G. F. Rendal

Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți

Fernand Legrand

Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți

Agape

Editura Agape
Str. Podului 8
505200 Făgăraş/BV
Tel. 0268-214802
Tel/fax 0268-206109
E-mail: olycosma@xnet.ro
olycosma@yahoo.com
Internet: www.edituraagape.ro

Cei interesați pot cere la adresa de mai sus un Catalog al cărților publicate de Editura Agape, care li se va trimite în mod gratuit.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEGRAND, FERNAND
Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți / Fernand Legrand ; trad.: Olimpiu S. Cosma. - Făgăraş : Agape, 2007

ISBN 978-973-694-140-5

I. Cosma, Olimpiu S. (trad.)

22.07:81'246.3
284.57(73)

Prima ediție în limba română a acestei lucrări a apărut la editura CLV din Germania în anul 1990.

Titlul original: Je parle en langues plus que vous tous
Copyright by Editura Agape
Traducător: Olimpiu S. Cosma
Tipar: Tipografia Agape
Str. Podului 8
505200 Făgăraş/BV

Prefață

Ne socotim destul de privilegiați să recomandăm o lucrare a cărei apariție a fost dorită de multă vreme de mulți creştini. Scrisă alert, fără timpi morți, se citeşte la fel de uşor ca o carte de aventuri. De fapt, ne este povestită aventura doctrinară a vorbirii în limbi. De la prima pînă la ultima pagină, interesul cititorului rămîne treaz. Verva strălucitoare a lui Fernand Legrand aproape te face să uiți că lucrarea lui este un studiu biblic serios, aprofundat şi cuprinzător despre un subiect căruia îi tratează toate aspectele. Această carte nu va lăsa pe nimeni indiferent. Va fi de ajutor tuturor cercurilor reformate, evanghelice, penticostale sau carismatice care se scaldă într-un ocean de subiectivism. Pornind pe o cale personală, Fernand Legrand ne prezintă un studiu obiectiv al vorbirii în limbi. Şi-a interzis cu strictețe să iasă din itinerar, ca să nu-l rătăcească pe cititor pe nişte căi lăturalnice. Toată forța cărții stă în această constrîngere pe care şi-a impus-o de bunăvoie. El evită capcana experiențelor subiective ca să ne aducă neîncetat pe Stînca de nezguduit a Cuvîntului lui Dumnezeu. Îi suntem recunoscători că a rezistat ispitei de a-şi atrage cititorul prin povestirea unor experiențe sau antiexperiențe care nu prind decît mințile slabe şi lacome după senzații.

Autorul se dovedeşte a fi un polemist de temut. Gîndirea lui hrănită puternic din seva Cuvîntului lui Dumnezeu şi dotată cu o pătrundere deosebită arată rătăcirea şi o denunță cu o vigoare întru totul pauliniană. Îi suntem îndatorați că a putut scrie o carte care, avînd conținutul unei dezbateri teologice, poate fi citită şi înțeleasă şi de un neinițiat.

Dacă uneori pana devine ironică, are mare grijă ca să rîdă doar de el însuşi. Dar cel mai mare merit al lui Fernand Legrand este nu numai că a demontat mecanismul rătăcirii, al erorii dinspre interior, ci şi că a recunoscut că s-a înşelat şi că a avut curajul de a o spune.

Această carte ia poziție fără echivoc asupra unui subiect pe cît de actual, pe atît de controversat. Profesorii şi studenții facultăților şi institutelor biblice vor găsi în această carte gînduri inedite, ca şi o argumentare solid întocmită care ni se pare de necombătut. Neclaritatea ceții care plutea încă deasupra subiectului s-a ridicat. În sfîrşit se vede clar acum. Mulțumim autorului că a spus cu glas tare ce gîndeau mulți.

Dorim ca această carte să aibă o răspîndire mondială. Această carte conține dinamită. Dorim, pur şi simplu, să fie dinamică în viața spirituală, pentru bazele spirituale ale cîtor mai mulți. Ideea de a ataşa un supliment pe bază de chestionar este originală. La el se vor putea referi toți cei care vor fi chemați să lupte pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Nu avem decît un singur regret de exprimat şi o singură critică de făcut, anume că această carte nu a fost scrisă şi publicată cu zece ani mai înainte. [Traducerea acestei cărți s-a făcut după originalul apărut în 1982 şi ediția a doua 1984]. Editorii.

Prolog

Mare mi-a fost mirarea, în ziua de după întoarcerea mea din lume la Cristos, cînd am descoperit că nişte oameni aparent serioşi, spirituali şi consacraţi, oameni pe care Duhul [Spiritul] lui Dumnezeu îi folosea pentru salvarea sufletelor, se zbîrleau de îndată ce li se vorbea despre darurile Duhului, dar mai ales despre vorbirea în limbi. Cu tristeţe îi auzeam uneori denigrînd lucrarea pe care Dumnezeu o făcea totuşi în cei pe care ei îi numeau ironic „excitaţii din strada de alături".

Ca nişte lăudăroşi îi spintecau cu loviturile mari ale declaraţiilor pe care le socoteam atît categorice, cît şi găunoase, ca: „Darul limbilor nu mai există" sau: „Asta era pentru vremurile apostolice". Convingerea lor mă impresiona mai mult decît argumentele lor, căci, la drept vorbind, în materie de argumente nu-i auzeam apărîndu-şi biblic convingerile. În bisericile lor, subiectul limbilor era la fel de tabu ca şi sexualitatea sau vindecarea bolnavilor. Nu se vorbeşte despre ele – punct. În sine ar fi un lucru corect, dacă nu ar şopti apoi cu un aer de superioritate: „Noi ştim toate acestea mai bine..."

Nu îndrăzneam să discut subiectul cu ei, căci eram tînăr, fără experienţă, şi bagajul meu biblic era mai degrabă sărac. Dar oricît de elementară ar fi fost cunoaşterea pe care o aveam din Cuvîntul lui Dumnezeu, mă întrebam ce fel de ochelari foloseau aceşti oameni, dacă le scăpa din vedere numeroasele texte care, în Noul Testament, se referă la vorbirea în limbi; căci, în ce mă privea, dacă aş fi vrut să le evit, n-aş fi putut-o face. Mă întrebam cum putea o parte din lumea evanghelică să ajungă să se joace de-a v-aţi ascunselea cu aceste texte; dacă ele se puteau evita în predică, în studiul personal al Scripturilor era cu neputinţă. Ele apar peste tot în Noul Testament.

A le ignora îmi părea la fel de grav ca şi a-l ignora pe apostolul Petru în Evanghelii. N-a spus Iesus: „Iată semnele care vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate [demoni]; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mînă şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mîinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi" (Mc.16:17-18)? Desigur, nu oricine s-a întors la Dumnezeu îşi dovedeşte credinţa scoţînd demoni, bînd o băutură mortală, mîncînd ciuperci otrăvitoare fără să fie afectat, vorbind în limbi noi sau vindecînd bolnavi. Dar are cineva dreptul să scoată o asemenea piesă din minunatul puzzle [joc de reconstituire a unui întreg din fragmente decupate] al imaginii biblice? Într-o zi, cineva mi-a spus pe un ton serios că vorbirea în limbi este satanică. Hopa! Am aflat de atunci că el şi-a moderat părerea. Cum se poate ignora faptul că atîţia creştini au făcut experienţa vorbirii în limbi şi spun despre ea că este o mare binecuvîntare? Se poate trece sub tăcere faptul că în lume cel mai rapid progresează bisericile penticostale (lăsînd la o parte Islamul şi poate Martorii lui Jehova)? Lucrarea printre ţigani li se datorează şi e uimitoare; apostolul Pavel, numit cel mai mare după Acela Unic, nu a spus oare: „Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toţi"? Aceste cuvinte ale marelui apostol al naţiunilor vor fi titlul acestei cărţi.

Capitolul 1
Un mesaj adresat oamenilor?

Într-o zi mi-a căzut în mîini o lucrare ştiinţifică. Mare mi-a fost surpriza cînd am citit rîndurile scrise de cineva care voia să fie luat în serios: „Darul limbilor nu-şi mai are raţiunea de a fi, pentru că astăzi se pot învăţa limbi la şcoală“. Însă apostolul Pavel (şi el a fost la şcoală!) predică la atîţia oameni de diferite limbi că acest dar îi era dat mai mult ca altora ca să fie înţeles de aceşti păgîni cu limbi aşa de diferite. Slăbiciunea argumentului mi-a sărit imediat în ochi. Între timp mă adîncisem mai mult în Biblie şi începusem s-o cunosc mai bine. Cum ar fi putut Pavel să se servească de vorbirea în limbi pentru predicare, atunci cînd el însuşi îi învaţă pe alţii că „cine vorbeşte în altă limbă nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu“ (1.Cor.14: 2)? Dacă deci vorbirea în limbi nu se adresează decît lui Dumnezeu şi nu oamenilor, Pavel ar fi fost în contradicţie flagrantă cu Duhul Sfînt care îl inspirase să scrie acest text hotărîtor: „Cine vorbeşte în altă limbă *nu vorbeşte oamenilor*, ci lui Dumnezeu“. Argumentul m-a dezamăgit prin sărăcia lui dublată de o evidentă nesinceritate faţă de nişte adevăruri aşa de clare. Aceste explicaţii care nu explicau nimic m-au făcut să devin sceptic faţă de cei ce se împotriveau vorbirii în limbi. Într-adevăr, bate la ochi faptul că, în Biblie, vorbirea în limbi n-a fost folosită niciodată pentru altceva decît pentru a se adresa lui Dumnezeu, căci lui Dumnezeu nu mă pot adresa decît în rugăciune sau în laudă. Nu e posibil să-L sfătuiesc pe Dumnezeu, să-L evanghelizez, să-L îmbărbătez sau să-I profeţesc.

Nu există alternativă

În vorbirea în limbi, Dumnezeu nu Se adresează niciodată oamenilor, ci oamenii se adresează lui Dumnezeu. Duhul Sfînt nu Se poate contrazice.

La o privire amănunţită, se vede că la Cincizecime nu a fost o predicare în limbi, ci s-au vestit „lucrările mari ale lui Dumnezeu“ (Fap.2:11). Această laudă adusă Dumnezeului Israelului împrumuta limbile păgînilor, iar urechile evreilor, obişnuite cu limbile acelor ţări de unde veniseră, le înţelegeau. Ce şoc a fost aceasta pentru toţi aceşti evrei veniţi la Ierusalim din cincisprezece ţări diferite ca să se închine Dumnezeului Israelului..., ei, care credeau că limba lor evreiască, limba bunului popor ales, era singura pe care putea s-o înţeleagă „bunul Dumnezeu“. În sfîrşit, Dumnezeul lor nu era Dumnezeul fiecăruia şi al oricui! Să-l împartă cu păgînii – nici vorbă! Şi iată că la Cincizecime Iahve al lor nu numai că înţelege araba, greaca şi alte treisprezece limbi la fel de bine ca ebraica, dar Duhul Său Sfînt vorbeşte toate aceste limbi prin apostoli şi discipoli.

Altfel zis, lauda care vine din cer revine în cer după ce s-a cufundat într-o baie de limbi păgîne. Ar vrea să însemne aceasta că păgînii cu limbile lor barbare au aceeaşi valoare pentru Iahve ca şi ei? Să fie darul vorbirii în limbi semnul acestui fapt?

Prima vorbire în limbi

Înainte de a merge mai departe, vreau să relatez o întîmplare în care cunoştinţele mele biblice au fost puse la încercare. Eram în compania unor fraţi consacraţi şi înaintaţi în credinţă. Fiecare îşi cunoştea bine Biblia şi discuţiile noastre se refereau totdeauna la ea. Cel mai în vîrstă a pus întrebarea: „Cînd s-a vorbit în limbi pentru prima oară?“ Răspunsurile au ţîşnit spontan şi au fost identice: „La Cincizecime!“ Eram aşa de sigur de răspuns, şi totuşi nu era adevărat. A fost la turnul Babel (Gen. 11:7). M-am necăjit că nu mă gîndisem la aceasta.

Nu voi uita niciodată explicaţia care a urmat. Diversitatea de limbi de la turnul Babel era urmarea unei judecăţi. În Biblie există legea primei menţionări, adică un adevăr care este menţionat în Biblie pentru prima oară îşi păstrează înţelesul pînă la sfîrşit. În cursul timpului sensul i se poate mări, dezvolta, îmbogăţi, dar valoarea lui iniţială nu se va anula. E deci oare cu putinţă ca vorbirea în limbi să poarte în ea ideea de judecată? Textul acesta afirmă în orice caz aşa ceva. Textul central al vorbirii în limbi, reluat de Pavel în 1.Corinteni 14:21, se află în Isaia 28:11. Pavel, insuflat de Duhul Sfînt, îl citează liber pe profetul Isaia: „Ei bine! Prin nişte oameni cu buze bîlbîitoare şi cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul“. Citatul din Isaia continuă cu o precizare care confirmă că în vorbirea în limbi e cuprinsă ideea de judecată: „Ca mergînd să cadă pe spate şi să se zdrobească, să dea în laţ şi să fie prinşi“ (v.13). Atunci mi-am amintit că la Cincizecime nişte *limbi ca de foc* (Fap.2:3) coborîseră peste cei prezenţi. Limbi de foc... Fără îndoială că în Scriptură focul este un simbol al judecăţii. Chiar dacă efectul lui poate fi curăţător, sensul judecăţii se regăseşte pretutindeni în foc. M-am agăţat o clipă de ideea că focul n-ar fi o judecată, deoarece noi cîntăm adesea cîntarea minunată care citează cuvintele lui Ioan Botezătorul: „Cel care vine după mine... El vă va boteza cu Duhul Sfînt şi cu foc“ (Mt.3:11).

Prima verificare

În această privinţă, ca să fiu cu conştiinţa împăcată, am cercetat mai îndeaproape textele biblice care se refereau la ea. Am aflat tot mai uimit că imnologia noastră nu este totdeauna o teologie bună. Biblia m-a făcut să descopăr opoziţia dintre botezul cu foc şi botezul cu Duhul Sfînt, şi anume că botezul cu foc era sinonim cu pierzarea. Într-adevăr, am găsit că toate cele patru Evanghelii conţin cuvintele lui Ioan Botezătorul. Toate patru vorbesc despre botezul cu Duhul Sfînt, dar numai două amintesc botezul cu foc. La o citire atentă am descoperit că botezul cu foc nu e citat decît de Matei şi Luca tocmai pentru că împotrivitorii, fariseii, se aflau acolo, amintiţi în context. Din cauza prezenţei lor şi la adresa lor este amintit botezul cu foc. Fariseii fiind absenţi din contextul lui Marcu şi Ioan, de aceea lipseşte aici vorbirea despre botezul cu foc şi judecată. O explicaţie firească decurge din versetul care urmează: „El va aduna grîul în grînar [este botezul cu Duhul Sfînt] şi va arde pleava cu foc [este botezul cu foc]“. Unul dintre botezuri, cel cu Duhul Sfînt, e legat de grînarul

ceresc; celălalt, cel de foc, e legat de focul care nu se stinge. Cîțiva ani mai tîrziu apostolul Pavel, îndemnat de Duhul Sfînt, va scrie aceleaşi adevăruri cu alte cuvinte: „Pentru unii o mireasmă de viață spre viață, iar pentru ceilalți o mireasmă de moarte spre moarte“ (2.Cor.2:16). Trebuie să recunosc că această descoperire a încurcat şi mai mult firul căutării mele, căci întrebarea următoare se isca de la sine: Nu cumva era şi vorbirea în limbi purtătoare a unui aspect de judecată...?

Capitolul 2
Pentru cine era valabilă o asemenea judecată?

Această întrebare la care nu fusese dat nici un răspuns m-a frămîntat mult timp. Căci, pînă atunci, explicațiile pe care le auzisem privind vorbirea în limbi erau legate de edificarea sufletească, de laudă, de putere, de evanghelizare şi mai ales de semnul botezului cu Duhul Sfînt. Dar ca vorbirea în limbi să fie şi purtătoarea unei idei de judecată... ei bine, lucrul acesta ne scăpase tuturor. Dificultatea a început cînd am citit în Proverbe că Dumnezeu a făcut totul pentru un scop (16:4). Drept urmare mi-am pus întrebarea: Care a fost deci scopul lui Dumnezeu cînd a dat vorbirea în limbi? Era desigur un semn mare, dar de ce tocmai sub această formă? De ce nu, de pildă, facultatea de a se face invizibil? Sau darul de a fi prezent peste tot? Sau o aureolă permanentă în jurul capului?... Răspunzîndu-mi mie însumi, îmi ziceam: Aceasta n-ar fi avut sens. Deci vorbirea în limbi trebuia să aibă un sens, altfel ar fi fost absurdă. Da, dar care sens? Această vorbire trebuia să zică ceva şi cuiva; *dar ce să zică şi cui?*

Meditînd la lucrul acesta, trebuia să admit că vorbirea în limbi nu era purificarea vocabularului omenesc, nici o formă mai elevată de exprimare. Mi se spusese: „Cînd vorbeşti în limbi te depăşeşti pe tine însuți. De la franceză treci la sublim pînă cînd te alături îngerilor în limbajul lor ceresc".

Aceasta îmi părea formidabil. Cînd nu mai ai cuvinte să-L lauzi pe Dumnezeu, atunci Duhul Sfînt îți vine în ajutor ca să te ridice cu o treaptă sau cu mai multe trepte în emoții inaccesibile frumoasei şi nuanțatei limbi franceze. Totuşi eram tulburat de ideea că vorbirea mea în limbi ar fi putut fi de aceeaşi natură ca cele pe care le auzeam în jurul meu.

Îngrijorare

Trebuie să recunosc că, în afară de extaze, acest dar atît de extraordinar nu mi-a adus nimic deosebit. Ceea ce mă făcea adesea nesigur în privința vorbirii în limbi era faptul că era totdeauna de neînțeles şi nu semăna cu vreo limbă vorbită. Deşi am studiat personal mai multe limbi străine, găseam că sunetele emise sunt mai degrabă neobişnuite. M-am adresat unui pastor calificat, care mi-a zis că ar putea fi un dialect al triburilor indiene din America de Sud, din Matto Grosso sau din Africa Centrală. De unde ştia el aşa ceva? Pot să par lipsit de respect, dar m-am întrebat în care emisferă vrea să ne transporte Duhul Sfînt. Aceasta mi-a părut a fi o mare absurditate, căci limba franceză este una din cele mai bogate, mai răspîndite şi mai complete din lume. Cum ar fi putut o limbă mai rudimentară, cu vocabularul de o sută de ori mai limitat, să exprime ceea ce franceza nu putea face? Această absurditate evidentă nu părea deloc să-l neliniştească pe interlocutorul meu. Ah, credința aceea

a omului simplu! Dar eu aşa sunt: îmi place să am ordine chiar şi în gînduri. Este oare ceva rău în asta, sau m-a făcut Dumnezeu aşa?

Totuşi, partea supranaturală a vorbirii în limbi mi se impunea, pentru că auzeam vorbindu-se că nişte oameni care nu ştiau o boabă de pakistaneză se exprimau în această limbă sau în greaca veche cu o uşurinţă şi o puritate care ar fi făcut cinste chiar şi unui profesor universitar. Admiţînd acest supranatural, nu-i înţelegeam încă sensul sau importanţa.

Primele întrebări

Am frecventat una sau două adunări de nepenticostali cu speranţa de a găsi aici un răspuns la căutările mele privind adevăratul scop al vorbirii în limbi şi de a afla şi motivele pentru care refuzau ei să cunoască acest dar al Duhului. Dar n-am primit nici acolo răspunsuri mulţumitoare. Am descoperit la ei o necunoaştere care m-a dezamăgit. Cînd întrebam care este scopul vorbirii în limbi, vidul biblic era la fel de total ca şi la susţinătorii doctrinei. Unii vorbeau în limbi fără să ştie prea bine de ce, iar ceilalţi nu ştiau de ce nu vorbesc în limbi. Nimeni nu mă ajuta să înaintez în căutare. Existau de ambele părţi răspunsuri stereotipe sau muşcătoare, dar erau de o sărăcie rară. Se purtau frăţeşte şi amabil cu mine, dar întrebările mele îi sîcîiau.

„Vipera“

Într-o zi aproape m-a lovit damblaua cînd un predicator foarte stimat în cercurile carismatice mi-a zis că, la vîrsta lui înaintată şi în oboseli datorate numeroaselor predicări, cîteva minute de vorbire în limbi îi redau forţele fizice. El se simţea înviorat în tot corpul. O zicea chiar de la amvon. Mulţi nu mai puteau de emoţie ascultîndu-l, însă fără să se întrebe dacă Biblia susţinea asemenea explicaţii. Cel mai rău era că şi eu, ca o oaie în turmă, preţ de o clipă, m-am lăsat atras în emoţie ca şi toţi ceilalţi care încuviinţau zicînd da şi amin, auzind această minciună gogonată care se voia luată drept literă de Evanghelie. Mi-am revenit destul de repede. De fapt, ceea ce ni se cerea nu era să meditäm, ci să behăim! În viaţa mea n-am primit un bobîrnac aşa de mare. Sărman neghiob, mi-am zis, crezi cu uşurinţă orice. Ţi se spune să închizi ochii, să deschizi gura mare, ţi se înfundă o viperă groasă cît un braţ şi o înghiţi fără să controlezi. Strigi chiar Aleluia! Asta, vă asigur, mi-a rămas în gît. Ca şi corbul în fabulă, dar cam tîrziu, mi-am jurat că n-o să mă mai las păcălit. Asta e, mi-am zis după meditare, iată că vorbirea în limbi intră în rîndul reconstituantelor şi al altor întăritoare folosite în geriatrie. Mi-a trecut prin minte o frază din marea Carte: „Se vor îndrepta spre istorisiri închipuite... spre basme băbeşti...“ (2.Tim. 4:4).

Cruciadele

Mi-a fost milă în ziua aceea pentru acest popor al lui Dumnezeu care era atît de înflăcărat şi totuşi arătînd ca o turmă fără păstor. M-am gîndit la cruciade, la acei

cruciați bolnavi, pe moarte, decimați, descurajați, în drum spre Pămîntul sfînt. Se încerca cu baliverne să li se ridice moralul. Un călugăr din trupă tocmai găsea, oh, ce minune iscusit fabricată, fierul lăncii care servise cu mai multe secole în urmă să străpungă coasta Salvatorului. Cerul tocmai le dădea semnul aprobării lui, şi iată-i pornind din nou spre utopia lor, adăpați iarăşi pentru cîteva zile. Biată, biată turmă, mi-am zis eu, e aceea care confundă vocea străinului cu cea a Bunului Păstor.

Cît de mult am îndrăgit în ziua aceea cuvîntul acela din cartea Faptelor: „Iudeii aceştia aveau o inimă mai aleasă decît cei din Tesalonic. Au primit Cuvîntul cu toată rîvna şi cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea era aşa“ (Fap.17:11). Dacă predicarea apostolului Pavel fusese trecută prin ciurul Sfintei Scripturi, nu avem noi cu atît mai mult obligația de a cerceta duhurile, comparînd ceea ce zic ele cu ceea ce afirmă sau nu afirmă Scriptura?

Capitolul 3
Limbi îngereşti

Există un punct important în privința căruia totdeauna m-am simțit stingherit. Anume, o vorbire în limbi urmată de o interpretare. Căci după orice vorbire în limbi din Biserica Primară trebuia să urmeze interpretarea ei (1.Cor.14:27-28). Textul este categoric: „Dacă nu este cine să interpreteze, să tacă în biserică". În acest punct constatăm o nesupunere flagrantă şi aproape generală de la ordinea stabilită de acela care vorbea în limbi mai mult decît toți ceilalți, învățătura lui nu era decît foarte rar aplicată. Ştii că uneori aproape preferam să nu se interpreteze ceea ce se spunea? Mi-era ruşine de aceste interpretări. Ceea ce nu fusese interpretat putea trece drept inspirat, căci nu era înțeles. Dar o dată interpretat, ceea ce înțelegeam eu mă jena. De cele mai multe ori, interpretarea era de o sărăcie care l-ar fi făcut să roşească şi pe codaşul clasei. Aproape totdeauna era ceva banal, obişnuit. Îmi spuneam: ‚Ar fi putut foarte bine s-o spună imediat în franceză'. De fapt, de anumiți predicatori sau frați eram mult mai edificat cînd predicau în limba maternă decît cînd vorbeau în limbi. Dacă interpretarea era un dar al Duhului, unde era înălțarea promisă, gîndul sublim, adevărul transcendent? Interpretările erau dimpotrivă lucruri banale, neoriginale, idei repetate. Pavel, care a fost răpit pînă în al treilea cer, a auzit lucruri care nu pot fi spuse. Nu prea înțelegeam. Îmi spuneam: ‚E ca şi cum înainte de a bea un pahar cu apă ai separa hidrogenul de oxigen prin cataliză, apoi după acest procedeu laborios le-ai amesteca din nou ca să ai iarăşi apă şi în sfîrşit s-o bei. Nu poți s-o bei de îndată aşa cum e de la izvor?' Îmi ziceam uneori: Sunt un prost că îmi pun atîtea întrebări. Deoarece Pavel a spus: „Aş dori ca toți să vorbiți în alte limbi" (1.Cor.14: 5), aceasta trebuia să-mi fie de-ajuns.

Limbi sau celibat?

Mi-am amintit brusc că acelaşi apostol care zisese: „Aş dori ca toți să vorbiți în limbi" a zis în aceeaşi epistolă şi: „Eu aş vrea ca toți oamenii să fie ca mine" (1.Cor. 7:7), adică celibatar. În greacă, cele două expresii sunt identice. Atunci m-am zăpăcit de-a binelea, căci cel ce-mi dădea cale liberă pentru vorbirea în limbi mi-o dădea şi pentru celibat. Ori, eu n-aveam deloc chef să rămîn necăsătorit! Îmi spuneam: Doresc una şi resping alta, asta nu merge! Te face să zîmbeşti. Totuşi, există o implicație doctrinară în spatele celor două dorințe ale lui Pavel; una pentru limbi, cealaltă pentru celibat. Căci, corintenilor, deci cei cărora le spune: „Aş dori ca toți să vorbiți în limbi", le spune şi: „Eu aş vrea ca toți oamenii să fie ca mine", celibatari. Mi-am dat seama pînă la ce punct puteau fi alegerile noastre arbitrare şi cu cîtă uşurință îndepărtăm textele care ne jenează, ca să ne prindem de cele care merg în sensul dorințelor noastre. Facem acrobații ca să încercăm să împăcăm ce nu se poate împăca.

Astfel, paradoxal, cei care afirmă că toți trebuie să vorbească în limbi afirmă şi că nu toți trebuie să rămînă celibatari! În numele cărei reguli de interpretare a Scripturilor se ajunge la asemenea aberații? Nu e mai cinstit să recunoşti că nu toți corintenii erau chemați să fie celibatari şi că nu toți erau chemați să vorbească în limbi? Pavel însuşi admite aceste două lucruri: Pe de o parte nu toți au darul celibatului (1.Cor.7: 7), şi pe de altă parte nu toți au darul limbilor, cînd spune: „Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători?... Toți vorbesc în limbi?“ (1.Cor.12:29-30). A pune întrebarea înseamnă a da răspunsul.

Limba îngerilor

Tot pe vremea aceea un frate predicator, căruia îi puneam întrebări despre latura de neînțeles a vorbirii în limbi, mi-a zis că aceasta putea fi limba îngerilor. ‚Bieții îngeri‘, îmi ziceam, ‚oare nu pot să se exprime mai bine ca atît? Să fie doar asta limba îngerilor şi a cerului?‘ Eram dezamăgit. Îmi închipuisem altceva. Mersesem chiar pînă la a gîndi (Dumnezeu să-mi ierte profanarea) că dacă îngerii nu vorbesc mai bine de atît, eu unul vorbeam mai bine ca ei. Îmi mai ziceam: ‚Dacă Voltaire ar fi în cer (bine-ar fi), îngerilor nu le va fi uşor să converseze cu el. El o să-i trimită pe băncile şcolii!‘ Nu, hotărît nu, explicația acestui pastor nu mă mulțumea deloc. Ea mi se părea ca o nu prea cinstită portiță de scăpare la o chestiune totuşi aşa de arzătoare. Dar pentru că Biblia o spune trebuie să fie adevărat. Trebuia s-o admit prin credință, să mă închin în fața ei, şi chiar să cer iertare lui Dumnezeu pentru că am îndrăznit să mă judec cu El asupra formei de exprimare pe care I-a plăcut s-o dea îngerilor Săi. Nu este Domnul singurul judecător al hotărîrilor Sale? (Rom.11:34-35). Întrucît acest predicator făcuse apel la Biblie, am crezut de cuviință să mă duc să văd ce spune ea în legătură cu aceasta. Speram atît de mult să fie adevărat. Vai! Un nou eşec umilitor a venit să se adauge celorlalte anterioare! Am găsit numai această frază: „Chiar dacă aş vorbi în limbi îngereşti şi omeneşti...“ (1.Cor.13:1). În lăuntrul meu eram descurajat. Mă simțeam păcălit, tras pe sfoară de această „strîngere de gît“ făcută Cuvîntului lui Dumnezeu. Căci sare în ochi faptul că Pavel foloseşte aici hiperbola „chiar dacă“. Pavel n-a avut niciodată cunoştința tuturor tainelor, pentru că afirmă cîteva rînduri mai departe că nu cunoaşte decît în parte (1.Cor.13:12). Niciodată Pavel nu şi-a dat trupul să fie ars. Niciodată nu şi-a împărțit averea pentru hrana săracilor. El nu poseda nimic. El nu a vorbit nici toate limbile îngerilor şi ale oamenilor. Pavel putea cu atît mai puțin să vorbească limba îngerilor, cu cît declară categoric cu privire la această limbă cerească: „A auzit cuvinte care nu se pot spune“ (2.Cor.12:4). El foloseşte modul condițional. Şi un copil ar înțelege această formă de limbaj. Cum putea un om pe care îl credeam matur, un păstor de turmă, să susțină o idee cu o asemenea prostie şi absurditate? Eram tulburat. Recunosc că acesta era un caz izolat, dar omul acesta nu era un oarecare, şi mă tem că mai mulți şi-au însuşit argumentul în favoarea lor. Acesta e cel mai bun mijloc de a dăuna cauzei în loc s-o apere.

Capitolul 4
Două feluri de vorbire în limbi

Din fericire, pe lîngă aceste supărătoare explicaţii omeneşti există şi una bună, biblică. Latura de neînţeles a vorbirii în limbi devenea de crezut prin afirmaţia lui Pavel: „Cine vorbeşte în limbi... nimeni nu-l înţelege“ (1.Cor.14:2). Uf! Nu mai e nevoie să tai firul în patru. Mulţumesc, frate Pavele. Dacă deci oamenii vorbesc aşa de rău, chiar şi în limbi, nu e greşeala îngerilor. Mulţumesc, dragă apostol Pavel, de a ne aminti în felul tău că lucrurile revelate sunt pentru noi şi pentru copiii noştri, iar cele ascunse sunt ale lui Dumnezeu (Dt.29:29). În acest stadiu de meditaţie la care ajunsesem, acest text venea la ţanc ca să mă simt mai în larg şi să răsuflu puţin. Desigur, dificultatea nu era încă rezolvată, dar în punctul în care ajunsesem în căutarea adevărului, acest cuvînt inspirat al celui care vorbea în limbi mai mult ca ceilalţi mi s-a părut ca o oază pe calea mea spirituală sub razele prea calde ale părerilor contradictorii. Puteam deci să nu înţeleg nimic, fără să mă neliniştesc. Ce uşurare! Era liniştitor ca o liturghie în latină. Şi aceasta avea o slabă senzaţie de mister care nu era deloc neplăcută. Trebuie acum să mărturisesc că adversarii vorbirii în limbi începeau să mă înfrice. Dacă nu mai eram sută la sută pe linia carismelor, eram nouăzeci şi nouă la sută şi speram să iau înapoi acel procent care îmi fusese „ronţăit“, mai puţin prin susţinătorii nevorbirii în limbi, cît prin erorile celor care credeau în ea. Acest verset providenţial îmi îngăduia să cred cu fraţii mei penticostali că existau două feluri de vorbire în limbi: cea din Ziua Cincizecimii pe care toată lumea o înţelegea (Fap.2:8), şi cea despre care le vorbeşte Pavel corintenilor şi pe care nimeni n-o putea înţelege (2.Cor.14:2). Observasem de asemenea cu mare uşurare că apărătorii şi adversarii aveau asupra acestui punct o perfectă identitate de vedere. Vorbirea în limbi de care vorbeşte Pavel nu mai era cea de la Cincizecime. Aleluia! Cînd îl voi întîlni pe Pavel în cer mă voi duce să-i strîng mîna şi să-i mulţumesc că a scris aceste cuvinte. Prin ele, în ciuda cetei care plutea peste modul cum înţelegeam subiectul, puteam să rămîn senin în credinţa mea, în soliditatea poziţiilor mele.

Cine s-a fript cu supă, suflă şi-n iaurt

Acest cuvînt din Biblie „nimeni n-o înţelege“ era un adevărat chilipir; erau deci într-adevăr două vorbiri în limbi. Dar, de atîtea ori mă fripsesem în trecut, că n-am luat afirmaţia ca adevărată. M-am ţinut de metoda mea obişnuită. Întrucît Biblia este regula noastră de conduită şi de credinţă, am preferat să mă aplec asupra a ceea ce Duhul Sfînt făcuse să se scrie. Am vrut să verific dacă într-adevăr existau două vorbiri în limbi. Şi dacă antagonismul dintre cele două texte nu era decît o contradicţie aparentă şi nu una reală? Am şovăit multă vreme înainte de a mă decide. Aceasta mă făcea să tremur. Există în Biblie atîtea contradicţii aparente, care nu rezistă nicio-

dată unui examen serios şi aprofundat! Iată cum am procedat: Cu ajutorul unei concordanțe am scos la rînd toate versetele care se referau la vorbirea în limbi, fără să omit vreunul. Am găsit aproape treizeci. Apoi mi-am îndreptat atenția asupra textului grec. Aici am găsit:

Unu: că traducerile noastre franceze traduc perfect textul grec şi că era de prisos să mă leg de aceasta, avînd în vedere că sunt bine făcute.

Doi: că nu există decît una şi aceeaşi expresie pentru toate aceste texte.

Ori, este clar că dacă vorbirea în limbi din epistole este o vorbire diferită de vorbirea de la Cincizecime, ar fi trebuit să existe o diferență de termeni. Nu era însă nici una. Luca, autorul cărții Faptele Apostolilor, se serveşte de acelaşi cuvînt în capitolul 2 ca şi Pavel în capitolul 12, 13 şi 14 din epistola lui către corinteni. Ori, dacă, cum credeam eu, cele două vorbiri în limbi sunt diferite, Luca ar fi semnalat-o cel puțin prin folosirea a două cuvinte diferite. Într-adevăr, Faptele Apostolilor a fost scrisă după Epistola către Corinteni. Această epistolă a lui Pavel circula mult prin biserici, şi Luca, de la sine înțeles, era la curent cu ea. Pe deasupra mai era şi tovarăşul de călătorie al lui Pavel. Dacă deci vorbirea în limbi pe care o relatează în cartea lui ar fi fost diferită de cea de care vorbeşte Pavel în a lui, Luca ar fi scos-o desigur în evidență ca să evite o confuzie. Dar nu este aşa. El vorbeşte de ea la fel ca şi Pavel, şi foloseşte acelaşi cuvînt ca să vorbească de acelaşi lucru. Şi într-un caz şi în celălalt este cuvîntul *glossa*. Textul grec este clar. Această constatare nu îmi prea convenea. Nu mai erau decît două posibilități de a clarifica problema.

1. Contradicția. Este o ipoteză pe care orice creştin convins de inspirația Scripturilor o respinge.

2. O singură vorbire în limbi. Dar atunci rămîne de explicat de ce Pavel pare să zică contrariul a ceea ce zice Luca.

Pavel are în vedere limbi la fel de cunoscute ca şi cele amintite de Luca, întrucît zice: „Sunt multe feluri de limbi *în lume*, totuşi nici una nu este fără sunete înțelese“ (1.Cor.14:10). Pavel se gîndeşte aici la limbi omeneşti. E vorba într-adevăr în gîndul lui Pavel de limbi omeneşti. Dacă ele sunt din lumea noastră, de ce nu mai erau înțelese de corinteni aşa cum s-a întîmplat cu cîțiva ani mai înainte la Ierusalim? Oare Dumnezeu nu este acelaşi ieri, azi şi pentru totdeauna? Problema era serioasă şi vastă. Prin rugăciune, meditația Scripturilor şi ajutorul Duhului Sfînt, nodul s-a desfăcut singur. Era aşa de simplu şi de evident, că m-am îndoit de descoperire. N-am spus nimănui nimic. Cîteva luni mai tîrziu, un frate american, fără să-i împărtăşesc descoperirea mea, mi-a spus exact acelaşi lucru, exact ce-mi fusese revelat ceva mai devreme. Dacă un altul a făcut aceeaşi descoperire înseamnă că Duhul Sfînt este la lucru azi ca odinioară pentru cei care nu se mulțumesc cu cele auzite, ci care se adîncesc în Cuvîntul Său şi meditează la el zi şi noapte (Ps.1:2).

Ziua Cincizecimii actualizată

Ce se petrecuse deci la Ierusalim pentru ca toți cei de acolo să-i înțeleagă pe

aceşti oameni vorbind nişte limbi străine pe care nu le învăţaseră? La venirea Duhului Sfînt, limbi de foc *separate* se puseseră peste discipoli (Fap.2:3). Separat şi distinct au vorbit ei în limbile materne ale oamenilor care erau acolo. Sunt amintite 15 ţări şi popoare, deci 15 limbi (Fap.2:9-11). Şi cum ei veniseră din acele ţări, au înţeles totul. Asta nu-i vrăjitorie, mi-am zis eu, întrucît cele 15 popoare cu 15 urechi diferite erau acolo ca să-i înţeleagă. Emisia era supranaturală, dar recepţia naturală.

Să presupunem acum că ar fi fost acolo 15 corinteni înzestraţi cu 15 casetofoane şi că toţi ar fi înregistrat separat o limbă care se vorbea şi care se înţelegea atunci aşa de bine. Să mergem mai departe. Să mai presupunem că, întorşi în biserica din Corint, ar fi pus cele 15 casete să fie ascultate de creştinii din loc care nu vorbeau decît o limbă sau două. Concluzia inevitabilă ar fi fost cea a lui Pavel: nimeni nu a înţeles. Prin forţa împrejurărilor, deoarece la Corint nu era nimeni ca să înţeleagă (1.Cor.14:2) majoritatea acestor limbi. Să mergem mai departe. Dacă aceste casete înregistrate ar fi fost ascultate peste secole în vremea noastră, într-o biserică din Lausanne, din Paris sau Madrid, rezultatul ar fi fost acelaşi. Aceste 15 limbi pe care toată lumea le înţelegea la Ierusalim, astăzi nu le-ar înţelege nimeni, ca şi la Corint.

Invers: Să ne imaginăm că s-ar fi transportat toată biserica din Corint la Ierusalim în Ziua Cincizecimii. Din tot ceea ce s-a vorbit în ziua aceea în limbi, toţi ar fi înţeles cuvintele zise în chip miraculos în limba lor, adică în greacă. Dar n-ar fi înţeles nimic din celelalte 14 limbi. Prin forţa împrejurărilor. Dacă greaca n-ar fi fost în programul Duhului Sfînt în acea zi, ei n-ar fi înţeles nimic. Tocmai aceasta se petrecea în serviciile divine ale bisericii din Corint. Prin Duhul se vorbea în alte limbi decît greaca. Nimeni nu înţelegea nimic din ele, nu pentru că ar fi fost limbi extatice, ci pur şi simplu pentru că nu erau greacă. Ceea ce se spunea le era tot atît de inaccesibil ca şi a telefona în japoneză unui om care nu înţelege decît franceza. E momentul să semnalez încă o dată că nu era vorba de un limbaj extatic, cum mi-au sugerat-o unii. Această idee este absolut străină atît de textul grec, cît şi de traducerile noastre obişnuite.

Cînd măgăriţa lui Balaam, mînată în chip supranatural de Duhul Sfînt, începe să vorbească, nu se exprimă într-o limbă extatică, de neînţeles. Ea se face foarte bine de înţeles stăpînului ei prin faptul că vorbeşte aceeaşi limbă ca şi el (Num.22:28).

„Nebunia“ lui Dumnezeu face ca o măgăriţă mută să poată vorbi cu o voce omenească cuvinte înţelese şi să împiedice astfel pe profet în nebunia lui (2.Pt.2:15-16). Dumnezeu, fie prin Cuvîntul Său, fie prin îngerii, prin profeţii Săi şi chiar printr-o măgăriţă, le-a vorbit totdeauna oamenilor fără excepţie într-un chip înţeles.

Cum puteam să pornesc de la faptul că acest Dumnezeu, care face pe un măgar să vorbească ca un om, cheamă în serviciul Său nişte fiinţe pe care le-a creat după propriul Său chip şi le face să vorbească mai rău ca un măgar?

Ce dovedeşte aceasta?

Că vorbirea în limbi a corintenilor nu era o vorbire extatică, de neînţeles, nici un

limbaj îngeresc inaccesibil, ci limbi la fel de naționale şi distincte cum erau acelea de la Cincizecime în Ierusalim. Şi dacă, cum zice Pavel, nu le înțelegem sensul, e pentru că noi, ca şi Pavel şi corintenii, n-avem cele cincisprezece perechi de urechi ca să înțelegem. Avem numai atîtea urechi cîte limbi înțelegem, şi nu mai multe. E la fel de simplu cum 1 şi cu 1 fac 2. La o privire mai atentă m-a izbit faptul că corintenii nu erau singurii care nu înțelegeau aceste limbi. În Ziua Cincizecimii, în care au fost vorbite minunat prin Duhul limbile țărilor de atunci, au existat mulți evrei care de fapt nu înțelegeau aceste limbi. Relatarea din Fapte 2 ne face să ştim că în acea zi erau prezente două categorii de evrei:

1. Evrei din toate națiunile, un fel de pelerini care s-au oprit doar în trecere prin Ierusalim (v.5 şi 14).

2. Evrei băştinaşi care locuiau în Palestina.

După ce Petru vorbise cu Dumnezeu în limbi (1.Cor.14:2), spusese taine* şi vestise minunile lui Dumnezeu (Fap.2:11), şi-a îndreptat cuvîntul spre *oameni*.

*Taine

În aceste taine vorbite în limbi se ascundea mai mult decît simpla taină a neînțelegerii acestor limbi străine. Era vorba aici de taine mari ale credinței, anume această înțelepciune ascunsă a lui Dumnezeu (1.Cor.2:7). Acela care vorbea în limbi se ruga la Dumnezeu pe baza acestor taine. Ele sunt aceleaşi pe care toți creştinii le preamăresc şi astăzi din recunoştință.

Acestea sunt:

a) Coloseni 2:2: Taina lui Dumnezeu, Cristos – cauza recunoştinței care se revarsă.

b) 1.Timotei 3:16: Taina evlaviei – față de un Dumnezeu care a fost arătat în trup, îndreptățit în Duh, văzut de îngeri, propovăduit printre Neamuri, crezut în lume, înălțat în slavă.

c) 1.Corinteni 15:51-52 şi 1.Tesaloniceni 4:13: Taina revenirii lui Cristos, Răpirea – Aceasta ne face, pe scurt, să strigăm: „Vino ‚Doamne Iesuse!“ (Ap.22:20).

d) Efeseni 3:6: Taina că păgînii (oameni cu alte limbi decît ebraica) sunt comoştenitori (cu evreii), formînd cu ei un Corp şi fiind părtaşi la promisiune.

În acelaşi şir de idei, Pavel, după ce a explicat taina împietririi Israelului şi a salvării păgînilor (Rom.11:25), spune că Dumnezeu i-a închis pe toți oamenii în necredință ca să Se îndure de toți (evrei şi neevrei, Rom.11:32). Pavel, mişcat de acest fapt copleşitor, strigă: „O, adîncul bogăției, înțelepciunii şi ştiinței lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sunt judecățile Lui şi cît de neînțelese sunt căile Lui!“ (Rom.11: 33) Această taină este de aşa fel, că prezbiterii (Ap.5:8-10) au căzut cu fața la pămînt şi s-au închinat, cîntînd Mielului sacrificat, care a răscumpărat oameni din orice trib, de orice limbă, din orice popor şi de orice neam.

Pentru această taină Îl laudă Petru şi ceilalți în Ziua Cincizecimii pe Dumnezeu în limbi. Această zi introducea salvarea pe care Dumnezeu o promitea de acum tutu-

ror limbilor de pe pământ.

Celor care nu înțeleseseră, Petru le dă pe loc explicația clară: „Zice Dumnezeu: voi turna din Duhul Meu peste orice făptură (Fap.2:17)... Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mîntuit" (Fap.2:21). Aceasta era taina moştenirii păgînilor împreună cu evreii.

El le-a explicat, nu însă în limbi, ceea ce tocmai se întîmplase. Călăuzit de Duhul Sfînt, Petru a făcut deosebirea dintre evreii băştinaşi şi ceilalți evrei: „Bărbați evrei, şi voi toți care locuiți în Ierusalim..." (Fap.2:14). Primii înțeleseseră desigur ceea ce se spusese în limbile lor naționale (v.6 şi 8). Ceilalți, băştinaşii, care nu cunoşteau aceste limbi, nu înțeleseseră nimic din ele. Ei înțelegeau vorbirea în limbi la fel de puțin ca şi corintenii. Ca urmare, ar fi putut socoti darul vorbirii în limbi de la Cincizecime exact la fel cum a spus Pavel după treizeci de ani corintenilor: „Nu se înțelege". Acest eveniment s-a oglindit în două reacții foarte diferite. Evreii, care erau în trecere, înțeleseseră ceea ce se spusese în limba lor. Ei se mirau doar şi nu ştiau ce să creadă (v.12). Ceilalți au socotit vorbirea în limbi ca o beție (Fap.2:13). Întrucît ei vorbeau şi înțelegeau doar aramaica, le-a scăpat deplin sensul acestei vorbiri miraculoase, totuşi potrivite timpului, la fel de deplin ca şi corintenilor (şi din aceleaşi motive). Aceasta m-a făcut să înțeleg trei lucruri:

1) Că era vorba realmente de limbi vorbite şi vii, limbi ale popoarelor vremii.

2) Că „nimeni nu le înțelege" poate deveni, dacă nu eşti atent, un paravan comod pentru a face să se creadă că ceea ce se practică în bisericile noastre penticostale este pe linia a ceea ce practica Biserica apostolică, întrucît oricum nici la ei, nici la noi nu se înțelege nimic, şi că această dialectică duce drept la un fals cu atît mai necontrolabil, cu cît formula „nimeni n-o înțelege" abuziv folosită face să dispară orice mijloc de verificare.

3) Că Pavel, cu toată autenticitatea darului în vremea aceea, nu permitea ca acesta să fie practicat fără să fie urmat de interpretare (1.Cor.14:27); că strîngerea laolaltă a credincioşilor nu era locul de practicare al acestui dar; că era mai bine să tacă şi să-şi vorbească lui însuşi decît să-l practice în acele condiții (1.Cor.14:28). Pavel, cu autoritatea Duhului Sfînt, îi reglementează folosirea şi îi condamnă abuzul, şi aceasta într-o epocă a Bisericii cînd această carismă îşi avea deplină rațiune de a fi, astfel încît el zice: „Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți" (1.Cor.14:18). Este de înțeles. Apostolatul lui față de națiuni era contestat de împotrivitorii evrei. El le dovedea astfel că limbile străine puteau la fel de bine ca limba sa maternă să-L laude pe Iahve al Israelului. Şi, ca s-o dovedească, acest fost fariseu cu buzele lui de evreu vestea printre evrei minunile Dumnezeului evreilor într-o limbă păgînă! Minune pentru unii (evrei şi păgîni convertiți); focul judecății pentru ceilalți (evrei necredincioşi), care i-a umplut de gelozie şi i-a făcut să scrîşnească din dinți.

Capitolul 5
Semnul şi scopul lui

Trebuie acum să revin înapoi şi să reiau acea întrebare de care mă izbeam de atîta vreme şi la care încă nu primisem răspuns. Cu siguranţă că vorbirea în limbi era un semn, dar pentru cine? Înainte de a afla pentru cine era acest semn, am aflat pentru cine nu era. Citind cu atenţie epistola lui Pavel către corinteni, am ajuns la concluzia că acesta era:

Un semn, nu pentru credincioşi (1.Cor.14:22)

M-am frecat la ochi. Oare am citit bine? Da, am citit bine. Acest semn nu era pentru cei credincioşi. Mulţi ani citisem acest text fără să-l fi văzut cu adevărat, iar acum îmi sărea în ochi. Niciodată nu-mi atrăsese nimeni atenţia asupra acestei învăţături a Duhului Sfînt. Ceea ce se învăţa în adunări era exact opusul. Totdeauna auzisem spunîndu-se că era un semn pentru credincioşi, că credincioşii trebuiau să caute acest semn pentru ei înşişi, şi că mai înainte de orice era semnul că credincioşii au primit botezul cu Duhul Sfînt. Intrigat mai întîi, pe urmă tulburat, am întrebat pe mai mulţi servi ai lui Dumnezeu ce voia să zică aceasta. O tăcere încurcată şi răspunsuri îmbrobodite mi-au dat certitudinea că nici ei nu au înţeles vreodată acest text şi că întrebarea mea îi lăsa fără răspuns. Gravitatea mizei mi-a apărut clar. Capitalul „încredere“ era ştirbit. Această lovitură de berbec care crăpa frumosul meu edificiu nu venea din partea duşmanilor vorbirii în limbi, ci de la acest apostol Pavel pe care îl admiram atît de mult. A urmat un fel de reacţie în lanţ. Alte versete din Biblie se luminau la rîndul lor. Într-adevăr, dacă acest semn ar fi fost pentru credincioşi, Pavel i-ar fi încurajat să arate acest semn în adunarea credincioşilor.

Dimpotrivă, el descuraja această practică în biserică (1.Cor.14:19). În afara bisericii, el vorbea în limbi mai mult ca toţi ceilalţi, dar în biserică prefera să zică cinci cuvinte înţelese decît zece mii în limbi (1.Cor.14:19). Altfel exprimat, el era de două mii de ori împotriva practicii vorbirii în limbi în biserică decît pentru ea. Nimeni nu-mi spusese vreodată aceste lucruri. Şi aceasta din motive serioase. Uneori eram furios împotriva acelora care îmi ascunseseră aceste lucruri şi furios împotriva mea că am strecurat ţînţarul şi am înghiţit cămila. Doamne, ar fi oare cu putinţă ca cei care se opun vorbirii în limbi să aibă dreptate? Înapoia mea, Satan! Eram foarte hotărît să nu dau înapoi nici un pas. Mă simţeam hărţuit în părerile mele. Am hotărît deci să iau taurul de coarne. M-am săturat să încerc să înţeleg prin intermediari (Io. 4:42). Am hotărît să atac subiectul temeinic şi serios. Am constatat cît e de periculos să nu cunoşti o doctrină decît prin fragmente, din auzite sau prin experienţe care pretind că ştiu despre ce este vorba. O dată în plus am constatat că ne scăpaseră total texte scrise negru pe alb de două mii de ani.

Un semn pentru cine?

Ceea ce m-a adus pe pistă era desigur faptul că acesta nu era un semn pentru credincioşi, dar mai ales cuvintele care urmează, „ci pentru necredincioşi“ (1.Cor.14: 22). Însă care necredincioşi? Eu căutam ziua în amiaza mare, cînd răspunsul se afla în versetul citat mai înainte, unde Pavel ne cere să fim oameni mari la minte (1.Cor. 14:20), citîndu-l pe Isaia: „Voi vorbi *norodului acestuia* prin altă limbă şi prin buze străine“ (1.Cor.14:21). Care este acest popor? Evreii. Era deci un semn pentru evrei, pentru evreii necredincioşi. Era un semn pentru acei evrei care nu voiau să creadă în salvarea păgînilor (a limbilor) şi care i se împotriveau din toate puterile, „care sunt vrăjmaşi tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mîntuite“ (1.Tes.2:16). Asupra acestui punct, totul s-a luminat într-o clipă. Iată scopul, semnul prin excelenţă! Toată Biblia clocotea de sevă şi de adevăr în faţa mea. Înaintea ochilor mi se derulase filmul împotrivirii sălbatice a evreilor pentru ceea ce era străin de ei înşişi.

Iona

Îl văd pe Iona care disprețuieşte într-atît limbile străine (pe niniveni), încît nu ascultă de Dumnezeu (Ion.1:3). Mai degrabă fuge la Tarsis decît să le aducă cuvîntul salvării. El se ceartă cu Dumnezeu, dorind moartea imensei metropole mai degrabă decît salvarea ei. Pentru el, Domnul era Dumnezeul Israelului şi al nimănui altcuiva, în orice caz nu al acestor limbi nesuferite. El va merge cu ciuda lui pînă acolo că îşi va chema moartea. Dacă Ninive trăieşte, atunci el, Iona, vrea să moară! Îi va reproşa lui Dumnezeu ceea ce face gloria Sa: să fie Salvatorul oamenilor de orice limbă, trib, popor şi neam. Acest spirit de împotrivire, de respingere şi de necredinţă nu va face decît să se confirme de-a lungul secolelor. Ei (evreii) sunt ai lui Iahve şi Iahve este al lor: cercul este închis. Ceilalţi sunt nişte blestemaţi. Orice încercare de fraternizare sau de toleranţă faţă de oamenii de o altă limbă îi va arunca într-o ură care va atinge culmi înspăimîntătoare (1.Tes.2:16). Moarte celorlalte limbi şi celor care vorbesc aşa ceva! A îndrăzni să sugerezi că oameni cu o altă limbă ca a lor sunt beneficiari ai bunătăţilor lui Dumnezeu însemna să-ţi rişti moartea (Lc.4:29; Fap.22: 21-22). Ei L-au dus chiar pe Domnul Iesus pe vîrful muntelui ca să-L arunce jos cînd El le-a zis: „Erau multe văduve în Israel pe vremea lui Ilie... El nu a fost trimis la nici una din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului“ (Lc.4:25), şi Iesus a adăugat spre şi mai marea lor mînie: „Erau mai mulţi leproşi în Israel, dar nici unul din ei nu a fost vindecat afară de Naaman sirianul“ (Lc.4:27). În ochii lor, aceasta era destul ca să merite moartea. Chiar samaritenii, rude totuşi apropiate, nu scăpau împotrivirii lor rasiste, pînă acolo că într-o zi, pentru că Iesus nu fusese primit într-unul din satele lor, propriii Săi discipoli, crezîndu-se fără îndoială urmaşi ai profetului Ilie [Elia], L-au întrebat: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer şi să-i mistuie?“ (Lc.9:54). Iesus a trebuit să le răspundă: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi“. De altfel, cea mai mare jignire care putea să fie adusă unui evreu era

să fie tratat ca un samaritean. Cînd au spus aceasta spuneau totul, şi scuipau pe pămînt. Mai tîrziu, după ce au primit Duhul Sfînt, se vor întoarce spre aceiaşi samariteni şi vor cere cerului nu să-i mistuie în foc, ci să le fie dat harul salvării depline (Fap.8: 15).

Chiar apostolii

Acest atavism a fost atît de înrădăcinat în ei, încît creştinii evrei rămîneau neîncrezători față de acest adevăr al unei salvări care trecea la celelalte limbi. Astfel că atunci cînd Petru a fost trimis de Duhul Sfînt la casa lui Corneliu unde toți de acolo s-au convertit, unii apostoli nu au înțeles aşa lucrul acesta. Petru era să o pățească pentru că s-a dus să predice păgînilor vestea cea bună. A trebuit să le povestească ce se întîmplase, că el, Petru, îi auzise vorbind în limbi străine ca şi ei la început (Fap. 11:15). Au fost şocați, pentru că semnul era pentru ei. Ei, care credeau că Dumnezeul lor nu accepta decît ebraica, iată că văd cum Duhul Său Sfînt pune lauda Sa în limbi pe buzele unor oameni pe care ei nu-i puteau suferi. Încă zăpăciți de această descoperire, ei îşi spun cu deplină uimire: „Dumnezeu a dat deci şi Neamurilor pocăință!“ (Fap.11:18) Nu îşi mai veneau în fire. Dumnezeul Israelului era şi Dumnezeul păgînilor! Le-a trebuit acest semn al limbilor ca să înceapă cît de puțin s-o admită. Dar erau aşa de împietriți, încît au căzut tot mereu în vechea credință. Prin ei înşişi nu se puteau schimba. Le devenise ca o a doua fire, astfel că după cîțiva ani această supărătoare stare de spirit a reapărut la marele apostol Petru. Relatarea se află în Galateni 2:11-14. A fost nevoie de un om supradotat, un om de talia lui Pavel, ca să sesizeze rapid ade-vărul şi să le țină piept tuturor (Gal.2:5).

Şi Petru

Petru a trebuit să se lase certat zdravăn de Pavel, căci ipocrizia lui era cu atît mai gravă, cu cît lui îi fusese vestită într-un mod clar universalitatea evangheliei mai mult ca altora (Gal.2:11-14). Dacă deci noii convertiți evrei erau încă la un asemenea nivel de neîncredere față de o salvare care trecea dincolo de poporul Israelului, la ce trebuia să se aştepte de la cei neconvertiți şi de la fanaticii evrei? Aceasta este ilustrat de episodul din Antiohia. Cînd evreii au văzut mulțimea de păgîni care ascultau şi primeau Cuvîntul lui Dumnezeu, s-au umplut de gelozie şi s-au împotrivit celor spuse de Pavel, insultîndu-l şi jignindu-l (Fap.13:45). Ideea lui Iona cîştigase adepți! Dar cînd i-au auzit pe Pavel şi pe Barnaba spunînd: „Te-am pus ca să fii lumina Neamurilor, ca să duci mîntuirea pînă la marginile pămîntului“ (Fap.13:47), au provocat o persecuție împotriva lor şi i-au izgonit (Fap.13:50). Din Antiohia, ei au trecut în Iconium, unde totul s-a petrecut încă o dată şi mai grav (Fap.14:5-6).

Moise spusese mai dinainte lucrul acesta

Era împlinirea literală a cuvintelor profetului rostite cu 1500 de ani mai înainte: „Eu îi voi întărîta la gelozie printr-un popor care nu este popor, îi voi mînia prin-

tr-un neam fără pricepere“ (Dt.32:21; Rom.l0:19). Această duşmănie sălbatică faţă de păgîni venea deci din timpuri străvechi. Ei erau desigur poporul ales, dar pervertiseră sensul dorit de Dumnezeu. Toată istoria lor era aceea a unui popor pus deoparte, despărţit de celelate popoare, triburi, naţiuni şi limbi. Dar despărţirea de rău, de idolatrie, de nelegiuirile acestor popoare nu însemna ură, dispreţ, orgoliu şi superioritate. Ei deveniseră mai catolici decît papa, mergînd pînă la a exclude tot ce nu era de-al lor şi la a-L întemniţa pe Iehova al lor în loc să-L facă cunoscut celorlalţi. Iar cînd Dumnezeu Se revelează păgînilor, profeţia împlinindu-se literă cu literă, ei se umplu de invidie. Lucrul acesta se repetă la Tesalonic, unde evreii invidioşi au luat cu ei nişte oameni răi, au provocat o revoltă fără motiv şi au aţîţat oraşul (Fap. 17:5). De ce toate acestea? Pentru că nişte neevrei, oameni cu o altă limbă, credeau în Dumnezeul lor ca şi ei, dar într-un alt mod. Aceasta nu putea să le placă, de aceea îi şi duşmăneau.

Pe treptele cetăţuiei

Lucrurile se vor porni şi mai şi la Ierusalim, unde revenise Pavel. Ce povestire mişcătoare e acest capitol 22 din cartea Faptelor! Pavel deţinut, stînd în picioare pe scările cetăţuiei, făcînd semn cu mîna şi cerînd cuvînt. El vorbeşte în ebraică şi se aşterne o mare tăcere. Toţi îşi reţin respiraţia ca să audă mai bine. Pavel povesteşte întîlnirea lui cu Cristos pe drumul spre Damasc, convertirea lui. Ascultătorii sunt foarte atenţi la vorbele lui. Nimeni nu-l întrerupe. Fără să se mişte, ei îl ascultă povestind de trecutul, de titlurile, de activităţile, de zelul lui pentru cauza evreilor. Le vobeşte de apariţia lui Iesus, şi ei nu se mişcă. Le vorbeşte despre botez, şi ei tot nu se mişcă. Dar în clipa în care începe să spună fraza: „Atunci El mi-a zis: Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri“..., ea va rămîne întreruptă. Ei l-au ascultat pînă la vorba aceasta: *Neamuri* [naţiuni]. „Au scos strigăte, şi-au smuls hainele şi au aruncat cu ţărînă în văzduh, spunînd: Ia de pe pămînt un astfel de om! Nu este vrednic să tră-iască“ (Fap.22:22). Ce-i face să explodeze? Ideea că Dumnezeu ar fi şi Dumnezeul oricărui om de orice limbă. Devine uşor de înţeles de ce vorbirea în limbi este semnul acestui mare adevăr şi că pentru poporul acesta era un mijloc de acces la acest adevăr. Această necredinţă faţă de salvarea păgînilor îi va face să se lege cu jurămînt că nu vor pune mîncare în gură pînă nu-l vor fi ucis pe apostolul păgînilor (Fap.23:12), cel care vorbea în limbi mai mult ca toţi.

Din nou Iona

Iona a făcut la fel. A stat îmbufnat faţă de Domnul şi s-a aşezat la marginea oraşului, aşteptînd ca el să fie nimicit. Şi acolo, sub acel ricin, se plînge că pedeapsa întîrzie să vină. Ocupat cu speranţa lui teribilă, dorind moartea unui popor pe care Dumnezeu voia să-l salveze, Iona, care Îi reproşează că vrea să cruţe Ninive, este părintele spiritual al apostolilor, da, citeşti bine, al apostolilor necredincioşi, care îi reproşau lui Petru că le vestise păgînilor Evanghelia (Fap.11:l-3). De necrezut! Spi-

ritual vorbind, ei erau toți un pic tari de-o ureche. Şi Petru era la fel, deşi trăise acel eveniment extraordinar care a fost Ziua Cincizecimii. Deşi a vorbit în limbi în ziua aceea, ca să se ducă la nişte oameni de alte limbi a trebuit să aibă viziunea feței de masă care cobora din cer plină cu animale considerate de el necurate. De trei ori a trebuit Dumnezeu să-i repete: „Ce a curățit Dumnezeu să nu numeşti spurcat“. A trebuit ca Dumnezeu să-l mustre de trei ori înainte ca el să se decidă să meargă înainte, spunînd: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El şi lucrează neprihănire este primit de El“ (Fap.10:9-16, 34-35).

Oricine?

Numai după aceasta va rosti Petru faimosul cuvînt „oricine“ în mijlocul unei fraze cheie, într-unul dintre cele mai mari momente ale istoriei: „Toți proorocii mărturisesc despre El că *oricine* crede în El capătă prin Numele Lui iertarea păcatelor“ (Fap.10:43). Cuvîntul „oricine“ îmi dă ocazia să mărturisesc o ignoranță de douăzeci de ani. Îmi scăpase un aspect foarte important al lui Ioan 3:16. Acest verset cunoscut pe de rost de milioane de creştini ascundea un adevăr doctrinar pe care îl trecusem complet cu vederea. Iesus a zis lui Nicodim: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu...“ Pe cine? Lumea. Niciodată un evreu n-ar fi zis asta; nici Iona, nici Petru, nici alții. Ei ar fi zis cu toții: Căci atît de mult a iubit Dumnezeu Israelul. Încă de la începutul evangheliei, Dumnezeu vesteşte extinderea dragostei Sale la lumea întreagă compusă din națiuni, popoare, triburi şi limbi. Pe cruce, motivul condamnării Lui era scris în trei limbi (Io.19:20). În latină – limba judiciară, în greacă – limba comercială, în ebraică – limba religioasă.

Fără ştirea lor, autorii acestei scrieri au proclamat latura de acum universală a evangheliei. Această scriere poartă în faşă marea poruncă care va răsuna după cîteva zile: „Mergeți şi faceți ucenici din toate Neamurile, de orice limbă...“

Lucrul era clar, dar eu am o fire de luptător şi voiam să ajung pînă la capătul cercetărilor mele. Ce trebuia să mai aflu era...

Capitolul 6
Învățătura dată în epistole

Cînd Ioan şi-a scris epistola, a spus această propoziție care decurge de la sine atît de firesc, încît pare de prisos: „El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi“ (1.Io.2:2). Desigur! Dar aceasta nu era la fel de clar pentru evrei. Ori, Ioan era apostolul circumciziei, adică al evreilor. Apostolatul lui se desfăşura cu prioritate printre ei. El trebuia să le amintească fără încetare că iertarea lui Dumnezeu dobîndită prin moartea lui Cristos pe cruce nu era numai pentru ei, ci pentru toate limbile din lumea întreagă. Chiar în Apocalipsa, la şaizeci de ani de la Cincizecime, Ioan a revenit cu insistență de mai multe ori. El vorbeşte adesea despre o cîntare nouă care contrastează cu cîntarea lui Moise. Care este tema dominantă din cîntarea lui Moise? Legăturile Celui etern cu poporul ales şi răscumpărat. Ea nu trece deloc peste acest cadru. Este cîntarea Vechiului Legămînt. Ce spune acum cîntarea cea nouă din Noul Testament? „Ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam..“ (Ap.5:9). Cîntarea Israelului nu ajungea pînă acolo. Această dimensiune mondială le scăpa. Pentru a o cuprinde aveau nevoie de luminarea lăuntrică a Duhului Sfînt şi de un semn exterior, vorbirea în limbi.

O taină

M-am pus atunci să-l ascult pe Pavel, învățătorul Bisericii. El explică în scrisoarea lui către efeseni că păgînii şi evreii alcătuiesc un singur Corp şi iau parte la aceeaşi promisiune (Ef.3:6). Pentru noi, cei din secolul 20, aceasta nu mai constituie un mister, dar Pavel îl va numi un mister. Căci, pentru evrei, împărtăşirea aceloraşi promisiuni cu păgînii era un adevăr cu totul nou şi neaşteptat pe care nu-l puteau înțelege decît cu acest semn mare, care era vorbirea în limbi, căci evreii cer semne (1.Cor.1:22). Evreii, ca şi Iona, voiau într-adevăr ca oamenii să fie salvați, dar nu toți, şi mai ales nu păgînii, în timp ce Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie salvați (1.Tim.2:4). Pavel va spune acest adevăr sub o altă formă lui Tit [Titus]. El îi va reaminti că harul lui Dumnezeu este izvor de salvare pentru toți oamenii (Tit 2:11). Pentru toți noii Iona din Noul Testament, aceasta nu se înțelegea de la sine. Va trebui ca Pavel să folosească pistolul cu repetiție pentru a-i convinge. Între ei şi păgîni ridicaseră un fel de zid al Berlinului. Pavel a dărîmat acest zid al ruşinii înzestrat cu turnuri teologice de strajă, vorbind mai întîi prin Duhul Sfînt limbile acelora care sunt de cealaltă parte a acestui zid, apoi învățîndu-i că Cristos aduce pace pentru cei care se află în ambele părți ale zidului. Pavel le spune că El a făcut din două tabere una singură şi a dărîmat zidul de separare, adică duşmănia. A făcut din cei doi în El Însuşi un singur om nou, împăcîndu-i cu Dumnezeu şi pe unul şi pe celălalt într-un

singur corp prin cruce şi astfel nimicind duşmănia pentru totdeauna. El a venit să vestească pace celor care erau departe (păgînii) şi pace celor care erau aproape (evreii), căci prin El şi unii şi alţii au acces la Tatăl în acelaşi Duh (Ef.2:11-17). Aleluia! Pavel strigă extaziat: „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Cristos...“ (Ef.3:8).

Din nefericire, nu toţi împărtăşeau convingerea lui Pavel, acest om botezat în Duhul Sfînt, pentru a forma un singur Corp cu toţi oamenii, evrei sau greci (1.Cor.12: 13). Împotrivirea lor înverşunată urma să-i expună teribilului botez cu foc, „căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mîntuite. Astfel, ei pun întotdeauna vîrf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mînia lui Dumnezeu“ (1.Tes.2:16). Da, aceste limbi străine, vestitoare ale unei aşa mari evanghelii, semn al unui legămînt nou şi mondial, urmau să devină un foc pentru ei, dar unul al judecăţii. Mînia lui Dumnezeu urma să-i cuprindă ca pleava care este arsă în foc (Mt.3:12).

Scopul

Ca să terminăm acest capitol, scopul vorbirii în limbi este explicat clar şi pe înţeles într-un text pe care-l citisem şi recitisem de cincizeci de ori: însăşi relatarea celor întîmplate în Ziua Cincizecimii (Fap.2)! Totul este scris acolo! Acestor oameni foarte uimiţi, care se întrebau ce putea să însemne vorbirea în limbi, Petru le-a răspuns pur şi simplu prin Scriptură. El îl citează pe profetul Ioel: „Voi turna Duhul Meu *peste orice făptură“* (Ioe.2:28; Fap.2:17) şi: „*Oricine* va chema Numele Domnului va fi mîntuit“ (Ioe.2:32; Fap.2:21). Orice făptură... Oricine... Iată răspunsul! Scopul? Să spună acestor evrei neînduplecaţi veniţi de pretutindeni că evanghelia era şi pentru oamenii de pretutindeni. Astfel, va conchide Pavel, vorbirea în limbi este un semn nu pentru credincioşi, ci *pentru necredincioşi*. Pavel, călăuzit de Duhul Sfînt, arată cu o precizie incontestabilă identitatea acestor necredincioşi şi îi numeşte: evreii. „Voi vorbi *norodului acestuia* prin altă limbă şi prin buze străine“ (1.Cor.14: 21). În tot Noul Testament, vorbirea în limbi nu s-a făcut decît în prezenţa evreilor, cărora le era destinată; şi chiar cînd păgînii vorbeau în limbi, semnul era pentru acest popor, pentru evrei şi numai pentru evrei. Nu există nici o excepţie de la această regulă.

Dar, mi s-a spus, dacă semnul era pentru evrei, de ce păgînii din casa lui Corneliu şi Corneliu însuşi au vorbit în limbi? Răspunsul se află în întregime în textul care urmează. Era pentru ca Petru să poată raporta fraţilor evrei care nu admiteau încă dreptul la salvare al păgînilor: „Duhul Sfînt S-a pogorît peste ei ca şi peste noi la început“ (Fap.11:15). „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit“ (Fap.11:18). Această potolire arată în ce măsură faptul că naţiunilor li se predicase harul îi pusese în fierbere. Pentru acest popor era semnul indiscutabil că Dumnezeul lor accepta limbile străine la fel ca şi pe copiii lui Israel. Ei au fost nevoiţi s-o recunoască prin acel strigăt mai întîi mirat şi apoi plin de bucurie: „Dumnezeu a dat şi Neamurilor

pocăința ca să aibă viața!“ (Fap.11:18). Corneliu era purtătorul semnului, dar semnul era pentru acest popor. În vestul sălbatic a existat, se pare, un cowboy reformator al lumii, eternizat pe ecran de Steve McQueen. Acest Jos Rendal, pînă atunci un individ dubios, a fost numit de nevoie pe neașteptate șerif. Dar cum să cîștigi încrederea populației și mai ales încrederea vagabonzilor, puțini înclinați să creadă că autoritatea lui Jos Rendal nu era ilegală, ci dimpotrivă cu totul legală? Faimoasa stea de șerif, semn al noii vocații și al bunei sale credințe, i-a fost prinsă cu un ac pe piept. La fel Corneliu, printr-un semn de necombătut prins cu ac în chip divin în limbajul lui (Fap.10:46), dovedea unui Israel neîncrezător că păgînul de el primise de asemenea chemarea cerească la salvare. El devenea de drept copil al lui Dumnezeu la fel ca și evreii convertiți, după cum e scris: „El a venit la ai Săi [evreii], dar ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit [Corneliu] le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu...“ (Io.1:12). Episodul din Efes (Fap.19:1-7), unde doisprezece discipoli vorbesc dintr-o dată în limbi, nu este o excepție. Așeşti oameni nu erau discipoli al lui Cristos, ci evrei, discipoli al lui Ioan Botezătorul, ce fuseseră botezați cu botezul lui, care era destinat poporului evreu. Crezînd atunci în Cristos, botezați din nou cu apă în Numele lui Iesus și botezați în Duh, au devenit un singur Corp (1.Cor.12:13) cu convertiții dintre păgîni. Această fuziune a mers pînă acolo că limbile acestor păgîni au pus stăpînire în chip miraculos pe limbile lor pentru a-L lăuda pe Dumnezeul Israelului care devenea în ochii lor Dumnezeul națiunilor. Ei aveau nevoie de acest semn, de vorbirea în limbi, pentru a fi ei înșişi lămuriți asupra dimensiunii mondiale pe care Dumnezeul lor o dădea acum salvării Sale.

Capitolul 7
Iesus şi limbile

Ce mă uimea cel mai mult era că Domnul nostru iubit Iesus Cristos, Modelul nostru divin, nu vorbise niciodată în limbi. El, care avea Duhul Sfînt din plin şi care avea toate darurile, nu părea să-l aibă pe acesta, dar nici nu părea să-i ducă lipsa. El nu vorbea de el şi nu părea să-l caute. Dacă vorbirea în limbi ar fi fost într-adevăr un mijloc de edificare şi de întărire aşa cum se susține, atunci Iesus ar fi avut foarte mare nevoie de ea, El care Se ruga pînă la lacrimi, care postea adesea, care predica salvarea mulțimilor, care Se consuma prin vindecări.

Dacă vorbirea în limbi poate îndepărta oboseala şi este tonicul sau întăritorul pretins, El ar fi avut multă nevoie de ea, El care adesea era obosit pînă la epuizare. De ce, îmi spuneam eu, nu Se edificase sufleteşte niciodată El Însuşi prin vorbirea în limbi? Dacă aceasta trebuie practicată acasă, în intimitate sau în cercuri de prieteni, de ce nu a făcut-o niciodată? De ce nu S-a rugat niciodată în limbi la numeroasele vindecări pe care le-a făcut?

De ce nu a căutat ajutor în vorbirea în limbi dacă ea este, aşa cum se zice, cea mai bună practică pentru a scoate demoni? De ce nu a cîntat în limbi cînd S-a urcat pe Muntele Măslinilor (Mc.14:26)? De ce nu S-a unit niciodată cu îngerii în limbajul lor, El care îi vedea urcînd şi coborînd deasupra Lui (Io.1:51)? De ce, îmi spuneam, n-a avut niciodată această carismă? De ce, pentru binele lucrării Sale, nu a căutat acest semn şi nu l-a adăugat altor semne?

Citind 1.Corinteni 12, am găsit nouă daruri ale Duhului: înțelepciune, cunoştință, credință, vindecare, facere de minuni, profeții, deosebirea duhurilor, diferite limbi, interpretare. Domnul nostru iubit le-a avut pe toate şi le-a şi practicat, în afară de vorbirea în limbi şi interpretarea ei. Să-L fi lipsit Dumnezeu de acest dar prețios? Să-I fi retras Dumnezeu acest dar? Îi scăpase acest dar? Nu-l căutase înde-ajuns? Nu avea destulă spiritualitate pentru a-l primi? Toate acestea erau de neconceput şi la limita ereziei, căci El nu avea Duhul cu măsură (Io.3:34). El Îl avea din plin. Dacă El avea această carismă, de ce n-a folosit-o? Dacă nu a făcut-o pentru că nu era cazul să o facă, atunci de ce?

Oare oamenii cărora le vorbea El nu aveau nevoie să vadă acest semn, în timp ce aveau nevoie să le vadă pe toate celelalte? Iesus putea să aibă plinătatea darurilor fără acesta? Acum, mai mult ca altădată, întrebările mele erau primite cu iritare. Eram un fel de drăcuşor care scotea din cutia lui vrăjită întrebări-surpriză care aduc groază! Ori, întrebările mele erau din acelea la care nu doreau să răspundă. O dată în plus a trebuit să mă adresez lui Dumnezeu şi să aştept un răspuns de la Duhul Sfînt. Răspunsul a țîşnit singur din ansamblul Sfintelor Scripturi. El era conform caracterului celor patru Evanghelii.

Explicația de ce-ului

Iesus a trecut foarte rar dincolo de granițele Palestinei. Evanghelia Sa nu se întindea decît la oile pierdute ale casei Israelului (Mt.10:6). Lucrarea Lui se făcea numai printre evrei şi în afara prezenței străinilor. El poruncise discipolilor Săi: „Să nu mergeți pe calea păgînilor şi să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor“ (Mt.10:5). Aspectul mondial al învățăturii Lui rămînea un mister. Nu era încă vorba de popoare, triburi, națiuni şi limbi. Nimic sau aproape nimic din cuvintele Lui nu putea încă lăsa să se întrevadă dimensiunea internațională a lucrării Sale.

Semnul limbilor nu-şi avea încă rațiunea de a fi şi de a se manifesta. Pînă atunci nimic nu-i putea zbîrli pe evrei şi face geloşi pe daruri date păgînilor, pentru că încă nu era vorba de un dar destinat păgînilor. Iesus nu a amintit vorbirea în limbi decît într-un singur loc. El spune în Marcu 16:17 chiar la sfîrşitul lucrării Sale: „Ei vor vorbi în limbi noi“. Este deosebit de semnificativ să vedem cînd o zice: după propoziția care o precede: „Duceți-vă în toată lumea“. Ceea ce declanşează vorbirea în limbi este faimosul „la orice făptură“. Limitele strîmte ale unui naționalism evreiesc mărginit sunt pe cale să explodeze. Dar Domnul ştie că acest popor va face totul ca Vestea Bună să nu fie proclamată altor limbi şi în alte limbi. El va da deci acestui popor şi prin discipolii Săi semnul potrivit pe care El Însuşi în înțelepciunea Sa n-a vrut niciodată sau n-a avut ocazia să-l practice. Invers, dar în armonie cu ce s-a zis, la păgînii puri din Atena şi din Malta, deci în afara acestui popor evreu care se împotrivea sălbatic salvării lor, vorbirea în limbi nu s-a practicat. Evreii lipsind, semnul care era pentru ei nu-şi mai avea rost. El nu mai are nici azi rost acolo unde acest popor evreu nu se află ca să se împotrivească salvării lumii. Ca să-şi apere ideea, adepții vorbirii în limbi denaturează adevărul Scripturii spre însăşi pierzarea lor (2.Pt.3:16). Şi aceasta se întîmplă de multe ori cînd sunt confruntați cu problema totalei absențe a vorbirii în limbi în viața Domnului Iesus Cristos. Unul dintre ei a răspuns astfel necarismaticilor: „Iesus Cristos nu a vorbit niciodată în limbi deoarece a fost desăvîrşit. Din cauza acestei desăvîrşiri nu a avut nevoie de edificare personală“. Am vrea să venim cu o întrebare simplă împotriva acestei declarații aeriene: De ce a insistat Iesus Cristos, care a fost desăvîrşit, să fie botezat de Ioan Botezătorul cu botezul pocăinței, chiar dacă cu siguranță nu a avut nevoie de pocăință? Mai întîi, Ioan nu a vrut să facă actul acesta, dar următoarele cuvinte l-au convins: „Căci aşa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit“ (Mt.3:15). De ce Iesus Cristos nu a împlinit şi cu privire la vorbirea în limbi ce trebuia împlinit? Uitîndu-Se la Biserică, Iesus Cristos a văzut că toate bisericile din toate epocile vor avea nevoie de pocăință, pe cînd de vorbirea în limbi nu avea nevoie aproape nici o biserică.

Este aşa de simplu

Explicația biblică potrivit căreia semnul vorbirii în limbi este numai pentru evrei a indispus pe cîțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei. De ce – eram eu întrebat – să nu fi putut fi semnul şi pentru necredincioşii dintre păgîni? Răspunsul e simplu.

În Noul Testament există două evenimente care au exact acelaşi înţeles. Viziunea lui Petru din Fapte 10 care l-a împuternicit să meargă la păgînul Corneliu (Fap.10:9-16) şi vorbirea în limbi.

Ce a însemnat vederea acestei feţe de masă care a coborît din cer, plină cu animale necurate? Ce însemnau aceste animale necurate, pe care Petru – ţinînd legea lui Moise – nu le-ar fi atins niciodată? Toţi ştim aceasta. Ele reprezentau tot ce nu era evreiesc, anume popoarele altor limbi. Nimănui nu i-ar veni ideea să spună că această viziune ar fi pentru altcineva decît pentru evrei, căci chiar ei trebuiau să înveţe să nu mai considere nimic necurat din ceea ce spusese Dumnezeu că e curat. Petru a fost învăţat personal prin această viziune, ca să poată mai tîrziu să-i înveţe şi pe alţii. Lui Petru îi era necesară, ca evreu, o asemenea viziune din cauza necredinţei lui normale în salvarea păgînilor.

Tot aşa aveau evreii nevoie de semnul vorbirii în limbi, tocmai pentru că erau evrei şi se împotriveau oamenilor care vorbeau o altă limbă. Acest semn – ca şi întreita viziune a lui Petru – i-a învăţat că acum salvarea dată de Dumnezeul lor era pentru orice făptură (adică pentru toate limbile – Fap.2:17-21). Ideea îndărătnică după care semnul vorbirii în limbi ar fi şi pentru păgîni a devenit neîntemeiată pentru unii dintre prietenii mei cînd le-am dat următorul exemplu: „Ar fi exact ca şi cum, ca vorbitor de limbă franceză, aş începe să vorbesc înaintea voastră prin Duhul în chip miraculos englezeşte. Aveţi voi nevoie de aceasta ca să ştiţi că evanghelia poate traversa Canalul Mînecii? Nu, sigur că nu! Atunci, întrucît fiecare ştie acest lucru de secole, acest semn ar fi şi pentru voi complet fără sens“.

Nu, Duhul nu lucrează acolo unde este inutil; El nu vrea să spargă uşi deschise (1.Cor.9:26). Din acelaşi motiv, viziunea lui Pavel nu a continuat. Ea s-a repetat de două ori, apoi: „Vasul a fost ridicat iarăşi la cer“ (Fap.10:16). La fel, cum spune sfîntul Augustin, s-a întîmplat şi cu vorbirea în limbi: „Acest eveniment a survenit ca să anunţe ceva (anume ca Evanghelia să fie vestită în toate limbile de pe pămînt) şi a dispărut prin urmare după aceea“.

E nevoie astăzi să vorbesc prin Duhul limba eschimoşilor ca să ştiu că în ochii lui Dumnezeu nu sunt necuraţi?

Hudson Taylor, şi cu el toţi misionarii, nu aveau nevoie de acest semn ca să înveţe cu uimire apostolică (Fap.11:18) că Dumnezeu îi iubeşte şi pe chinezi şi le primeşte limba. Nici un singur creştin din lume nu are nevoie azi de viziunea lui Petru, de vorbirea în limbi sau de vreo altă interpretare de acest fel ca să cunoască acest mare adevăr pe care nu-l mai contestă nimeni.

Bazat pe stînca de nezdruncinat a Sfintei Scripturi, confirm cu apostolul Pavel că vorbirea în limbi şi viziunea lui Petru au fost pentru acest popor evreu (1.Cor.14:21), care nu numai că i-a disprețuit pe ceilalți oameni care vorbeau o altă limbă şi n-au crezut în salvarea lor, ci au pus vîrf păcatelor lor prin faptul că au împiedicat vestirea salvării pentru păgîni (1.Tes.2:16).

Identități

Mai sus am spus că viziunea lui Petru şi vorbirea în limbi sunt identice. Dar trebuie să ne gîndim la următoarele: Marfa este aceeaşi, dar ambalajul este diferit. Dacă luăm în seamă această diferență a problemei, descoperim că între cele două semne sunt identități cu totul şi cu totul neobişnuite, care nu se mai întîlnesc la nici un alt dar al Duhului Sfînt.

1) Viziunea a fost dată unui credincios, dar se referea la necredința lui. În acelaşi mod, vorbirea în limbi a fost practicată de credincioşi, dar se referea la necredința lor.

2) Viziunea se repetă într-un număr limitat, dar însemnătatea ei o întîlnim de fiecare dată cînd citim Faptele Apostolilor 10 şi 11. În acelaşi mod, luăm practicarea vorbirii în limbi care a fost limitată de Duhul Sfînt (1.Cor.13:8). Dar însemnătatea ei ne revine în memorie de fiecare dată cînd citim Sfînta Scriptură.

3) Viziunea a fost în mod individual doar pentru acest popor. În acelaşi mod, vorbirea în limbi a fost destinată numai acestui popor (1.Cor.14:21).

4) Viziunea adeverea unui evreu că harul dat Israelului se va revărsa peste orice creatură şi că evanghelia devine universal valabilă. În acelaşi mod, vorbirea în limbi adeverea evreilor că harul dat poporului Israel se va revărsa peste națiuni şi că Dumnezeu va turna din Duhul Său peste orice făptură (Fap.2:17).

5) Viziunea explică dimensiunea universală a noului legămînt, care nu este legat de o limbă oarecare. În acelaşi mod, vorbirea în limbi arată poporului Israel că noul legămînt se întinde mai departe şi nu se referă la cineva în parte (Fap.2:21).

6) Ceea ce s-a arătat prin viziune nu a continuat, ci a fost retras înapoi în ceruri. În acelaşi mod, vorbirea în limbi nu avea o practicare nelimitată (1.Cor.13:8).

7) Viziunea îşi găseşte explicația totală doar după convertirea lui Corneliu. În acelaşi mod, înțelegem vorbirea în limbi doar în lumina întoarcerii la Cristos a popoarelor barbare şi păgîne, într-un cuvînt a națiunilor.

8) Viziunea ar fi fost nelalocul ei într-o adunare unde se ştia deja de dimensiunea mondială a harului. Vorbirea în limbi nu era un semn pentru credincioşi (1.Cor.14:22).

9) Petru a fost edificat personal prin viziune. Edificarea a constat în ceea ce a exprimat viziunea şi în nimic altceva. În acelaşi mod, cei care vorbeau în limbi au fost edificați prin ceea ce voiau să zică semnele, anume referitor la această idee cu totul nouă pentru ei că Duhul Sfînt fusese turnat peste orice făptură şi națiune, şi, ce mare taină, „Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuiesc un singur Trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduință în Iesus Cristos“ (Ef.3:6).

10) Viziunea i s-a arătat lui Petru de trei ori consecutiv, pentru ca lecția aceasta să se întipărească bine în mintea lui. Ar fi fost de neconceput dacă ar fi trebuit să se repete în tot timpul vieții şi activității sale. În acelaşi mod, pentru Biserica Primară şi pentru orice biserică creştină, vorbirea în limbi apare în Faptele Apostolilor de trei ori (2:10,19), şi anume pînă cînd adevărul acesta a fost bine înțeles şi nu mai mult.

Dacă practicarea vorbirii în limbi ar mai fi şi astăzi actuală după cum cred unii, atunci viziunea ar trebui să fie şi ea actuală. Dacă ar trebui să practicăm vorbirea în limbi, atunci viziunea ar trebui să se repete şi astăzi. Cine mai are nevoie într-o biserică formată din toate naţiunile, rasele şi limbile lumii de semnul că Trupul Domnului Cristos este format din toate naţiunile, rasele şi limbile lumii? Pe scurt: Prin viziunea vietăţilor necurate, Petru îi învaţă pe evrei acelaşi lucru pe care îl învaţă vorbirea în limbi tot pe evrei, şi anume pe cei care nu voiau să creadă că drumul salvării, accesul la Dumnezeul Israelului, este deschis şi pentru naţiuni, a căror limbă a fost vorbită într-un mod atît de minunat de către Duhul Sfînt.

Interpretare dificilă

În 1.Corinteni 14:22 Pavel, inspirat de Duhul Sfînt, scrie că semnul vorbirii în limbi nu este pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi. Nu-l călăuzeşte Duhul Sfînt pe Pavel în versetul următor să spună exact contrariul? În mod vădit, Îl surprindem pe Duhul Sfînt în flagrant delict asupra faptului că Se contrazice cu următoarea declaraţie: „Deci dacă s-ar aduna toată biserica la un loc, şi toţi ar vorbi în limbi, şi ar intra şi cei fără daruri sau necredincioşi, n-ar zice că sunteţi nebuni?“ Acest paradox nu mi l-a putut explica nimeni pînă acum. Dacă necredincioşii din versetele 22, 23 şi 24 îi reprezintă fără deosebire pe evrei şi pe neevrei, atunci rămîne contradicţia. Dificultatea dispare dacă se admite că Pavel are în vedere două feluri de necredincioşi:

1) Necredincioşii din versetul 22 sunt descrişi în versetul 21: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă şi prin buze străine, şi nici aşa nu Mă vor asculta“. Aceştia sunt evreii. Semnul era pentru ei.

2) Ceilalţi necredincioşi, ascultătorii din versetul 23, erau oameni din popor (şi nu din acest popor); altfel spus, erau păgîni din oraşul Corint. Cum spune Duhul Sfînt, nu lor le-a fost destinată vorbirea în limbi.

Această interpretare anulează contradicţia şi confirmă faptul că vorbirea în limbi, de neînţeles pentru păgîni, era destinată nu acestora, ci necredincioşilor din poporul evreu. Semnul trebuia să le facă de înţeles că acum şi oameni de alte limbi aveau intrare în Corpul lui Cristos, adică în Biserică.

În încheiere aş vrea să arăt că prezicerea din versetul 24 şi 25, spre deosebire de vorbirea în limbi, era îndreptată în primul rînd spre credincioşi, dar a fost înţeleasă şi de necredincioşi, întrucît era exprimată în propria lor limbă. Aşa s-a ajuns apoi şi la convertiri profunde, la conştiinţe zguduite, ba oamenii chiar au căzut cu faţa la pămînt şi au mărturisit că Dumnezeu este între ei.

Orbire?

Am constatat cu mirare cît de departe poate merge adversarul cu privire la acest punct al învăţăturii, care este atît de uşor de conceput, şi cum a împăienjenit inteligenţa spirituală a creştinilor. Nu de mult am întrebat trei persoane, tinere în credinţă

şi aproape fără nici o bază a învăţăturii spirituale. Am repetat încercarea, făcînd-o cu trei copii de opt şi nouă ani. Le-am citit foarte rar versetele din Fapte 10 despre viziunea lui Petru. După aceea le-am cerut să-mi spună ce au înţeles. După puţină ezitare mi-au dat toţi acelaşi răspuns, pe care vreau să-l formulez în următoarea frază: Viziunea a dat de înţeles lui Petru că are dreptul să proclame şi naţiunilor salvarea.

Dacă nişte oameni fără o bază a învăţăturii spirituale şi nişte copii fără cunoştinţe au înţeles sensul viziunii lui Petru, atunci de ce nişte creştini, care sunt atît de vechi în credinţă şi care se cred plini de Duhul Sfînt, Duh care ne conduce pe toţi în adevăr, de ce sunt toţi aceşti prieteni neputincioşi să afle adevăratul sens al semnului asemănător, şi anume al vorbirii în limbi? În expresia „a vorbi în limbi", cuvîntul „limbi" explică tot conţinutul, pe cînd acest cuvînt nici nu apare în viziunea lui Petru, deşi vrea să explice acelaşi lucru!

După părerea mea, numai un duh de orbire poate să ascundă acest adevăr de inteligenţa lor.

De ce sunt atîţia oameni în poporul lui Dumnezeu incapabili să înţeleagă explicaţiile Duhului Sfînt, care de exemplu ne spune:

1. Cine vorbeşte în limbi nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu.
2. Semnul acesta nu a fost pentru credincioşi.
3. Semnul acesta a fost pentru necredincioşii din acest popor evreu.

Aceste texte sunt mai simplu de înţeles ca Ioan 3:16 sau Romani 3:23, şi totuşi ei nu le înţeleg. Sau nu vor să le înţeleagă, de teamă să nu fie vindecaţi şi salvaţi de greşelile lor?

De ce numai evreilor?

În privinţa credinţei mele neclintite, ca şi a lui Pavel, că vorbirea în limbi, precum şi viziunea lui Petru, ar fi pentru „acest popor", cineva ar putea să se întrebe iritat: De ce numai evreilor?

Pentru că Duhul Sfînt ne învaţă (Rom.9:4-5) că înfierea, gloria, legămîntul, Legea, slujirea şi promisiunile aparţin israeliţilor.

Salvatorul a venit mai întîi pentru ei. Apostolii au fost evrei. Primii creştini au fost de asemenea evrei. De fapt, prima biserică a fost iudaică. Totul a fost în mîna israeliţilor. Ca urmare, cei mai zeloşi dintre ei, în frunte cu Petru, se fereau să împărtăşească Vestea Bună cu naţiunile, a căror limbă era considerată o limbă barbară. Vorbirea chiar în aceste limbi, a naţiunilor de care se fereau, şi viziunea lui Petru au fost două semne prin care Dumnezeu a vrut să convingă pe acest popor de valabilitatea universală a evangheliei.

El a vrut să-i facă să înţeleagă acest mare secret, că în Iesus Cristos devin naţiunile (limbile) şi evreii un singur Trup (Ef.3:6). Aceste două semne au vrut să exprime aceasta şi nimic altceva.

Capitolul 8
Experiențele

Astfel, în ceea ce mă priveşte pe mine, însuşi marele meu prieten Pavel mi-a creat dificultăți prin logica lui de necombătut inspirată de Duhul Sfînt. Totuşi, în privința acestui punct mai aveam două cuiburi de rezistență: un buncăr mare şi o întăritură mică. Buncărul meu era un rînd din Scriptură care putea încă să mă facă să sper că absolutul lui Pavel a fost cît de puțin atenuat de citatul lui din Vechiul Testament: „Voi vorbi norodului acestuia...“ (2.Cor.14:21). Îmi spuneam, dacă Dumnezeu Se adresează necredincioşilor prin intermediul vorbirii în limbi, poate este totuşi un mesaj către oameni. Speranța mea a fost de scurtă durată, căci buncărul meu a fost minat şi a sărit singur în aer. Desigur că Dumnezeu vorbea evreilor prin acest semn, dar dacă semnul le vorbea, cuvintele din el erau pentru Dumnezeu şi numai pentru El. Într-o zi, un general de armată m-a invitat personal în biroul lui ca să-i vorbesc despre credință. Cînd am ajuns, mai multe persoane aşteptau să fie primite. Eu am intrat primul. Convorbirea mea era numai cu generalul, dar intrarea mea imediată era pentru ceilalți un semn al cinstei care mi se făcuse. La fel este şi cu vorbirea în limbi. Limbile păgîne de acum privilegiate sunt primite la protocolul privat al Regelui regilor. Ele vorbesc numai cu Dumnezeu, dar aceasta este grăitor pentru ceilalți.

Lămurire

Pe vremea cînd aveam o înțelegere copilărească a Bibliei, mă mulțumeam cu păreri inexacte, mă mişcam în curentul unor idei preluate – aşa cum eram influențat – fără să-mi dau osteneala să cercetez în Biblie dacă ceea ce mi se spunea era de fapt adevărat (Fap.17:11). Din relatarea întîmplărilor care au avut loc în Ziua Cincizecimii acceptam fără să mă gîndesc că vorbirea în limbi era neapărat un mesaj adresat oamenilor, căci în prezența acestor mulți străini de felurite limbi era necesară doar o minune ca să înțeleagă toți în acelaşi timp ce voia să le spună Dumnezeu. Dar ce şoc am avut cînd am descoperit cu Biblia deschisă că aceştia nu erau străini dintre păgîni, care veniseră de Cincizecime la Ierusalim, ci evrei din alte țări (Fap.2:5,14, 23)! (Observație: şi poate şi cîțiva prozeliți, din alte țări, care înțelegeau toți aramaica, pe lîngă limbile lor naționale). Dacă era deci vorba să li se predice acestor oameni, de ce fusese nevoie de atîtea limbi – anume cincisprezece – cînd ar fi fost suficientă doar una, cum arată urmarea relatării? Cine vrea să găsească un mesaj către oameni, acela trebuie să caute în vorbirea lui Petru şi nu în vorbirea în limbi. Căci toți au înțeles ce le-a spus Petru, cînd nu a mai vorbit cu ei în limbi, ci într-o singură limbă – aramaica. Întrucît toți înțelegeau limba în care li s-a adresat Petru, aceasta înseamnă că era complet de prisos să se mai adauge alte 15 limbi, dacă ajungea una singură. Atunci de ce celelalte cincisprezece?

Răspunsul şi explicaţia tuturor acestor întrebări au fost date de pana inspirată a lui Pavel, cînd, mînat de Duhul Sfînt, a scris următoarele: „Cine vorbeşte în limbi, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu“ (1.Cor.14:21). Şi exact cum spune Pavel, aşa vorbesc (în Fapte 2) oamenii lui Dumnezeu în cincisprezece limbi străine, ca semn pentru evrei (1.Cor.14:21) şi mai ales pentru evreii care proveneau din cele cincisprezece naţiuni diferite. Semnul le-a arătat limpede că de acum accesul la Dumnezeu nu mai era dreptul lor privat, că urechea lui Dumnezeu auzea la fel de bine şi alte feluri de guri, că ebraica nu avea vreo întîietate şi că ar face bine ca în viitor să se orienteze după Duhul Sfînt prin aceea ca pe oamenii pe care Dumnezeu i-a declarat curaţi să nu-i mai considere necuraţi (Fap.10:15).

A doua linie de apărare

Aici am încercat să rezist în mica mea întăritură. O numesc aşa pentru că se situa în afara Bibliei. Era întăritura experienţelor despre care în final se vorbea mai mult decît despre Cuvîntul lui Dumnezeu. Căci nu există o temă de discuţie mai iubită, şi totuşi nimic mai periculos decît experienţa. Iată de ce n-am vrut să mă angajez pe calea experienţelor în această carte. Este un teren mult prea mişcător. Pe masa mea de lucru am două feluri de cărţi. Sunt cele care cu o mulţime de anecdote relatează mărturii trăite, dovedite, care militează în favoarea unei vorbiri în limbi care se adresa total oamenilor. Sunt altele cu contraargumente care demască lucrul. În acest domeniu al experienţei sau antiexperienţei, forţele sunt aproape egale; eu mă voi ţine de principiul „sola Scriptura“. Am fost personal ţinta unor profeţii spuse în limbi. Şi alţii le-au fost ţintă, iar unii pot chiar afirma că ceea ce s-a zis despre ei era adevărat şi că lucrurile s-au petrecut cum li s-a zis. Ori, asemenea experienţe nu pot fi negate. „Dar“, a strigat un prieten drag, „am auzit o profeţie în limbi care mă privea şi care s-a împlinit în viaţa mea!“ Acest prieten era serios sau voia să glumească? Ei bine, tu, la fel ca mine, ai auzit această formă de „adevăr“, a existat deci o împlinire, ca urmare a vorbit cerul. Oare chiar aşa să fie? Pentru că şi în Biblie a vorbit cerul şi ce se spune acolo contrazice această experienţă. Experienţa afirmă că în vorbirea în limbi cerul este cel care vorbeşte oamenilor, în timp ce Biblia spune că oamenii sunt cei ce vorbesc cerului (1.Cor.14:2). Cui să dau dreptate? La ceea ce a zis Dumnezeu sau la ce spune experienţa mea? Iov pare să fi cunoscut această dilemă cînd a zis: „Mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui“ (Iov 23:12). Experienţa! Dar ea este pretutindeni în viaţă şi nu dovedeşte mare lucru.

Chiar ocultismul!

Se întîmplă horoscopului să nu se înşele! Mii de oameni sunt gata să aducă mărturie pentru aceasta; este experienţă. Zidurile catedralei Notre Dame de la Garde din Marsilia sunt acoperite cu plăcuţe de recunoştinţă care dovedesc împliniri miraculoase; asta-i experienţă.

Madame Soleil prezice uneori lucruri extraordinar de adevărate. Două prezică-

toare au prezis una asasinarea lui J.F. Kenedy şi cealaltă atentatul asupra preşedintelui Reagan, şi a fost adevărat. Iar cîrjele şi protezele atîrnate în grota din Lourdes confirmă oare învăţătura referitoare la Maria? Căci şi aceasta este experienţă.

Radiestezistul care indică locul unui obiect pierdut la sute de km de acolo, doar prin trecerea pendulului său peste o hartă, este tot o experienţă. Nu s-a dovedit experienţa cînd acelaşi radiestezist ne spune, chiar fără să ne asculte, numele bolii de care suferim? Mii de oameni cred în ele şi recurg la aceste practici, pentru că realitatea experienţei îi împiedică să vadă latura ocultă şi magică a acestor lucruri.

Sola Scriptura

Dar, am protestat eu o vreme, căutarea de către noi a adevărului se situează în domeniul experienţelor biblice şi spirituale! „Cuvîntul Tău este Adevărul“ (Io.17:17) a fost răspunsul care îmi revenea tot mereu în minte şi, în afara Cuvîntului, diavolul poate să ne aducă experienţe cu carul, el poate foarte bine să se deghizeze într-un înger de lumină (2.Cor.11:14) ca să ne spună adevăruri. Căci dacă Duhul Sfînt vorbeşte acolo unde este aşa puţin adevăr, în ce categorie trebuie să plasăm incidentul din Fapte 16, unde în oraşul european Filipi o femeie dotată cu un dar extraordinar de profeţie se pune să meargă după doi bărbaţi pe care nu i-a întîlnit niciodată şi strigă cui vrea să o audă că oamenii aceştia sunt servii lui Dumnezeu şi că anunţă Cuvîntul salvării (Fap.l6:17)? Şi aceasta este experienţă. Dar era un demon care vorbise, şi Pavel l-a alungat. Atîta vreme cît femeia putea să spună aceste adevăruri, ea se afla în rătăcire; doar cînd nu a mai putut spune nimic s-a aflat în adevăr!

Şi Faraon

Experienţă! Faraon avea cîtă voia! Vrăjitorii lui schimbau apa în sînge, făceau să se înmulţească broaştele şi transformau toiegele în şerpi (Ex.7). Era adevărat, era autentic, la fel de adevărată era şi experienţa şi mărturia acelor femei din Ieremia 44:16 şi 17: „Voim... să aducem tămîie împărătesei cerului şi să-i turnăm jertfe de băutură... Atunci aveam pîine de ne săturam, eram fericiţi şi nu treceam prin nici o nenorocire! Dar, de cînd am încetat să aducem tămîie împărătesei cerului şi să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate şi am fost nimiciţi de sabie şi de foamete...“ Cine poate contesta aceasta? Ce anume hotărăşte că un lucru este adevărat sau nu? Mărturia trăită, sau Cuvîntul lui Dumnezeu? Cînd Dumnezeu zice că cel care vorbeşte în limbi nu se adresează oamenilor, ce trebuie cineva să nege, acest Cuvînt care o zice, sau mărturia care contrazice acest Cuvînt? Mi s-a impus o alegere între experienţe şi Biblie. Eu am făcut această alegere. Am ales partea Scripturii şi contra acestor pseudo-mărturii. Cititorilor mei le revine să facă şi ei alegerea.

Nu oamenilor, ci lui Dumnezeu (1.Cor.14:2)

Aici mi-era uşor să trec de la doctrină la verificare. Cu mania mea de-a trece totul prin filtrul Scripturii, ocazia s-a găsit repede. Cel care urma să-mi servească de

cobai a fost unul dintre prietenii mei dragi, pastor sincer şi în biserica căruia eram invitat să aduc cîteva mesaje. În cursul unei conversaţii particulare, mi-a vorbit de o soră din adunare care vorbise în limbi în prezenţa lui. „Am deosebit“, mi-a zis el, „în ceea ce spunea ea un mesaj care mi-era adresat“. Ocazia era prea frumoasă, ca servită pe tavă. I-am zis deci: „Cum împaci ideea unui mesaj care ţi-ar fi ţie adresat cu ceea ce afirmă Biblia: ‚Cine vorbeşte în limbi nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu‘ (1.Cor.14:2)? Tu nu eşti Dumnezeu“. A fost ca o lovitură de măciucă pentru el. N-a putut să-mi răspundă. Tocmai îi arătasem un text pe care îl trecuse cu vederea sau al cărui înţeles îi scăpase. Mă simţeam prost pentru el. Mi-era milă de el. Nu i-am spus că această vorbire în limbi care se adresează oamenilor nu miroase bine. Nu i-am spus că era o mistificare, o înşelătorie. L-am lăsat să judece el însuşi că avusese de-a face cu un fals grosolan. Ori, fiecare ştie că imitaţia frauduloasă în lucrurile omeneşti este pedepsită de lege. Să fie mai puţin grav în lucrurile divine? Ce să crezi despre toate aceste vorbiri în limbi care exprimă o profeţie, un îndemn sau o revelaţie, deci un mesaj către oameni? Ele sunt în contradicţie flagrantă cu ceea ce ne învaţă Duhul Sfînt. Ce să crezi, dacă nu că este un fals? Un alt prieten, pastor al unei adunări penticostale, înţelegînd şi el acest adevăr, a cerut aplicarea lui în biserică. El şi adunarea lui au fost excluşi din Uniunea din care făceau parte. Am povestit întîmplarea aceasta unuia dintre prietenii mei care nu părea să fie de loc mirat de ea. El era la curent cu lucrul acesta şi mi-a spus: „Cînd a circulat acest cuvînt a lui Pavel în cercurile noastre, a lucrat ca o bombă. Ideea însă nu a prins rădăcini, căci ar fi trebuit să se recunoască că tot ce fusese făcut pînă atunci era greşit“. Altfel spus, ca greşeala să poată păstra aparenţa adevărului, în nici un caz nu aveam voie să stăruim asupra greşelii. De cîte ori contează mai mult tradiţia decît Cuvîntul lui Dumnezeu! Tradiţia triumfă adesea asupra Cuvîntului lui Dumnezeu. Istoria bisericilor peste secole o dovedeşte dureros şi umilitor.

Martiriul unui text

Şi în societatea noastră civilizată există practica ruşinoasă a torturii. Ea se întrebuinţează chiar şi faţă de textele Scripturii. Orice mijloc este destul de bun ca să zdrobească, să desfigureze şi să tortureze texte, cu intenţia de a stoarce o mărturisire contra declaraţiei şi conţinutului lor. Îmi permit aici o mică paranteză care ne poate servi ca model. Nu există alte învăţături mai clare şi mai incontestabile ca acelea ale lui Pavel cînd zice: „Căci este un singur Dumnezeu şi un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Iesus Cristos“ (1.Tim.2:5). El înţelege prin aceasta că – întrucît există numai un Dumnezeu – tot aşa nu poate exista decît un mijlocitor. Pentru el, acest Mijlocitor sau Mediator este Iesus, doar El şi nimeni altcineva. Biserica Catolică schimbă acest adevăr în chip complet, aplicînd aici unghiul de vedere cu totul deosebit al nunţii din Cana. Întrucît Maria este cea care Îl atenţionează pe Fiul ei că oaspeţii nu mai au vin, minunea care are loc este atribuită Mariei, care de atunci e mijlocitoarea oricărui har! Învăţătura celui mai mare învăţător al Biseri-

cii este prin aceasta dintr-o dată ocolită. Asemenea maltratări vor să oblige textele Bibliei să mărturisească ceva, şi transmiţătorii unor asemenea ne-texte se înmulţesc rapid. Mă întristează să găsesc aceleaşi metode sub pana unora care ar fi trebuit să aibă o interpretare mai strictă a Sfintelor Scripturi. Dimpotrivă, şi aceasta spre cinstea fraţilor mei penticostali, nici unul dintre cei cu care am vorbit despre relatarea din Fapte 2 nu a negat faptul că vorbirea în limbi de la Cincizecime se adresează lui Dumnezeu şi nu oamenilor. Dar acum se ridică voci care încearcă să spună contrariul. Afirmaţia clară şi categorică a lui Pavel: „Cine vorbeşte în limbi nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu“ (1.Cor.14:2) este răsturnată cu o interpretare mutilată, culeasă din Fapte 2.

În timp ce Roma neagă şi moderează unica mijlocire a lui Iesus cu ajutorul unei examinări împrăştiate a nunţii din Cana, cineva se serveşte de relatarea din Fapte 2 ca să explice doctrina lui Pavel, cînd ar trebui să facă contrariul. Sau vrea cineva să mă facă să cred că Pavel, cînd a scris sub călăuzirea Duhului Sfînt fraza „cine vorbeşte în limbi nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu“ a scris ceva contrar gîndurilor lui Dumnezeu?

Redare cu încetinitorul

Printr-o redare cu încetinitorul, aş vrea să arăt o triplă încercare de manipulare a celor întîmplate la Cincizecime.

Prima manipulare: Dacă fenomenul vorbirii în limbi s-ar adresa doar lui Dumnezeu, s-ar mărgini în mod sigur la dimensiunea Cinei.

Primul răspuns: La toate marile manifestări, fie întîmplările de la Cincizecime, fie ocaziile din vremea de azi (conferinţe, evanghelizări, campanii), rugăciunile adresate lui Dumnezeu nu rămîn prizoniere în vreun loc tainic. Rugăciunea, lauda şi mulţumirea se îndreaptă tot atît de deschis şi de vizibil către Dumnezeu cum se îndreaptă vestirea Cuvîntului spre mulţime.

A doua manipulare: Întrucît s-a înţeles ce s-a spus, aceasta înseamnă că s-a vorbit oamenilor.

Al doilea răspuns: În adunările de mase, atunci ca şi azi, înţelege fiecare ce se spune în rugăciune, rugăciune care se adresează numai lui Dumnezeu.

A treia manipulare: Ei au vorbit cu voce tare şi clară, nu au şoptit.

Al treilea răspuns: Aşa este în toate rugăciunile noastre publice, fie într-o sală, la radio, la televiziune sau în aer liber. Ele sunt la fel de lămurite ca şi predicile. Noi nu şovăim, chiar cînd nu ne adresăm decît lui Dumnezeu, să ne ajutăm prin staţii de amplificare ca să ne dea decibelii ajutători, pentru a fi înţeleşi chiar şi de aceia cărora nici nu ne-am adresat!

Precizare necesară

În ciuda a ceea ce au afirmat pripit unii, vorbirea în limbi de la Cincizecime nu a convertit pe nimeni. În esenţă, la fel ca şi serviciile religioase de mulţumire de azi,

nu a fost altceva decît vestirea minunilor (Fap.2:11) şi faptul de a se bucura de tainele lui Dumnezeu (1.Cor.14:2). Desigur, s-a atras atenția mulțimii la ceea ce s-a întîmplat după aceea, însă de abia ceea ce a urmat, anume predica lui Petru, care nu a fost o vorbire în limbi, i-a adus pe oameni la pocăință şi credință. Dacă vorbirea în limbi ar fi fost un mesaj pentru oameni, de ce ar mai fi luat Petru cuvîntul? Ca să predice şi să lămurească ceea ce a predicat şi a lămurit deja Duhul Sfînt? Vorbirea în limbi de fapt nu le lămurise nimic, căci au spus unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?“ (Fap.2:12). Vorbirea în limbi avea valoarea unui semn, un semn al cărui înțeles le scăpa.

De abia mesajul care a urmat le-a dat cheia semnului: „Voi turna din Duhul meu peste orice făptură“ (Fap.2:17), adică peste orice limbă, națiune şi popor. În timp ce vorbirea în limbi a dus la o întrebare, fără să dea un răspuns, predica lui Petru le-a satisfăcut căutarea. Şi această predică i-a făcut pe oameni să intre în ei înşişi: „După ce au auzit aceste cuvinte, au rămas străpunşi în inimă“ (Fap.2:37) şi s-au convertit, aşa cum se spune în continuarea relatării.

Aceste mii de evrei care au fost salvați prin predica lui Petru au putut să se întoarcă apoi în țările lor de baştină şi să mărturisească despre salvarea în Iesus Cristos. În acelaşi timp au putut să le facă de cunoscut concetățenilor lor evrei că sunt salvați şi oamenii de alte limbi, că au acces la Iahve al lor şi că devin prin aceasta frații lor. Desigur că încă nu au înțeles toate fațetele acestei mari taine, dar semnul vorbirii în limbi i-a pregătit să nu facă ca ceilalți evrei care s-au împotrivit extinderii evangheliei în lumea oamenilor care vorbeau o altă limbă.

Căci aceşti primi convertiți, care se împotriveau din fire salvării celorlalți, a străinilor, nu trebuiau să uite această oră memorabilă, cînd Dumnezeu prin Duhul Sfînt a vorbit ca şi aceşti străini. Semnul era vădit. Dumnezeu i-a primit pe aceştia şi le-a ieşit în aşa fel în întîmpinare, încît a vorbit chiar pe limba lor. Acum trebuiau să se împace cu ideea aceasta şi cei mai neînduplecați. Fie că le plăcea, fie că nu, Dumnezeu a hotărît mai presus de orice să-i unească pe evrei şi pe oamenii de o altă limbă (1.Cor.12:13) într-un singur Corp (Ef.3:16) prin botezul cu Duhul Sfînt. Vorbirea în limbi a fost semnul potrivit pentru aceasta.

O alegere

Păstrez o amintire penibilă de pe vremea cînd vecinul de lîngă mine, pastor experimentat al unei adunări penticostale, m-a invitat să iau parte la o dezbatere despre subiectul de care ne ocupăm. Oponentul lui era un frate lucrător din Adunările zise darbyste. Fiecare îşi avea Biblia deschisă pe masă. Prietenul meu pastor, pe care-l credeam foarte versat în propria lui doctrină, nu s-a putut măsura cu adversarul lui. Ce hap a trebuit să înghită! A fost ca un uragan care mătura totul în calea lui. Acest serv al lui Dumnezeu îşi cunoştea Biblia într-un mod atît de extraordinar, încît aveam impresia că mă aflu înaintea lui Ştefan despre care se spune: „Nu puteau să stea împotriva Duhului şi înțelepciunii cu care vorbea el“ (Fap.6:10). Nu-mi mai

amintesc adevărurile izolate care l-au dezarmat pe prietenul meu şi l-au înghesuit într-un colţ, eram prea novice ca să le ţin minte. Dar ce m-a doborît şi ce nu pot să uit vreodată a fost aceasta: Prietenul meu şi-a închis Biblia, a pus-o deoparte şi a zis: „Biblic aveţi dreptate, dar nu pot să neg *experienţa mea"*. Această scenă m-a urmărit multă vreme, căci gestul şi vorba trăda totul. Biblia dată la o parte şi experienţa pusă înainte.

Bătut pe terenul lui favorit şi obligat s-o recunoască, prietenul meu trebuia, ca să salveze cît de cît aparenţele, să aleagă între experienţă şi Biblie. Să nege una sau să păstreze pe cealaltă. Biblia a fost sacrificată experienţei. Iată subiectivismul galopant care invadează toate păturile creştinismului. Subiectivism care îndepărtează ceea ce jenează, fie chiar Cuvîntul lui Dumnezeu, lipind subtil pe aceste experienţe o etichetă biblică. Farsa este jucată. Noii convertiţi şi cei slab fundamentaţi nu văd în ele decît foc. La întoarcerea în maşină mi-era milă de el; l-aş fi consolat bucuros. Dar el nu avea deloc aerul că ar fi avut nevoie de aşa ceva. Părea vesel şi relaxat. El îşi avea experienţa, era fericit şi mulţumit cu ea.

Aceasta m-a făcut să mă gîndesc la acel preot catolic care mi-a zis: „Faptul că Biblia nu vorbeşte despre purgatoriu nu mă deranjează, magisterul Bisericii noastre afirmă lucrul acesta, şi asta mi-e de-ajuns". Şi lui îi erau de-ajuns „experienţele".

Tot experienţe

În acest domeniu al experienţelor îmi plăcea să aud povestindu-se că mai mulţi se convertiseră ascultînd interpretarea unei vorbiri în limbi care le era destinată. Ori, îmi spuneam eu, eroarea nu poate converti pe oameni la adevăr. Dat fiind că vorbirea în limbi i-a adus la adevăr, ea nu putea veni decît de la Dumnezeu. Acest raţionament nu era logic decît în aparenţă. Nu m-a mulţumit mult timp. Am descoperit că oamenii din oraşul Filipi din Grecia ar fi putut foarte bine să se convertească auzind-o pe ghicitoarea care, însufleţită indiscutabil de un demon, vorbind despre Pavel şi Sila, zicea: „Oamenii aceştia sunt robii Dumnezeului cel preaînalt, şi ei vă vestesc calea mîntuirii" (Fap.16:17). Această femeie, totodată victimă şi servă a lui Satan, era în clipa aceea purtătoarea celui mai pur mesaj evanghelistic. A fost nevoie de toată spiritualitatea lui Pavel ca să deosebească şi să dezvăluie această confuzie. Dar acest adevăr ieşit din adînc justifică oare ocultismul? Am întîlnit creştini care mi-au spus că au ajuns pe calea salvării prin Martorii lui Iehova care le-au procurat Biblia. În nici un caz convertirea lor la Cristos datorată iniţiativei Martorilor lui Iehova nu poate îndreptăţi doctrina unei secte rătăcite.

Apostolul Pavel ne relatează că unii predicau Evanghelia din invidie, ca să-i facă rău. Această predicare îşi aducea roadele în aşa măsură, încît Pavel a zis: „Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Cristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta" (Fil.1:15-18). Rezultatul face oare ca sentimentele rele să fie de recomandat? Se poate justifica predicarea din gelozie şi invidie în numele rezultatelor pe care le produce ea?

La operă

Am cunoscut un serv al lui Dumnezeu care se convertise la teatru. A auzit aici un citat din Biblie şi, pe loc, cuprins de Duhul lui Dumnezeu, s-a predat Domnului. Nu numai că nu s-a mai întors niciodată la teatru, dar nu a trimis niciodată pe nimeni acolo ca să fie salvat. Ar îndreptăți oare scopul mijloacele? Tare mă tem că acest spirit lumesc predomină în unii creştini. John Bost, fondatorul organizației „Asiles de la Forces" la Bergerac în Franța, era fiu de pastor. Încă neconvertit iubea mult lumea. S-a dus odată la operă ca să vadă „Domino-ul negru". În timpul reprezentației l-a apucat Duhul lui Dumnezeu. A ieşit în mare grabă şi s-a dus să se arunce pe genunchi în camera lui şi să se predea lui Dumnezeu. Dacă opera poate produce aşa roade frumoase, de ce n-ar trece calea devenirii unui pastor printr-o lojă de la operă? SACRILEGIU! Dar oare nu acesta era principiul pe care încercam să-l apăr justificînd practica vorbirii în limbi printr-un posibil rezultat bun? Cînd un prieten, colonel în Armata Salvării revenit din Africa, a trecut pe la unul din serviciile noastre religioase, L-a lăudat pe Domnul în limba lingala din vestul Africii. A urmat o interpretare care nu avea nimic comun cu ceea ce spusese el. Ori, această impostură era biblică în sensul în care pseudo-interpretarea era la fel de evanghelică ca şi cuvintele ghicitoarei din Fapte 16. Cineva dintre ascultători ar fi putut foarte bine s-o ia pentru el. Dar de aici pînă la a justifica falsul în numele a ceea ce nu e decît înşelătorie este o graniță pe care vor îndrăzni să o treacă doar cei ce sunt animați de un alt duh decît Duhul Sfînt.

Neobişnuitul

Pe cînd nu eram încă prea luminat asupra subiectului, observam deja în ce măsură vorbirea în limbi devenea la unii de necontrolat. Era o alunecare în practici care pe vremea apostolilor ar fi fost mustrate de apostolul Pavel. Astfel, într-o zi, un frate care credea că are un dar de vindecare, sau care îl voia cu orice preț, mi-a zis că a însoțit punerea mîinilor peste cei bolnavi cu vorbirea în limbi. Ciudat. M-am întrebat adesea unde o fi găsit el în Biblie exemplul şi justificarea acestei practici.

Un altul acorda vorbirii în limbi un loc de frunte cînd se ruga pentru oamenii posedați de duhuri rele. După el, un exorcism sprijinit de vorbire în limbi devenea cu atît mai eficient. Mai mult decît ciudat. Alții, a căror convertire era îndoielnică, aceasta spus fără a-i judeca, nu erau siguri de iertarea păcatelor lor şi de salvarea lor decît pentru că vorbeau în limbi. Credința era înlocuită de vorbirea în limbi.

Am constatat că rețetele erau foarte variate, că nu dădeau naştere la monotonie, dar că toate disprețuiau sfaturile marii Cărți a lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, care în afara contextului văzut mai sus (evrei necredincioşi şi interpretare), îi respingea folosirea în adunarea credincioşilor (1.Cor.14:19), nu şi-ar fi strigat oare indignarea în fața unor asemenea deformări? Nu ar repeta ceea ce a zis corintenilor: „Nu fiți copii la minte... ci la minte fiți oameni mari!... Limbile sunt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi" (1.Cor.14:20-22)?

Capitolul 9
Marea întrebare: CÎND?

Revin la punctul discutat mai sus că vorbirea în limbi era, cum spune Pavel, un semn pentru evreii necredincioşi şi nu pentru păgîni, întrucît Duhul Sfînt spune: „Voi vorbi norodului acestuia“ (1.Cor.14:21). Această problemă fiind rezolvată, nu mai voiam să mă întorc la ea, dimpotrivă să merg mai departe. Treptat am ajuns la o concluzie tulburătoare. Simțeam neclar cum mă poticneam tot mai mult în convingerile mele. Mi-am zis: Acum cînd Biserica era compusă din oameni provenind dintre națiuni nu se mai pune problema universalității Bisericii. La ce mai poate servi semnul şi cui? De multe secole, nimeni nu mai are nevoie să fie convins că salvarea este pentru toate limbile, ca elvețienii, francezii, englezii, zuluşii, etc... De mult timp nimeni nu o mai neagă. Atunci?!? Această logică riguroasă mă ducea unde nu voiam. Ca un iepure prins în laț mă gîtuiam de ciudă zbătîndu-mă furios. Noi toți ştim: cînd Duhul Sfînt apucă pe un om nu-l lasă pînă nu a capitulat înaintea Lui. Ieremia a făcut această experiență. El s-a împotrivit lui Dumnezeu, dar a sfîrşit prin a zice: „M-ai înduplecat, Doamne, şi m-am lăsat înduplecat...“ (Ier.20:7).

Apostolul Pavel, maestrul în logică biblică, care vorbise în limbi mai mult ca ceilalți, care îi arătase doctrina şi limitele, era silit să-i vestească sfîrşitul, ceea ce este în firea lucrurilor de aici de pe pămînt, chiar şi în cele mai bune. E tot atît de logic ca şi cînd ai desființa linii de cale ferată secundare cînd nimeni nu mai foloseşte trenul. Într-adevăr, Pavel, sub imboldul Duhului Sfînt, spune: „Limbile vor înceta“ (1.Cor.13:8). De fapt este adevărat, a păstra un semn care nu mai înseamnă nimic pentru nimeni ar echivala cu menținerea unor panouri de ocolire pe un drum unde lucrările s-ar fi sfîrşit de mult timp. Aceasta nu ar mai avea nici un sens. De altfel, am găsit în Noul Testament un descrescendo pe cît de semnificativ, pe atît de tulburător:

1) În Fapte 2 – toți vorbesc în limbi.
2) În 1.Corinteni 12 – nu mai vorbesc toți în limbi.
3) În 1.Corinteni 13 – limbile încetează.

Aceasta este întrebarea!

Da, limbile vor înceta, dar cînd? Aceasta este întrebarea! Pînă aici am pierdut o bătălie, chiar două, mai degrabă trei. Admisesem definitiv cu Biblia în mînă :

1. Vorbirea în limbi nu putea să se adreseze în nici un fel oamenilor şi, acolo unde se practica, aceasta era o imitație falsă,

2. Vorbirea în limbi era semnul pentru israeliții necredincioşi, semnul universalității salvării, şi acest semn nu era decît pentru ei,

3. Nu exista decît un fel de vorbire în limbi şi nu două după cum fusesem învățat

printr-o exegeză superficială.

Trebuie să spun că aceste trei bătălii pierdute le consideram drept victorii şi nu ca un fel de cal din Troia infiltrat unde trebuia. Adevărul nu îndepărtează, el eliberează. Descoperirile mele începeau totodată să-mi îndepărteze cîteva prietenii, dar îmi rămăseseră în acelaşi timp atîtea puncte şi interese comune cu fraţii mei, încît dacă ar fi existat un cal din Troia l-aş fi trimis de îndată acolo de unde a venit. Am hotărît să rezist pînă „la ultimul cartuş".

Sfîntul Augustin

Între timp făcusem apel la istorie, deşi nu am încredere uneori în modul cum este scrisă. Ceea ce au spus Părinţii Bisericii, în ciuda speranţelor mele, m-a incomodat foarte mult. Ioan Crisostom şi Sfîntul Augustin (354-430) spun în comentariile lor despre Scriptură că acest dar încetase deja şi pe vremea lor. Iată cum se exprima Augustin în Învăţături asupra primei Epistole a lui Ioan: „Erau semne potrivite acelei vremi. Ele erau destinate să vestească venirea Duhului Sfînt la oameni de toate limbile, ca să le dovedească că evanghelia lui Dumnezeu trebuia vestită în toate limbile de pe pămînt. Acest lucru s-a întîmplat ca să vestească ceva, apoi a dispărut".

Astfel, ceea ce învăţasem eu atît de greu, Augustin scrisese cu aproape 1600 de ani mai înainte! Ceea ce a spus el şi am descoperit eu este de la sine înţeles. Biserica Primară şi deja chiar Biserica apostolică devenea tot mai puţin iudaică şi tot mai mult compusă din oameni de alte limbi, deci tot mai convinsă de universalitatea oferirii salvării. O dată lucrul admis complet, nu mai trebuia nimeni să fie convins lăuntric că Dumnezeu a iubit atît de mult „lumea" şi că Domnul nu era numai Dumnezeul Israelului, ci şi Dumnezeul naţiunilor. Acest adevăr fiind definitiv admis în Biserică şi chiar în lume, carisma care îi era semnul, ca şi practicarea acestei carisme, nu-şi mai aveau sensul. Dumnezeu a retras-o. El a făcut acelaşi lucru cu scriitorii insuflaţi. După Ioan şi Apocalipsa lui, nimeni timp de 19 secole nu a mai avut carisma de a adăuga pagini Bibliei. Dumnezeu a retras acest dar. În afară de cîţiva încăpăţînaţi ca Joseph Smith, autor pretins inspirat al cărţii Mormonilor! Ori, a scrie Noul Testament era tot un dar al Duhului. El nu a continuat. Toată lumea (în afară de cîţiva „luminaţi") este de acord asupra acestui punct, printre care şi fraţii din mişcarea penticostală.

Botezul cu Duhul Sfînt

Prin aceasta s-a clătinat din temelii şi învăţătura binecunoscută după care vorbirea în limbi era semnul evident sau indiscutabil al botezului cu Duhul Sfînt. Singurul lucru pe care vorbirea în limbi îl confirmă este că botezul cu Duhul Sfînt era realmente integrarea în Corpul lui Cristos a evreilor şi neevreilor. Pavel spune: „Noi toţi în adevăr am fost botezaţi de un singur Duh, ca..." (1.Cor.12:13). De ce? îmi spuneam eu. Care este scopul botezului cu Duhul Sfînt? Răspunsul era scris acolo sub ochii mei: „Ca să alcătuim un singur trup". Vorbirea în limbi confirma această

intrare a grecilor în Biserică celor care nu credeau în ea sau care i se împotriveau. Şi aici am fost descumpănit cînd am văzut că botezul cu Duhul Sfînt era cu totul altceva decît ceea ce credeam eu. Fusesem învățat şi mi se repetase la nesfîrşit că prin el aveam acces la darurile Duhului, şi iată că singurul verset din Biblie care vorbea despre scopul botezului cu Duhul Sfînt îmi spunea dimpotrivă că el era pentru a alcătui un singur Trup compus din evrei şi din oameni de alte limbi.

Am citit bine?

A trebuit să citesc versetul de mai multe ori ca să mă conving că am citit bine. Acesta era într-adevăr SCOPUL: „Ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci", şi nu ceea ce mi se spusese de-a lungul anilor. Am înțeles în sfîrşit că, prin acest botez, Duhul Sfînt ridică duşmănia dintre popoare, dă la o parte controversele care îi învrăjbesc pe unii împotriva altora, îi contopeşte într-un nou popor, într-un nou Corp: Biserica.

După cum strugurii răzleți din mai multe vițe formează de acum un singur pahar de binecuvîntare la Sfînta Cină, la fel teascul divin al Duhului Sfînt, printr-un singur botez, uneşte oameni cu limbi aşa de deosebite într-o singură şi aceeaşi speranță (Ef.4:4-6). Ah, ce frumoase erau acele întîlniri internaționale la care am asistat, unde oameni de rase, de culturi diferite, dar cu aceeaşi inimă, cîntau laudă Domnului! Noi formăm un singur Corp. Acesta este botezul cu Duhul Sfînt, zice Pavel... „Botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci..." şi voi adăuga, fie francezi, fie englezi, fie africani... Aleluia! Noi înşine eram semnul, dovada intrării limbilor în internaționala lui Dumnezeu.

Un schimb de lovituri care sfîrşeşte prost

Dar iată că am o fire de luptător. Am chiar un temperament de atacant. Îmi place să marchez goluri. Bătîndu-mă cu apostolul Pavel am şi încasat cîteva. Ca să-mi salvez onoarea, trebuia pe de o parte să-mi întăresc apărarea şi pe de alta să marchez cel puțin un gol în poarta adversă. Întrucît Pavel şi argumentele „anti" s-au instalat în tabăra mea, trebuia să procedez prin contraatacuri surpriză; cînd simți că un duel ia o întorsătură proastă, atunci apelezi la lovituri ținute secret pînă atunci. Aveam mai multe posibilități. Îmi rămînea lovitura lui Jarnac. Se zice într-adevăr că limbile vor înceta, dar cînd? Textul care spune că limbile vor înceta spune că vor înceta şi cunoştința şi profețiile (1.Cor.13:8). Țac! Dar dacă primele două încă nu au încetat, de ce să nu mai existe atunci un al treilea dar? Țac! Nu este ceva arbitrar să elimini pe una şi să le păstrezi pe celelalte? Țac şi iar țac! Aici am încrucişat sabia cu unul dintre cei care sunt împotriva limbilor. Eram sigur că o să-i dau lovitura decisivă. Din nenorocire am căzut pe mîna unui adevărat d'Artagnan. În loc ca fenta mea să facă „țac", mi-a reuşit doar un țaa... obosit, apoi m-am văzut străpuns ca un pui în frigare. Adversarul voia într-adevăr să mă pună la frigare.

Cunoştinţă şi profeţie

Am înţeles foarte repede că la o epocă cînd Noul Testament nu era încă scris, cînd nici profeţia, nici cunoştinţa nu erau pecetluite în scrierile lui, exista, dat de Duhul, în adunările Bisericii Primare, un cuvînt spontan de cunoştinţă şi o zidire profetică la fel de spontană (1.Cor.12:8). Pavel va zice de altfel: „Vă puteţi închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Cristos“ (Ef.3:3-4). Dar o dată consemnată această cunoştinţă şi aceste profeţii în Noul Testament, aceste două carisme au luat sfîrşit. („Profetul Noului Testament nu este numai un predicator, ci un predicator inspirat de Duhul Sfînt prin care, cîtă vreme încă nu era scris Noul Testament, erau date noi revelaţii, care se refereau la noua epocă a salvării“, Biblia Scofield la 1.Cor.14:1). De atunci nu mai este decît o cunoştinţă şi profeţii de mîna a doua. Ele nu sunt decît comentariul primelor. Ele sunt o explicare, o interpretare a lor care nu vor adăuga niciodată nimic la ceea ce este scris şi a căror valoare inspirată nu poate în nici un caz să le fie atribuită, altfel ar trebui adăugate Bibliei. Aceasta fac mormonii cu „tablele Noii Lumi“ ale lui Joseph Smith. Şi vă rog, sunt din aur! Ele au importanţă pentru mormoni, dar numai pentru ei. Alţii au profeţii lor inspiraţi sau magister-ii lor care nu pot greşi, este caracteristica sectelor. Noile scrieri valorează ca paralele la Biblie şi ajung să-i eclipseze autoritatea şi învăţăturile. Există într-adevăr o profeţie de felul celei a lui Agab care a vestit o foamete (Fap.11:28). Dar ea nu are nimic în comun cu cea despre care zice Pavel: „Zidiţi pe temelia apostoliilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Iesus Cristos“ (Ef.2:20). Deci cunoştinţa şi profeţia sunt temelii la care nu se mai poate adăuga nimic. Despre această cunoştinţă şi această profeţie a temeliilor poate zice deci Pavel, şi orice creştin cu el, că vor înceta. Şi ele au şi încetat cu ultimele rînduri scrise de autorul Apocalipsei. Iată ce vrea să zică „cînd va veni ce este desăvîrşit...“ (1.Cor.13:10). Iar Cuvîntul lui Dumnezeu terminat şi desăvîrşit e punctul final al perfecţiunii. Este scris: „Văd că tot ce este desăvîrşit are margini: poruncile Tale însă sunt fără margini“ (Ps.119:96).

În remorca altora

Cît despre încetarea vorbirii în limbi, eram, ca atîţia alţii, impregnat de ideea că ea era legată de „cînd va veni ceea ce este desăvîrşit“. Mi se spusese şi repetase de atîtea ori, că sfîrşisem prin a crede fără să verific. Întrucît este scris, deci este adevărat. Era atît de evident. Dar cuprins de o bănuială am hotărît să citesc pentru mine însumi ceea ce spunea în legătură cu aceasta Duhul Sfînt. Ce şoc am primit! De data aceasta nu d'Artagnanul meu îmi dădea lovitura de graţie, ci Pavel însuşi. Am constatat cu revoltă că mă înşelasem încă o dată. Într-adevăr, *Duhul Sfînt nu spune nicăieri în Biblie* că limbile vor înceta cînd va fi venit ceea ce este desăvîrşit. A fost de-ajuns să citesc cu temeinicie Cuvîntul lui Dumnezeu ca să descopăr falsul. Totul era scris simplu în trei versete, adesea citate cu sens invers şi cu intenţii necinstite. Recitind versetele 8, 9 şi 10 din 1.Corinteni 13, am aflat... mai bine să citim împreună. Mai întîi v.8: „Proorociile se vor sfîrşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea

sfîrşit“. Este foarte clar.

Cele două versete care urmează ne spun acum ce va dispărea cînd va fi venit ceea ce este desăvîrşit. Să citim cu grijă v.9: „Căci cunoaştem (cunoştinţă) în parte şi proorocim (profeţie) în parte...“ Dar unde este trecută vorbirea în limbi? Noi suntem cei care o introducem în verset *ca să facem să se creadă* că ea va dura cel puţin pînă cînd va veni ceea ce este desăvîrşit. Dar ea nu se află aici! Aceasta înseamnă că dispariţia darului limbilor nu e legată ca celelalte două de venirea a ceea ce este desăvîrşit. Pavel nu spune aceasta. Bineînţeles că nu. Noi am spus-o şi am repetat-o, am văzut-o iar şi iar, dar sfîrşitul carismei limbilor este legat de cu totul altceva: de scopul pentru care i-a dat Dumnezeu naştere. Acest scop a fost din plin atins cînd s-a recunoscut deplin că şi oamenii dintre naţiuni beneficiau de salvarea lui Iahve, la fel ca şi „acest popor“. Acest fapt fiind universal crezut, acceptat şi mai ales nemaifiind contestat de nimeni, acest dar nu-şi mai avea raţiunea de a fi. Şi tocmai acela care într-o epocă în care darul era din plin justificat şi care-l folosea mai mult şi mai bine ca ceilalţi, tocmai el este acela care, condus de Duhul, ne spune: „Limbile vor înceta“, sau, după o altă versiune, „nu vor mai continua“. Aceste limbi de foc s-au stins, nu la venirea a ceea ce este desăvîrşit, ci din lipsa combustibilului lor natural: Prezenţa acestui popor şi mai ales a necredinţei lui în a admite salvarea altor popoare.

Stelele, ştie oricine, nu se văd şi nu sunt utile decît noaptea. Ele se sting la lumina zilei. La fel, vorbirea în limbi nu era utilă decît în obscurantismul unui Israel necredincios şi opus salvării oamenilor de toate limbile. Darul s-a stins de la sine cînd s-a făcut lumină deplină asupra chemării păgînilor. Iată ce a pus capăt împotrivirii mele.

Încercam ca atîţia alţii să traduc v.10, „cînd va veni ceea ce este desăvîrşit“, cu această variantă posibilă: cînd va veni desăvîrşitul. Iar desăvîrşit în ochii mei era Domnul.

Să admitem o clipă acest punct de vedere. Versetul 8 ar vrea să zică deci că profeţiile, cunoştinţa şi vorbirea în limbi nu vor înceta decît la revenirea lui Iesus. Dar de ce spune în versetul 13: „Credinţa, nădejdea şi dragostea rămîn“ şi aceasta în contrast cu celelalte trei care trec? Ele rămîn, dar după ce? Căci este clar că la reîntoarcerea lui Cristos, credinţa şi speranţa vor dispărea şi ele (dragostea este o excepţie, căci ea e veşnică).

Deci, dacă la revenirea lui Cristos profeţiile, cunoştinţa şi vorbirea în limbi vor dispărea, credinţa şi speranţa ar trebui să dispară cu ele împreună şi în acelaşi timp.

Aceasta ar însemna: Şase lucruri rămîn pînă la venirea a ceea ce este desăvîrşit, anume profeţia, cunoştinţa, vorbirea în limbi, credinţa, speranţa şi dragostea!

Dar Duhul Sfînt precizează dimpotrivă că din aceste şase lucruri numai credinţa, speranţa şi dragostea rămîn mai departe şi supravieţuiesc celorlalte trei. Acestea trei se vor fi oprit deci mai înainte să înceteze credinţa şi speranţa, înainte de revenirea lui Cristos. Dar cînd anume?

Iată ordinea:

1. Cunoştinţa şi profeţiile încetează la venirea a ceea ce este desăvîrşit, adică Cuvîntul lui Dumnezeu este încheiat în chip desăvîrşit. Vorbirea în limbi încetează cînd scopul ei e atins, adică cînd este făcută lumină deplină asupra păgînilor şi cînd judecata pe care o purta ea a căzut asupra Israelului necredincios.

2. Speranţa şi credinţa nu încetează, ci rămîn pînă la revenirea lui Iesus.

3. Dragostea care este cea mai mare depăşeşte revenirea lui Iesus Cristos, ea continuă veşnic.

Vaporul se scufundă

De data aceasta înţelesesem bine că putea fi necinstit din partea mea să mă ocup cu amănunte ca şi cum aş fi apărătorul recunoscut al doctrinei. Căci doctrina mea era ca un vapor care ia apă din toate părţile. Pînă atunci vaporul meu era pe mare, dar acum marea era în vapor. Încercasem să astup cîteva găurele în timp ce o întreagă parte laterală se rupsese. Trebuia să părăsesc vaporul cît mai repede cu putinţă. Dar ţineam atît de mult la bătrîna mea navă. Aşa-i făcută inima omenească. Ea se împotriveşte lui Dumnezeu şi cînd i se aduc dovezi. Preferă să se rupă decît să se îndoaie. Totuşi, ce importanţă avea înfrîngerea *mea* dacă adevărul lui Dumnezeu triumfa? Mi-ar fi plăcut însă să cred că sfîrşitul capitolului 13 lăsa o cît de mică speranţă într-o continuare reală a vorbirii în limbi. Dar de data aceasta inima nu-mi mai era legată. Mi-a fost destul să caut nod în papură privind explicaţiile luminoase ale Cuvîntului. Şi nu afirmaţiile „acest în parte“ (1.Cor.13:10), „cînd m-am făcut om mare“ (13:11) şi „atunci vom vedea faţă în faţă“ (13:12) erau cele care trebuiau să-mi repună vaporul pe linia de plutire. Între timp, Scriptura şi analogia ei îmi deveniseră familiare. Înţelegeam fără greutate că Pavel, zicînd: „Atunci vom vedea faţă în faţă“, trece de la o situaţie prezentă, de la parţialul prezent, la concluzia lui îndepărtată şi glorioasă: „Atunci voi cunoaşte şi eu pe deplin, aşa cum am fost cunoscut pe deplin“. Că o face dintr-o singură frază nu trebuie să ne surprindă. Orice cititor sîrguincios al Bibliei este obişnuit cu aceasta. Cînd Domnul Iesus S-a dus la sinagoga din Nazaret, a citit faimosul text din Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine... El M-a uns... M-a trimis... să vestesc anul de îndurare al Domnului“ (Is.4: 18-19). El S-a oprit acolo, în mijlocul frazei. A făcut-o intenţionat. Căci între ultimul cuvînt pe care îl zice şi cuvîntul următor al aceleiaşi fraze sunt două mii de ani. Fraza pe care a citat-o este pentru prima Sa venire, următoarea pentru revenirea Sa în glorie. Se va pune oare prima venire al lui Cristos în secolul 20 pe motivul că acele două evenimente sunt relatate în aceeaşi frază? Aşa fac cu vorbirea în limbi cei care spun că ea continuă pînă la sfîrşit, pînă cînd Îl vom vedea faţă în faţă, doar pentru că se află în acelaşi capitol fraza care spune: „Atunci vom cunoaşte pe deplin, după cum am fost cunoscuţi pe deplin“! Prea puţin pentru mine! Nu, această interpretare trasă de păr demnă de Martorii lui Iehova nu este pentru mine! O las amatorilor de acrobaţii aeriene.

Salturi aeriene

Iată un exemplu tipic: Un prieten drag devenit carismatic, vrînd să susțină în ciuda tuturor continuitatea vorbirii în limbi, mi-a prezentat gîndul următor: „Dacă vorbirea în limbi nu mai există astăzi decît în stare de escrocherie înseamnă că nu a existat nici în primul secol şi că a fost şi atunci cu totul falsă. Căci Dumnezeu“, adăuga el, „rămîne acelaşi ieri, azi şi în veci“. Aici se află cea mai frumoasă ilustrare a ceea ce se cheamă sofism. Este ca şi cum acest prieten ar spune: Dacă nu mai există apostoli capabili să scrie Biblia în zilele noastre, înseamnă că nu au existat niciodată! Cum să explice cu această logică că Dumnezeu, căruia nu-I pare rău de darurile făcute, care rămîne neschimbat ieri, azi şi în veci, a retras din vremurile apostolice anumite semne, anumite manifestări? Căci la Cincizecime trei semne au însoțit primirea Duhului Sfînt:

1. Un zgomot mare ca un vînt puternic.
2. Limbi ca de foc vizibile şi separate puse pe fiecare.
3. Vorbirea în limbi (Fap.2:2-4). Toată lumea este de acord că primele două semne nu au continuat, deşi Dumnezeu nu a zis niciodată că ele nu vor continua. Ar fi oare cinstit să afirmăm în numele unui Dumnezeu care nu Se schimbă: Întrucît primele două semne nu mai există astăzi înseamnă că nu au existat niciodată? Dar iată că, printr-o interpretare care duce în eroare, se refuză dispariția celui de-al treilea semn, singurul totuşi despre care Dumnezeu spune că va dispărea!

Un pic mai multă cunoştință biblică, vă rog!

Pentru mulți, cea mai mare greutate constă în faptul că unii admit că unele daruri ale Duhului folositoare pentru Biserică nu mai există, pe cînd Biserica există în continuare. Ei spun, dacă Biserica Primară a avut nevoie de ele, cu cît mai mult are atunci nevoie Biserica din timpul de pe urmă. Această logică aparentă renunță la orice gîndire şi cunoaştere a Cuvîntului. În legătură cu această întrebare, într-o discuție cu un prieten foarte drag, acesta a citat versetele deseori auzite: „Dumnezeu este acelaşi ieri, azi şi în veci“ şi: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută“. În ochii lui aceasta însemna: Ce spune Dumnezeu în Cuvîntul Său este totdeauna actual. Eu l-am întrebat atunci de ce nu şi-a circumcis băieții, de ce nu aduce jertfele pe care Dumnezeu le-a prescris în Biblie, de ce nu ține praznicul Azimilor? Devenind gînditor, a trebuit să recunoască că a vorbit prea uşor. Chiar dacă Cuvîntul lui Dumnezeu este etern, există anumite prescripții care nu mai sunt valabile pentru astăzi. El mi-a răspuns la aceasta: „Bineînțeles că nu mai sunt valabile pentru noi unele practici ale Vechiului Testament, dar cu Noul Testament nu mai este acelaşi lucru, acesta e pentru noi. Noi trebuie să-l acceptăm ca un întreg, şi mai înainte de toate cuvintele lui Iesus Cristos“. Eu am deschis Biblia în Noul Testament şi i-am cerut explicația despre cuvintele lui Iesus din Matei 10:5-6 unde a trimis pe cei doisprezece apostoli şi le poruncise: „Să nu mergeți pe calea păgînilor..., ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel“. „Aceasta ne spune că e-

vanghelia trebuie predicată numai Israelului şi nu naţiunilor. Accepţi tu acest cuvînt al lui Iesus astăzi?“ l-am întrebat eu. El a rămas o clipă tăcut, apoi a spus: „La aceasta nu m-am gîndit niciodată“. Pentru că am crezut amîndoi în inspiraţia desăvîrşită a Scripturii, că nici o profeţie din partea lui Dumnezeu sau nici o lucrare a mîinilor Lui nu a fost influenţată de vreo voinţă omenească, ci totdeauna au vorbit oameni conduşi de Duhul Sfînt (2.Pt.1:21), l-am întrebat dacă pentru edificarea Bisericii mai există darul atît de folositor şi inspirat de scriere a cunoştinţei şi profeţiei. Fără zăbavă, el mi-a răspuns: „Nu“. „Crezi că acest dar a luat sfîrşit?“ „Da“. „Mai are astăzi cineva dreptul să adauge pagini Bibliei?“ „Nu“. „Crezi aşadar că Dumnezeu a retras acest dar?“ „Da“. „Spune Biblia, după părerea ta, că darul acesta a luat sfîrşit?“ „Nu“. „Şi totuşi crezi că a luat sfîrşit?“ „Da“. „Deci tu crezi că darul acesta a luat sfîrşit, chiar dacă Biblia nu spune nimic despre acest lucru. Spune-mi atunci de ce nu crezi că vorbirea în limbi a luat sfîrşit, dacă Biblia spune că limbile vor înceta?“ Pe nedrept se bazează unii pe Apocalipsa 22:18 ca dovadă că inspiraţia Bibliei a luat sfîrşit o dată cu Apocalipsa lui Ioan. Aici este vorba despre profeţia acestei cărţi. Aceeaşi interdicţie o găsim scrisă şi în cărţile lui Moise. Şi totuşi au fost adăugate un număr mare de scrieri inspirate. Baza sfîrşitului inspiraţiei Bibliei trebuie căutată altundeva, dar aceasta ar da dimensiuni prea mari spectrului temei cu care ne ocupăm.

Mana, pîinea din cer

Multă vreme m-am ridicat contra ideii după care Dumnezeu putea să fi retras Bisericii unul sau mai multe daruri ale Duhului. Am fost silit însă să cedez în faţa evidenţei că numai Dumnezeu rămîne şi nu darurile Lui. Darul curcubetelui [ricinului] i-a fost retras lui Iona, deşi el credea că mai are nevoie de el (Iona 4:7-8). Dar pierzînd curcubetele, Iona nu L-a pierdut pe Dumnezeu, căci dacă Domnul Îşi ia înapoi darurile, nu Se ia înapoi pe Sine Însuşi.

Ca o comparaţie şi nu ca o dovadă evidentă din istoria Israelului în pustie am desprins o lecţie pentru mine: ei primeau şase zile din şapte acest dar al cerului care era mana, pîinea de sus care cobora pe pămînt. Ei nu avuseseră acest dar în Egipt, deşi Dumnezeu fusese cu ei. În pustie, acest semn era dovada prin anticipaţie că în Canaan îi aştepta recolte bogate. Aceasta a durat patruzeci de ani. De la sosirea lor în Ţara Promisă, mana a încetat (Ios.5:12). Dumnezeu a retras-o. De ce? Pentru că ei aveau recoltele ţării. Darul, semn şi umbră a lucrurilor viitoare fiind devenit realitate, s-a oprit.

Rezum această comparaţie în trei puncte:

1. Mana nu a fost dată în Egipt, după cum nici vorbirea în limbi nu a fost dată Domnului Iesus în timpul lucrării Sale pămînteşti.

2. Mana dată timp de patruzeci de ani în pustie anunţa recoltele din Canaan, după cum vorbirea în limbi anunţa poporului evreu secerişul păgînilor (Fap.2:17-21).

3. Mana nu a continuat în Canaan. La fel, după Pavel, vorbirea în limbi nu continuă cînd evidenţa secerişului păgînilor nu mai este negată sau combătută.

Sfîrşitul

Părăsind acum terenul comparației totdeauna discutabil, ni s-a impus irezistibil un dublu adevăr, căci el îmbracă un caracter în acelaşi timp doctrinar şi absolut.

1. Judecata pe care o vestea vorbirea în limbi (Is.28:11-13) asupra Israelului necredincios a căzut dramatic asupra lui începînd cu anul 70 prin cucerirea Ierusalimului şi împrăştierea evreilor în toată lumea.

2. Intrarea masivă a păgînilor (limbilor) în Biserică, pe care o anunța şi vorbirea în limbi, s-a făcut paralel cu darea la o parte şi judecarea Israelului. Semnul era în întregime îndeplinit. La fel de îndeplinit ca şi marele „s-a isprăvit“ de pe cruce, care interzice orice reînnoire a acestei jertfe. Nici vorbirea în limbi nu mai continuă, după cum a profețit Duhul Sfînt: „Limbile vor înceta“ (1.Cor.13:8).

Capitolul 10
El se zideşte pe sine

Trebuie să mă întorc în urmă ca să vorbesc despre această frază citată de nenumărate ori: „Cine vorbeşte în limbi se zideşte pe sine însuşi“ (1.Cor.14:4). Această afirmație nu repune în discuție sfîrşitul vorbirii în limbi pe care l-am dezbătut îndelung. Dacă deci mai vorbim de ea este numai pentru a o situa în cadrul ei istoric. E cam ca şi atunci cînd se vorbeşte de inspirația Bibliei: A spune că este inspirată de Dumnezeu nu vrea să zică că aceasta o prelungeşte în sensul în care pagini noi să se adauge celor vechi. Am văzut că scopul vorbirii în limbi a fost să dea un semn israeliților necredincioşi care se împotriveau alegerii păgînilor. Dar în vremea cînd acest adevăr nu mă lumina decît pe jumătate, mă întrebam dacă acesta era singurul scop. Dacă da, atunci s-a sfîrşit într-adevăr cu vorbirea în limbi. În acea epocă împărtăşeam ideea multora că vorbirea în limbi avea mai ales drept scop edificarea celui care o practica. Mi se repetase de prea multe ori pentru ca lecția să nu fie învățată. Cunoşteam refrenul acesta pe de rost. În acest stadiu încă infantil al cunoştinței mele, acest singur text trebuia, în duhul meu, să facă să tacă pe toți cei care negau actualitatea vorbirii în limbi. Era un dar al Duhului pentru a te zidi pe tine însuți. Era un anumit fel de triumf în manevrarea acestui verset. El îmi părea la fel de absolut ca şi: „Tu eşti Petru, şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea!“ (Mt.16:18) pentru un catolic conservator. Fiind catolic din naştere a trebuit s-o las mai moale în fața acestui celebru: „Tu eşti Petru...“ Această armă pe care o crezusem absolută, în ignoranța mea euforică, s-a dovedit a fi o petardă udă. La fel de udă ca şi cealaltă care nu zice deloc ceea ce voia Roma s-o facă să zică. Ars deja de cîteva erori de acest fel, mi-am zis că ar fi util să-mi verific textul cu ajutorul întregului context, adică capitolele 12,13 şi 14 din 1.Corinteni. Am recitit deci toate aceste capitole cu cea mai mare atenție plecînd de la zero. Aceasta a avut efectul unei bombe care a explodat nu la alții, ci în propriile mele mîini.

Ideea călăuzitoare

Care era ideea călăuzitoare, firul conducător din aceste trei mari capitole? *Cei-lalți, utilitatea comună*. Totdeauna în orice clipă, ceea ce se are în vedere este binele *celorlalți*, zidirea *altora*. Revine ca un laitmotiv *altul, altul, altul*, sub diferite forme:

1. „Fiecăruia i se dă arătarea Duhului *spre folosul altora“* (12:17).
2. „Mădularele să îngrijească deopotrivă *unele de altele“* (12:25).
3. „Cine prooroceşte, dimpotrivă, vorbeşte *oamenilor,* spre zidire, sfătuire şi mîngîiere“ (14:3).
4. „Zideşte sufleteşte *biserica*...“ (14:4).
5. „Pentru ca *biserica* să capete zidire sufletească...“ (14:5).

6. „De ce *folos* v-aş fi eu...?“ (14:6).
7. „Cine *va cunoaşte*...“ (14:7).
8. „*Cine* se va pregăti...“ (14:8).
9. „Cum *se va pricepe*...“ (14:9).
10. „În vederea zidirii sufleteşti a *bisericii*...“ (14:12).
11. „Cum *va răspunde* amin...“ (14:16).
12. „Cel lipsit de daruri... cînd el *nu ştie* ce spui?“ (14:16).
13. „*Celălalt* nu rămîne zidit sufleteşte“ (14:17).
14. „Ca să învăț şi pe *alții*...“ (14:19).
15. „Toate să se facă spre *zidirea sufletească* (a altora)“ (14:26).
16. „Pentru ca *toți* să capete învățătură“ (14:31).
17. „*Toți* să fie îmbărbătați“ (14:31).
18. În întregul capitol 13 este vorba despre dragostea care, prin excelență, e un rod *pentru ceilalți*, căci un pom nu aduce rod pentru sine. Dar iată că, chiar în mijlocul acestui altruism general, care este scopul oricărui dar al Duhului, apare cel mai frumos specimen de egocentrism pe care l-am văzut vreodată: „Cine vorbeşte în limbi se zideşte pe sine însuşi“! Cîtă micime! Să reții pentru tine o carismă pe care Dumnezeu a dat-o *pentru ceilalți!* Ce egoism vrednic de mustrare! Căci într-adevăr sub forma unei mustrări (Evr.8:8) se exprimă apostolul Pavel cînd îl stigmatizează: „El se zideşte pe sine însuşi“ (1.Cor.14:28). Jos cu acaparatorii darurilor Duhului! Ruşine acestor Samsoni care sunt mai tulburați de Duhul decît însufleții de El şi care se folosesc de El ca nişte copii lipsiți de măsură şi de bun simț, care adună totul pentru ei înşişi.

O mustrare

Priviți profeții, spune Pavel. Iată exemplul pe care trebuie să-l urmăm. Desigur că darul îi şi edifică, aceasta vine de la sine, dar ei cel puțin edifică pe alții; pentru alții profețesc ei şi nu pentru ei înşişi. Dacă ochiul vede, este pentru ca tot corpul să vadă şi nu numai pentru el însuşi. El nu captează lumina doar pentru sine, ci face să beneficieze de aceasta tot corpul. Piciorul nu merge doar pentru el, ci pune în mişcare tot corpul. Ori, într-o vreme cînd darul vorbirii în limbi îşi avea deplina rațiune de a fi, practicarea lui în afara prezenței acelora pentru care era destinat (evreii necredincioşi) era cenzurat de acela care stăpînea acest dar mai mult ca oricine. El a înfierat pe cei care nu-l practicau cu bună credință sau îl practicau în scopuri personale. Păstorul se edifică astfel pe sine, dar îi edifică şi pe ceilalți. Şi învățătorul se edifică cînd expune învățătura, dar el edifică pe alții. Evanghelistul se edifică din carisma lui, dar cei ce beneficiază de ea sunt neconvertiții. Şi Pavel pune în opoziție tocmai practicarea profeției cu vorbirea în limbi (1.Cor.14:4). Una edifica biserica, spre deosebire de cealaltă care nu-l edifica decît pe vorbitor şi care în plus era un barbarism pentru ascultătorii simpli (1.Cor.14:11). Adică cel care profețea îşi atingea scopul; celălalt, cel care vorbea în limbi, îşi rata scopul. Acest „el se zideşte pe

sine însuşi“ nu este decît o folosire rea pe care Pavel o mustră. Şi această mustrare venind din partea acestui maestru care vorbea în limbi mai mult şi mai bine ca toți trebuia să zguduie pe aceşti corinteni flecari pe care în altă parte îi numeşte „prunci“ (1.Cor.3:l; 14: 20). Adesea mă simțeam foarte singur în descoperirile mele. Astfel că am trăit o surpriză plăcută cînd am citit de John Stott în cartea lui „Botez şi plinătatea Duhului Sfînt“ că el, în sensul celor scrise de mine în acest capitol, este deplin de acord: După ce a accentuat că edificarea de sine nu coincide în nici un fel cu edificarea din Noul Testament, continuă: „Nu trebuie oare să recunoaştem că este vorba despre un abuz al unui dar? Ce am socoti despre un credincios care, avînd un dar de învățător, se învață numai pe sine, sau de un om cu un dar al vindecărilor, care se vindecă doar pe sine? Este greu să justifici întrebuințarea pur personală a unui dar care a fost dat anume pentru slujirea aproapelui“.

Capitolul 11
Unde ar trebui să se practice vorbirea în limbi?

Această întrebare mă făcuse deja să revăd ideea foarte răspîndită în unele cercuri că mai ales „acasă“ trebuie să se vorbească în limbi. Această idee era atribuită lui Pavel care ar fi spus-o corintenilor. M-am dus deci să văd ce spune el în legătură cu aceasta. Am căutat acest text şi nu l-am găsit. Dezamăgit, m-am întrebat cine îşi bate joc. Parcă eşti în bîlciul amăgirilor. Nu, nu cred în omul invizibil din serialul de televiziune. Toate traducerile pe care le-am consultat să fi făcut să dispară acest text? Text despre care mi s-a spus că este cuvînt de apostol. Tot ceea ce am găsit era: „Dacă nu este cine să [interpreteze], să tacă în biserică şi să-şi vorbească numai lui însuşi şi lui Dumnezeu“ (1.Cor.14:28). Este pur şi simplu modul cel mai elegant şi creştinesc de a spune: Tăceți! Dar nu este niciunde scris despre o vorbire în limbi care să se poată practica acasă pentru sine însuşi. Unde ar trebui să se practice vorbirea în limbi? Fiind un semn pentru „acest popor evreu“ necredincios, trebuia practicat în prezența lor. Acolo unde se aflau evreii necredincioşi. Acolo unde semnul avea şansa să fie înțeles şi nu acolo unde nimeni nu-l înțelegea. Fapte 2 este cel mai frumos exemplu. Semnul apare în prezența evreilor veniți din cincisprezece popoare diferite ca să le arate că alegerea lui Dumnezeu este pentru oricine şi că ea se întinde la orice făptură. Acolo trebuie să se practice semnul şi nu acasă sau în adunare. Căci în adunare Pavel prefera să spună cinci cuvinte înțelese decît zece mii într-o vorbire în limbi pe care n-o înțelegea nimeni. Pavel, prin vocația lui de apostol al națiunilor, avea mai mult ca toți ocazia să vorbească în limbi în cadrul vrut de Dumnezeu căci, fiind apostolul oamenilor de alte limbi, era pretutindeni în contact şi în conflict cu evreii şi chiar cu frații lui evrei necredincioşi în acest punct al doctrinei.

Cînd Pavel spune: „Eu vorbesc în limbi mai mult ca voi toți“ nu vrea să zică prin aceasta un număr mai mare de cuvinte. El nu se ia la întrecere cu corintenii. Nu aceasta este intenția lui. Căci, în ce priveşte vorbirea curgătoare şi uşurința în exprimare, nu s-ar fi putut compara cu flecarii corinteni. Dar „minții“ (1.Cor.14:20) îi vorbea el mai mult ca ei. Nu numai pentru sine sau înaintea credincioşilor, ci înaintea ochilor şi urechilor necredincioşilor din „acest popor“, cărora le era destinat acest semn (1.Cor.14:22). Fiecare ştie că semafoarele sunt semne destinate celor care folosesc şoseaua. Dar ce s-ar crede despre responsabilii cu semnalizarea rutieră dacă le-ar aduna într-o sală a Primăriei ca să le facă să funcționeze numai pentru ei? În afara intersecțiilor, utilizarea acestor semne ar fi absurdă. La fel, la ce ar putea servi ochiul verde al vorbirii în limbi acasă, între patru ziduri, adică în afara acestui popor căruia îi era destinat acest semn?

Căci tocmai aceasta a vrut să spună acest semn: că semaforul era acum pe verde, deschizînd trecerea tuturor limbilor de pe pămînt ca să se alăture alaiului de răscumpărați ai lui Iesus Cristos.

O dovadă ca alta

Îmi va zice poate cineva: „Cînd Pavel a primit Duhul Sfînt, el, evreul, totuşi n-a vorbit în limbi. Aceasta i-ar fi fost de folos, precum şi lui Anania, celălalt evreu venit să-şi pună mîinile peste el“. Dar tocmai semnul era fără de folos în cazul lor, căci şi unul şi altul fuseseră înştiinţaţi direct de Domnul Iesus Însuşi că numele de Iahve şi Cuvîntul Său treceau la oamenii de altă limbă prin aceste cuvinte: „El este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu *înaintea Neamurilor*, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor Israelului...“ (Fap.9:15) şi: „Dumnezeul părinţilor noştri te-a ales ca să cunoşti voia Lui, să vezi pe Cel neprihănit şi să auzi cuvinte din gura Lui, căci Îi vei fi martor faţă de *toţi oamenii* pentru lucrurile pe care le-ai văzut şi le-ai auzit“ (Fap.22:14-15). Pavel o ştie, şi Anania la fel. Semnul nu se practica aici, după cum nu se practică astăzi la cei ce ştiu că Evanghelia este pentru oameni din orice popor, trib, neam. Nici Pavel, nici Anania şi nici noi cei de acum nu mai contestăm acest adevăr. Semnul ar fi de prisos.

Nu împiedicaţi vorbirea în limbi

Un frate căruia îi arătam aceste lucruri mi-a pus într-o zi întrebarea: „De ce zice Pavel ‚nu împiedicaţi vorbirea în limbi‘ (1.Cor.14:39)?“ Pentru că în ciuda exagerărilor corintenilor şi a folosirii nepotrivite şi nelatimp a acestui dar, el era un dar al Duhului pe care Pavel îl voia tutelat, dar pe care se fereşte să-l înăbuşe. Atîta vreme cît acest dar era potrivit, Pavel nu-i putea interzice practicarea, ci doar acolo unde era folosit de-a-ndoaselea. Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi chemările Sale, cum vedem în cazul lui Samson. Forţa lui herculeană era şi ea un dar al Duhului. Dar, în imaturitatea lui spirituală, el abuza de acest dar aşa cum făceau şi corintenii cu vorbirea în limbi. Forţa unuia şi carisma altora trebuiau să fie canalizate spre scopuri mai bune, pînă ce Duhul Sfînt le retrăgea practicarea.

Unii ar vrea neapărat să înţeleagă în chip absolut acest cuvînt inspirat: „Fără să împiedicaţi vorbirea în alte limbi“. Ei zic că nu poţi sub nici un motiv să împiedici vorbirea în limbi, că e realitate şi gata!

Acest fel de interpretare Îl pune imediat pe Duhul Sfînt în contradicţie cu Sine Însuşi, căci puţin mai sus, în versetul 28, el spune: „Dacă nu este cine să [interpreteze], să tacă...“ Aceasta înseamnă că se împiedică, se suspendă vorbirea în limbi dacă nu urmează o interpretare. Ori acest om îşi impune singur tăcerea, ori ea îi este poruncită; dar el trebuie să tacă, spune Pavel.

Aceasta înseamnă să împiedici vorbirea în limbi – altfel nu-mi mai înţeleg propria mea limbă.

Această metodă de a împiedica vorbirea în limbi se face uneori remarcată în anumite biserici în care se obişnuieşte acest „dar“. Se întîmplă că persoanelor care, ca să zicem aşa sunt însărcinate cu interpretarea, li se porunceşte în mod public să tacă.

Deja pe vremea cînd darul era valabil, Pavel, în anumite împrejurări, i-a împiedicat practicarea. De ce să nu o împiedicăm astăzi, cînd nu corespunde nici ca acţi-

une, nici temporal cu vreun model scris? Accentuez încă o dată că ataşamentul de acest dar este la fel de rău ca şi o credinţă în existenţa mai departe a extraordinarului dar al Duhului Sfînt referitor la inspiraţia Scripturii. Căci El ni l-a dat, l-a completat şi l-a încheiat.

Pavel nu l-a descurajat pe Luca să-şi scrie Evanghelia şi cartea Faptelor. El a scris epistole inspirate de Duhul Sfînt mai mult ca toţi ceilalţi. El ar fi putut spune la redactarea cărţilor Noului Testament: „Nu împiedicaţi scrierea lor“, cum a zis despre vorbirea în limbi: „Nu o împiedicaţi“. Dar a continua să scrii sau a continua să vorbeşti în limbi cînd Dumnezeu Însuşi a decretat ca aceste daruri să înceteze este o problemă care ţine de cea mai periculoasă erezie.

Numărul mare

Ceea ce linişteşte pe unii şi tulbură pe alţii este numărul mare de oameni care vorbesc astăzi în limbi. Mai înainte, aceasta îmi dădea încredere. Îmi spuneam cu o anume mulţumire: Doar nu sunt ticăloşi toţi cei ce vorbesc în limbi. Dar felul acesta al meu supărător de a gîndi îmi tăia creanga de sub picioare. (Am aflat între timp că felul acesta de a gîndi venea de la Dumnezeu, întrucît suntem chemaţi să-L iubim cu toate... gîndurile noastre).

Cugetările mele socotite prea carteziene îmi întunecau adesea seninătatea în privinţa valorii argumentelor mele. Îmi spuneam: Numărul nu este o dovadă de adevăr. A fost numărul mai mare, majoritatea, care a zis: „La moarte cu Omul acesta şi slobozeşte-ne pe Baraba“ (Lc.23:18). Că şapte sute de milioane de mahomedani cred în învăţătura lui Mahomed nu înseamnă că ea este adevărată. Există mai mulţi oameni care cred în minunile din Lourdes şi în doctrina care decurge de aici decît cei care vorbesc în limbi. Trebuie oare să admitem învăţătura referitoare la fecioara Maria din cauza numărului mai mare? Iesus a fost într-adevăr singur. La fel Ieremia şi Pavel. Totuşi, ei erau acei ce aveau dreptate.

Şi apoi existau, argument al argumentelor, cîteva nume mari ale lumii evanghelice, care şi ele ajunseseră la vorbirea în limbi şi la a căror faimă se făcea neîncetat referire. Cu aceste nume mi se scoteau ochii, spunîndu-mi-se pe un ton superior: „Tu eşti prea mic, prietene, ca să ajungi la nasul lor!“ Dar ceea ce este încă un punct de ancorare pentru alţii nu mai e de referinţă pentru mine, cu atît mai mult cu cît s-ar putea enumera nume mult mai mari de servi ai lui Dumnezeu cunoscuţi în toată lumea care sunt radicali opuşi vorbirii în limbi.

Lupa

Am avut cinstea să am de-a face acum cîţiva ani cu unul dintre cei care îmi sunt propuşi astăzi ca model al revelaţiei vorbirii în limbi. El însuşi îmi împărtăşise alte revelaţii situate în afara subiectului care ne preocupă. Două dintre aceste revelaţii erau erori doctrinare grosolane. Aureola lui era un mit. Din acea zi l-am ascultat totdeauna cu plăcere, dar altfel decît prin renumele care i se făcea şi prin anvergura ca-

re i se dădea. Fără lupă care să mărească era de o statură spirituală respectabilă, fără îndoială, dar în fond normală. Luările lui de poziție nu erau mai infailibile ca acelea ale papei de la Roma care este pentru indulgențe şi contra căsătoriei preoților. Dar este o altă problemă, şi anume a lor, nu a mea. A mea e să mă plec în fața Scripturii după pilda lui Iov (Iov 23:12). Căci trebuie într-adevăr să te pleci de o parte sau de alta. Pe de o parte e Scriptura suverană, transcendentă. Pe de alta sunt evidențele, experiențele, revelațiile şi alte luări de poziție faimoase despre care tocmai am vorbit. Trebuie într-adevăr să vorbesc, şi aceasta fără voia mea, de aceste experiențe despre care se poate spune că sunt suspecte, în afară de gravitatea faptului că ele se practică în afara timpului lui Dumnezeu.

Capitolul 12
Contradicții

Recent am auzit o cîntare în limbi a cărei interpretare era de douăzeci de ori mai lungă decît cuvintele rare ale cîntării. Nimeni nu a mişcat, toți au înghițit cămila în această biserică totuşi reputată, promptă în a strecura țînțarul. Ce să mai zici de această ultimă vorbire în limbi auzită acum cîteva săptămîni cînd expresia „spiriti santi“ a fost articulată cel puțin de trei ori fără ca echivalentul să apară în interpretare? În plus, la această pseudo-vorbire în limbi numai expresia „spiriti santi“ a fost în limba italiană. Expresia „spiriti santi“ este pluralul expresiei „spirito santo“ (Duhul Sfînt), deci vorbitorul a introdus acest unic Duh (Ef .4:4-6) într-o formă de plural, ceea ce este o hulă împotriva Duhului Sfînt. Ca încoronare, întreaga biserică adeverea cu un puternic „Amin“.

Mediul în care se practică aceste exagerări e totuşi sobru şi moderat. Aceste contradicții nu păreau deloc să ştirbească seninătatea celor care le auzeau. Cînd am cerut să mi se explice aceste anomalii, răspunsurile au fost mai întîi evazive.

Mai mulți au mărturisit că vorbirea lor în limbi nu este înțeleasă nici de cel care o rosteşte, nici de cei ce o aud, nici de cel care interpretează.

Era după unii o interpretare extatică, mai degrabă o înțelegere a inimii decît o traducere reală! Aceasta putea fi indiferent ce!

Alții admiteau foarte bine că puteau exista mai multe interpretări diferite la o singură vorbire în limbi!

Astfel, mi-am zis, dintr-un răsad de grîu ar putea foarte bine creşte o recoltă de porumb, de ovăz, de secară şi de olac – în afară de grîu – fără ca fermierul să se mire de aceasta?

Va încerca cineva să mă facă să cred că o pisică va da naştere în acelaşi timp unui pisoi, unui cățel, unui pui de vulpe şi unui pui de găină fără să mă simt şocat? Şi nimeni nu se şochează cînd în domeniul spiritual ar vrea ca să ne facă să credem că un fel de vorbire în limbi dă naştere la mai multe feluri de interpretări diferite? Să asistăm noi la o mutație a speciilor, la un fel de darwinism evanghelic? Ar trebui să accept aceasta în mod pasiv fără să arăt înşelătoria? Un altul mi-a scris că nu găsea nimic anormal ca o interpretare să fie de două sau de douăzeci de ori mai lungă ca originalul. După el, interpretarea nu este traducerea a ceea ce spune omul, ci răspunsul lui Dumnezeu la vorbirea în limbi! Eram împietrit de spaimă la auzul acestor cuvinte! Să fiu singurul în lume care să protestez, şi tot am s-o fac. Nu şi iar nu, Scriptura nu se manipulează în felul aceasta! Ea nu se lasă de altfel manipulată. Ea cere neapărat o interpretare cînd întreabă pe cel care vorbea în limbi în adunarea din Corint: „Cum va răspunde amin la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, cînd el nu ştie ce spui?“ (1.Cor.14:16). Trebuia deci să se ştie ce se zisese în

limbi ca să poată să-şi zică cineva amin-ul. Şi cum putea s-o ştie? Prin interpretare (1.Cor.14:28). Şi această interpretare nu era altceva decît traducerea a ceea ce fusese spus în limbi lui Dumnezeu prin Duhul. Numai cei care sucesc înţelesul Scripturii pentru propria lor ruină vor îndrăzni să pretindă contrariul (2.Pt.3:16).

Refuz să le cînt în strună

Aş putea să aduc un camion întreg de asemenea experienţe nenorocite pe care se lipeşte din nefericire eticheta de „liberă trecere a Duhului Sfînt". Într-adevăr, ele poartă semnul imaginarului, al oportunismului, al subiectivismului, şi cîteva dintre ele chiar miros greu. Aş putea continua în felul acesta multă vreme. Sursa este de nesecat. Dar refuz să alimentez cu istorii josnice, meschine, din păcate prea adevărate, pe cei care nu doresc decît să se delecteze cu ele. A arunca discreditarea asupra apostolilor lui Cristos în numele trădării lui Iuda şi al lepădării lui Petru este o metodă pe care o refuz. Nu se judecă totdeauna o cauză după cei ce o apără. Mi s-a spus că o imoralitate jalnică se află în rîndurile membrilor cercurilor penticostale aproape tot ca şi în cele ale catolicismului, dar din alte motive. Aceasta se datorează abordării lor hipersentimentale a vieţii spirituale, a abandonării voinţei lor unor puteri psihice necunoscute şi a dorinţei lor nemăsurate după succes. Nu mi se va zice nimic nou cînd mi se va spune că sunt adesea nesinceri faţă de alte cercuri evanghelice, că sunt de bunăvoie pescari în apă tulbure şi că atît în cuvintele, cît şi în scrierile lor nu-i înăbuşă respectul pentru adevărul strict. În ce mă priveşte refuz să scot sistematic în evidenţă aceste lipsuri, cu atît mai mult cu cît celelalte cercuri evanghelice nu sunt totdeauna un exemplu în aceste privinţe. Dar aceasta trebuie să ne servească drept învăţătură. Semaforul este pe portocaliu pentru cei care pun Biblia la o parte, prefăcîndu-se în acelaşi timp că nu se uită decît la ea.

Trei pericole

Există trei pericole legate de practica actuală a vorbirii în limbi. Ca să vorbim corect despre ea şi să-i scoatem în evidenţă toată importanţa, trebuie să reţinem că această carismă a fost retrasă de Duhul Sfînt care o dăduse din motive pe care le-am arătat pe larg.

Primul pericol. Mintea rămîne sterilă, ne spune apostolul Pavel (1.Cor.14:14). Ea este în punctul mort. Duhul Sfînt este considerat că face totul. Psalmistul zicea: „Voi spune lucrurile pe care le-am alcătuit pentru împărat..." (Ps.45:1). Duhul Sfînt preluînd rolul compozitorului, noi nu mai compunem nimic. Îl lăsăm să facă El. Ne delăsăm şi ajungem la delăsare pe o pernă comodă a leneviei.

Al doilea pericol. Brevetul de superioritate care deschide toate uşile. Pentru mai mulţi, a avea succes în vorbirea în limbi este consacrarea supremă, dar e în acelaşi timp şi bastonul lor de mareşal. Ceilalţi nu sunt decît clasa a doua sau chiar simpli caporali. Se întîmplă uneori ca cei care nu au această carismă să fie consideraţi necreştini.

Al treilea pericol. El înlocuieşte judecata de sine şi cercetarea de sine în faţa Cuvîntului lui Dumnezeu. Cînd păcatul s-a instalat ca acasă la un creştin, el trebuie să se pună la încercare pe sine însuşi (1.Cor.11:28-31). Ori, cu vorbirea în limbi ca şi criteriu de judecată, proba este repede făcută. Fiecare poate reface încercarea vorbirii în limbi şi, dacă experienţa merge – ea va merge cu siguranţă, întrucît Duhul Sfînt chiar întristat nu are nici un amestec în problema aceasta –, cel care se analizează în acest mod va putea să-şi zică cu uşurare: „Dacă Duhul continuă să mă însufleţească, să Se exprime prin mine într-un mod atît de supranatural, înseamnă că mă aprobă, să zicem mai degrabă că nu mă dezaprobă. În orice caz, nu destul ca să nu vorbească prin mine“. Aberantă concluzie este cea care are ca bază de judecată nu ceea ce condamnă Cuvîntul lui Dumnezeu, ci ceea ce dovedeşte vorbirea în limbi. „Ferice de cel care nu se osîndeşte singur în ce găseşte de bine“ (Rom.14:22). La acest pericol s-au expus şi au cedat fraţii noştri carismatici, care nu mai pot dezaproba un preot catolic şi învăţăturile lui false pe care continuă să le susţină cînd vorbeşte în limbi. Căci dacă acest părinte, fie el iezuit, etc. vorbeşte în limbi, înseamnă că este plăcut Duhului Sfînt ca şi oricare creştin născut din nou. Crudă dilemă şi slabă deducţie care duce drept la toate capitulările doctrinare posibile.

Capitolul 13
Şarpele de bronz

Şarpele de bronz fusese făcut de Moise la porunca lui Dumnezeu pentru salvarea celor care crezuseră în Cuvîntul Lui, şi pe care Domnul Iesus urma să-l amintească în memorabila Lui discuție cu Nicodim, mergînd pînă la a trasa o paralelă uimitoare între Persoana, lucrarea Sa şi şarpe: „După cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul omului“ (Io.3:14). Acest şarpe de aramă fusese păstrat cu evlavie de israeliți timp de secole. Ori, ce citim în 2.Regi 18:4? Ce face din el bunul rege Ezechia? „A îndepărtat înălțimile, a sfărîmat stîlpii idoleşti, a tăiat Astarteele şi a sfărîmat în bucăți şarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii Israelului arseseră tămîie înaintea lui...“ Acest şarpe devenise un motiv de cădere pentru Israel, deşi era acelaşi şarpe ca odinioară. Nu era o copie, o imitație a celui adevărat, ci era cel adevărat, cel bun. Întrebuințarea inițială care consta în a-l privi se împlinise, se îmbogățise chiar o dată cu timpul. I se aducea tămîie ca lui Dumnezeu. Sub masca legăturii cu Dumnezeu devenise un idol şi Îl înlocuia pe adevăratul Dumnezeu. Putem fi siguri că cel care a denunțat folosirea învechită şi vinovată a şarpelui nu gîndea la fel ca toți cei din jurul lui. Apărătorii şarpelui puteau să invoce în sprijinul credinței lor date istorice, biblice, şi fără îndoială, experimentale. Ei puteau chiar să spună că Dumnezeu care-l poruncise nu Se schimbă, pentru că El este Acelaşi ieri, astăzi şi în veci (Evr.13:8), că ceea ce s-a petrecut în pustie putea încă să se petreacă şi în zilele lor, că puterea lui Dumnezeu nu se schimbase, şi mai ales nu se zice nici un cuvînt privind sfîrşitul acțiunii, folosirii şi utilității lui.

Relicva

De fap, exercițiile spirituale care se făceau în jurul acestei relicve deveniseră o nelegiuire în ochii Domnului. Pentru mulți, vorbirea în limbi este şi ea o relicvă pe care o apără şi o poartă în inimă. Este un idol pe care îl îngrijesc, de care vorbesc neîncetat şi căruia i se devotează fără margini. Întrucît Dumnezeu l-a dat, înseamnă că..., dar Dumnezeu dăduse şi şarpele de bronz... pentru o ocazie precisă, pentru o vreme. Dincolo de acea vreme, el devenea învechit, demodat, ca şi mărfurile sau medicamentele care au expirat. După aceea, ele devin periculoase. Vindecarea se transformă în infecție. Aşa s-a petrecut cu şarpele de bronz. Viața lor spirituală a fost infectată de el. Putem fi siguri că, atunci cînd le-a fost luat şarpele, mulți şi-au văzut viața religioasă prăbuşindu-se, căci nu mai aveau de ce să se prindă. Am înțeles de ce se prindeau unii de vorbirea în limbi cu un fel de frenezie. Pentru că viața lor spirituală este aşa de slabă încît, dacă pierd aceasta, nu mai au nimic. Viața lor interioară, aproape în întregime întemeiată pe această manifestare exterioară, se prăbuşeşte. Ei nu se pot lipsi de ea fără a fi complet debusolați. Fără vorbirea în limbi, ei sunt ca nişte drogați fără drog, într-o stare insuportabilă de „abstinență“.

Rea-credință sau nesinceritate

Am întîlnit asemenea persoane. Într-o zi, un pastor extremist pe această cale încerca să mă convingă că vorbirea în limbi este o experiență pe care orice om trebuie s-o facă în mod necesar. Şarpele lui de bronz era pentru toți şi pentru toate timpurile. Mi-am deschis Biblia şi i-am cerut să citească împreună cu mine sfîrşitul capitolului 12 din 1.Corinteni, versetul 29 şi 30:

„Toți sunt apostoli?“ „Nu, desigur“, mi-a răspuns el.

„Toți sunt profeți?“ „Nu“.

„Toți sunt învățători?“ „Nu“.

Cînd am ajuns la versetul următor a refuzat să-mi răspundă şi să meargă mai departe. El vedea foarte bine unde urma să-l ducă textul. La întrebarea: „Toți vorbesc în limbi?“ răspunsul nu putea fi decît: „Nu“. De trei ori am încercat să reiau textul cu el. De trei ori a refuzat să meargă pînă la capăt. A plecat supărat. Începînd cu ziua aceea am devenit pentru el „persona non grata“. Cînd dărîmi turnuri sfinte cum a făcut Ghedeon (Jud.8), trebuie să te aştepți la reacții violente şi să te pregăteşti să pierzi prieteni.

Extaze

În punctul în care am ajuns acum trebuie să demistificăm anumite practici sau experiențe care în viața multora sunt un derapaj inconştient de la Scriptură. Iată mărturia depusă de părinții lui pentru un tînăr creştin autentic: Cînd fiul lor a coborît din camera lui după ce a fost înaintea lui Dumnezeu în vorbire în limbi, s-a putut vedea pe chipul lui că în el se petrecuse ceva. Era aproape cum a coborît Moise de pe munte transfigurat de prezența lui Dumnezeu. De necombătut şi convingător, nu-i adevărat? Aşa pare să fie. Dar, ca să credem aceasta, ar trebui să trecem sub tăcere tot ce am spus despre scopul vorbirii în limbi. Ar trebui să lăsăm la o parte faptul că acesta nu era un semn pentru credincioşi, că practicarea acestui dar nu era acordată tuturor şi că nu se zice nicăieri că trebuie practicat acasă, cu atît mai mult cu cît folosirea lui s-a terminat. Acestea sunt trei lovituri date de Biblie, fără să le socotim pe celelalte pe care nu le pot reaminti fără a trebui să zic tot ceea ce am zis deja. Toți cei ce se miră respectuos de asemenea experiențe nu-şi dau seama că Scriptura este ignorată şi ei se află în plin subiectivism, religiile orientale oferind mai mult în privința aceasta. Cei care au avut privilegiul să citească cartea *Combats* (Lupte) a părintelui Chiniquy, acest preot canadian care s-a convertit după cincizeci de ani de stat în Biserica Catolică, vor face bine să-i recitească, dacă pot, mărturia. El relatează că, în viața lui de preot, clipele cele mai binecuvîntate, mai înălțate, le-a petrecut în adorare în fața ostiei. Atunci a atins el sublimul. El se simțea transportat, înălțat, transfigurat. După convertirea lui, acest „sublim“ provenit din doctrina transsubstanțierii i-a apărut ca o nelegiuire. Şi totuşi ce înălțare de suflet, ce exaltare, ce mărturie!

Exaltare falsă

Păstrez amintirea primelor zile după convertirea mea petrecute într-o tabără mixtă din Franța. Un tînăr frate şi cu mine, sub pretextul sincer de a evangheliza oraşul vecin, am trecut într-o după-amiază granițele interzise ale taberei. În numele lui Iesus Cristos am trăit atunci o aventură fără importanță, dar glorioasă. Noi credeam că am făcut isprăvi mari. La întoarcere eram radioşi, euforici, uşori ca duşi de îngeri. Conducătorul taberei, creştin cu experiență, nu ne înțelegea deloc. Fericirea noastră era justificarea noastră. Şi noi trăisem ceva. Eram aşa de siguri de noi şi de experiența noastră! Dar această exaltare nu a durat. Acum ştiu un lucru, anume că nu mi-a luat mult timp ca să-i lipesc o cu totul altă etichetă decît cea de extaz, de revelație sau de spiritualitate. Totul nu era decît autosugestie. Şi este încă adevărat că Dumnezeu preferă mai mult ascultarea decît jertfele (1.Sam.15:22) şi că duhul profeților este supus profeților (1.Cor.14:32). Stările înalte de suflet nu-mi spun nimic bun dacă le inspiră şarpele de bronz, chiar şi cel biblic. De cînd este intensitatea religioasă sau emotivă un semn de adevăr şi de spiritualitate? În Ezechiel 8:14 găsim că nişte femei la poarta templului din Ierusalim erau cufundate într-o închinare care le smulgea lacrimi. Dar acolo era un idol nelegiuit numit Tamuz care le făcea să ajungă în acest extaz. Şi astăzi, cînd atîtea experiențe psihice se substituie simplei credințe în Cuvîntul lui Dumnezeu, trebuie să strigăm cu bătrînul profet: „La Lege şi la Mărturie!“ (Is.8:20). Fără îndoială că aceste femei simțeau o binefacere, o eliberare lăuntrică, dar fără îndoială şi că Dumnezeu o numeşte o mare nelegiuire.

Admit că poate exista o stare de beție în Duhul Sfînt. Nu sunt străin de aceste experiențe de plinătate. Am cunoscut asemenea clipe şi nu le-am negat niciodată. Dar am cercetat totul şi am păstrat ce este bun. Cît despre rest, m-am lepădat de el... Toate acestea mă dureau, cu atît mai mult cu cît, ca şi apostolul Petru, puteam lua ca mărturie Ziua Cincizecimii. Dar încotro m-a adus aceasta? Pe ramura descendentă sau pe cea ascendentă? De eram pe cea descendentă, mergeam hotărît la vale, de eram pe cea ascendentă, alergam mai degrabă îndărăt.

Capitulare umilitoare

Da, nu îți cade bine cînd ai văzut că tot ce ai crezut, pentru care te-ai luptat, de care te-ai agățat, este pe cale să se scufunde şi să te tragă la fund. Dar mai greu era să recunoşti că ceilalți aveau dreptate. În fond, eul meu, orgoliul meu era cel lovit. Cînd ai crezut ani de zile că ai primit mai mult ca alții, aceasta îți dă un sentiment plăcut de superioritate. Pe urmă, să-ți dai seama că cei pe care i-ai privit de sus ştiu mai multe ca tine şi sunt pe un teren mai solid ca al tău, te asigur că nu îți cade bine. Aceasta se cheamă „a fi țesălat“. Am înțeles de ce cailor gîdilicioşi nu le place să fie țesălați şi de ce dau uneori cu copita. Şi eu credeam că am în rezervă cîteva lovituri bune de copită. Din nefericire, aveam pe spate un soi de Lucky Luke [cowboy renumit] şi, în loc să-l fac să cadă din şa, el este cel care m-a îmblînzit. Era un rodeo din care aveam puține şanse să ies învingător. Textele din Biblie pe lîngă care tre-

cusem cu atîta uşurinţă îmi intrau acum în coaste ca nişte pinteni. Şi încă mai rău, cei de pe margine pe care îi chemam în ajutor nu-mi puteau oferi nici o teologie a sistemului lor. Totul se învîrtea în jurul experienţei, avînd mare grijă să nu se vorbească de nenumăratele experienţe negative care se învecinau cu blasfemia şi înşelătoria.

La alţii

Cînd am încercat timid să semnalez aceste lucruri mi se răspundea invariabil că falsul era la ceilalţi. Prin aceasta se înţelegeau celelalte grupări, celelalte biserici din mişcarea penticostală, dar niciodată într-a lor proprie. Era la cei din celălalt capăt al oraşului sau de pe strada de alături. La mişcarea suedeză erau ţiganii, la care totul era fals. Pentru „Adunările lui Dumnezeu“ [cea mai mare denominaţiune penticostală din Statele Unite], carismaticii sunt cei falşi, sau „branhamiştii“, sau gruparea „Four Square“, „Evanghelia deplină“, „Holy Rollers“, „Trezirea“... Toate aceste grupări ieşite din aceeaşi familie spirituală nu garantau autenticitatea decît la ei. Şi nici acolo toţi, căci unii mi-au mărturisit neliniştea de a şti că spiritiştilor le plăcea în biserica lor, atunci cînd în general fug din altele. Cînd se ştie că spiritiştilor nu le este străin fenomenul limbilor, ai avea cu adevărat motive să fii tulburat. Spiritişti sau nu, şi aici joacă experienţa un rol central.

La ultima vizită a lui Dalai Lama în Franţa, ziarele au relatat următoarele: „Sfinţia Sa aminteşte de un dar cu totul deosebit din copilăria lui. Fără să-l fi învăţat cineva, Dalai Lama a putut să vorbească dialectul din capitala Lhassa, deşi locuia într-o provincie izolată“. Această vorbire în limbi era reală, controlabilă şi corespundea unei limbi contemporane. Nimeni nu se putea îndoi de autenticitatea ei. Dar prin ce duh vorbeşte Dalai Lama „autentic“ în limbi? Las pe cititorii mei să dea răspunsul la această întrebare.

L-am auzit personal pe preşedintele spiritiştilor din Franţa dînd următoarea explicaţie: „În cercurile noastre vorbim în limbi, şi acestea sunt limbi contemporane“. Apoi a adăugat ceva care m-a făcut să mă înfior: „La noi nu este ca la penticostali“. Aşa se putea lăuda acest spiritist rău famat cu autenticitatea darului lui de vorbire în limbi – o autenticitate pe care mişcarea penticostală foarte rar o poate revendica sau pretinde pentru ea.

Ce să spui, cînd această autenticitate aşa de rară, pe care o născoceşte tatăl minciunii, este trecută sub tăcere de un mod de exprimare la fel de creştinesc ca şi cuvintele neobişnuite ale ghicitoarei din Fapte 16, de care am vorbit mai sus?

Ce să mai spui cînd întregul iad se ascunde în spatele acestei evlavii aparente? Duşmanul ştie foarte bine să manipuleze schimbarea macazului. Dintotdeauna a vrut el să conducă pe poporul Domnului pe o linie moartă. Ca un maestru al deghizării şi ca un mare scamator marchează el această linie cu cîteva texte biblice ciuntite şi cu experienţe aşa-zis spirituale, ca să-i dea cît de cît o aparenţă de verosimilitate şi actualitate.

Vorbire în limbi pe evreieşte!

Din numărul mare al acestor căi greşite scot în relief una care arată cel mai clar subtilitatea celui care se transformă într-un înger de lumină (2.Cor.11:13-14).

O anumită revistă care s-a dedicat „experienţelor“ a relatat cum un pastor francez care nu ştia ebraica a vorbit dintr-o dată prin Duhul în această limbă. Iar unul dintre colegii lui care cunoştea ebraica a înţeles-o! Ar putea totuşi oricine să aplaude această ortodoxie biblică!

Uimirea mea nu a rezultat din fenomen ca atare, care îmi pare la fel de incontestabil ca şi minunile din Lourdes sau uimitoarele cuvinte „biblice“ ale ghicitoarei din Fapte 16. Nu, surpriza mea se baza pe comentariul revistei, pe care-l citez aici: „Aceasta pare să reproducă orice garanţie dorită“ (autenticitate biblică – nota ed).

Comentariul mi-a părut cu atît mai uimitor, cu cît în acest exemplu se poate foarte uşor demasca falsul, întrucît este prea izbitor la ochi.

1) Semnul a fost constatat de un credincios care este convins de universalitatea ofertei salvării. Semnul deci nu l-a învăţat nimic. Apoi s-a aflat în contradicţie cu Duhul Sfînt, care spune clar că semnul este pentru cei necredincioşi (1.Cor.14:22).

2) Vorbirea în limbi, cum este practicată şi învăţată în Noul Testament, a fost orice în afară de ebraică. Limbile vorbite prin Duhul Sfînt sunt considerate tocmai prin aceasta ca fiind „străine“ sau „altele“ (1.Cor.14:21). Cine erau însă alţii, străinii? Există numai un singur răspuns posibil: neevreii. În Noul Testament, limbile sau vorbirile în limbi stau fără excepţie în opoziţie cu ebraica.

Nici un singur păgîn nu a trebuit să fie convins de faptul că evreii aveau intrare la Dumnezeu, pentru că tocmai aceiaşi evrei le aduseseră salvarea. Semnul vorbirii în limbi se dăduse tocmai ca evreii să poată înţelege că salvarea era de acum accesibilă şi păgînilor, şi niciodată invers.

Ca un păgîn (francez) să vorbească în limba ebraică înseamnă să schimbi radical ordinea divină, de exemplu să-i dai păgînului Corneliu în locul lui Petru viziunea feţei de masă. Dar Corneliu, care a primit salvarea din gura lui Petru, nu avea nevoie să afle că evreul Petru putea fi de asemenea salvat. Aceasta ar fi fost o absurditate monumentală.

Să ne închipuim numai o clipă că ar fi necesară o minune lingvistică într-un dialect vechi francez ca să-i convingi pe englezi că francezii pot moşteni naţionalitatea franceză!

Şi totuşi, articolul de mai sus relatează acest caz de necrezut, anume că prin vorbirea în limbi în ebraică i s-a revelat unui creştin francez că evreii, exact ca şi el însuşi, au acces la Dumnezeul lor!

Naivitatea anumitor comentatori ajută duşmanul să semene după plac discordie. El nu mai trebuie să-şi dea silinţa ca să-şi atingă scopul, anume să provoace confuzie în poporul lui Dumnezeu şi astfel să pregătească preluarea puterii de către Babilonul cel mare, al cărui nume înseamnă şi confuzie.

Nu se fac bancnote false decît pentru că există cele adevărate

Unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei este un pastor dintr-o biserică a Trezirii. Apreciez în mod deosebit calitățile morale şi spirituale ale acestui om. Astfel, ca mulți alții, el repetă totdeauna în legătură cu vorbirea în limbi că cineva nu s-ar apuca să facă bancnote false dacă nu ar exista cele adevărate. El recunoaşte că există destule falsuri, dar în gîndirea lui cele adevărate se fabrică la el. Monetăria e *made in* „Trezirea". Ori, acest frate stimat nu-şi dă seama că în propria sa adunare este înşelat pe toată linia. Căci ceea ce s-a încăpățînat el să producă, fără să ajungă vreodată s-o facă, sunt nişte bancnote ieşite din uz. Bancnote care nu mai au valoare de secole şi care au fost retrase din circulație. El pretinde că imită ceea ce se făcea în Biserica Primară, dar această imitație este foarte departe de modelul biblic. Cititorul se poate convinge singur:

Mai întîi, în biserica lui 95% din vorbirile în limbi sunt mesaje adresate oamenilor. Aceasta înseamnă deja 95% bancnote false, căci Duhul Sfînt spune că cel care vorbeşte în limbi nu vorbeşte oamenilor (1.Cor.14:2).

În al doilea rînd, restul de cinci procente este destinat credincioşilor, ceea ce înseamnă sută la sută opus la ceea ce spune Duhul Sfînt, care afirmă contrariul (1.Cor.14:22).

În fine, întregul nu-şi atinge scopul, deoarece nu convinge pe poporul evreu necredincios căruia îi era destinat acest semn (1.Cor.14:21).

În plus, înzestrat cu un casetofon, am fost în vizită la unul dintre membrii bisericii lui care are, după el, o carismă autentică de interpretare a limbilor şi în care el are încredere deplină. L-am pus să asculte înregistrarea unei vorbiri în limbi anterioare şi i-am cerut s-o interpreteze din nou, ceea ce s-a făcut pe loc. Vai, a doua interpretare a fost la fel de diferită de prima (păstrată cu grijă) cît e Ronul deosebit de Rin şi curge într-un sens opus. Opoziția dintre cele două interpretări era şi ea evidentă. Am dus verificarea mai departe. Un frate scoțian îmi înregistrase rugăciunea „Tatăl nostru" în dialectul țării lui. Interpretarea dată nu semăna deloc cu rugăciunea „Tatăl nostru".

De fapt, placa lui de imprimat este prea grosolană, nu ar folosi-o nici un falsificator. Dar lui îi plac bancnotele false şi ține la ele pentru că le crede adevărate, singurele veritabile în mijlocul celorlalte false. Te face să zîmbeşti. Trist. Dar, în afara acestui surîs trist şi a plăcii lui cu bancnote false, îi păstrez o prietenie frățească pe care de altfel o merită. Biblia ne pune în gardă contra tentației de a trăi prin vedere, prin minuni, semne şi experiențe. Cei care se angajează pe această cale periculoasă vor fi o pradă uşoară pentru Anticrist, care vine cu tot felul de minuni, semne, miracole false şi cu toate amăgirile nelegiuirii (2.Tes.2:9-10). Duhul lui satanic este deja astăzi la lucru şi drumul lui pare bine pregătit în inima celor care, deşi spun că sunt ai lui Cristos, se plasează pe terenul de predilecție al Anticristului. Cînd fructul este copt, cade singur. Celălalt, duşmanul, nu va avea decît să-l adune fără greutate sau violență.

Capitolul 14
Concluzii

Prima concluzie

Acest penultim cuvînt este pentru tine, fratele meu penticostal sau carismatic care pînă aici ai crezut sincer asupra acestui punct precis al doctrinei într-o învățătură care îți apare acum trunchiată, exagerată şi la fel de depăşită ca şi şarpele de bronz pe vremea regilor Israelului. Învățătura Cărții cărților ar trebui să fie de-ajuns. Dar mediul în care trăieşti te reține fără voia ta sub influența unor experiențe cu care atît bine, cît şi rău, dar adesea mai rău decît bine se încearcă să se alăture Bibliei.

Dacă deci cazul precis care ne-a ocupat de-a lungul acestor pagini, ținînd seama de analogia credinței, îți lasă chiar şi 1% îndoială, atunci dă-mi voie să-ți vin în întîmpinare pe terenul tău favorit, cel al *experienței*. Dar să nu cumva să nu fii cinstit cu tine însuți şi cu Dumnezeul tău. Fă această experiență pentru tine personal şi cu tine însuți. Fă-o fără să trişezi. Cînd vei fi la tine acasă într-un extaz şi vei avea o vorbire în limbi, dă drumul la magnetofon şi înregistrează ceea ce ai zis înaintea lui Dumnezeu. Tu crezi că acest dar nu a dispărut şi că al tău în particular este autentic. Este dreptul tău. Dar trebuie să crezi şi că darul de interpretare al fraților tăi este la fel de adevărat ca şi al tău. Mergi pe urmă cu înregistrarea ta la mai mulți dintre frații sau surorile tale pe care îi recunoşti a fi printre cei mai spirituali şi în care ai toată încrederea. Cere-le să-ți interpreteze, *separat*, vorbirea ta în limbi. Apoi, dacă ai destul curaj, ascultă fiecare din aceste interpretări şi compară-le între ele. Cu excepția poate a cîtorva cuvinte sau nuanțe, ar trebui să spună toate acelaşi lucru. Îmi vei spune atunci că exagerez dacă folosesc cuvîntul „fals“. Ştiu ce simți citind aceste rînduri. Eşti tulburat. Ți-e teamă. Teamă de a descoperi adevărul. Şi deja în clipa aceasta te eschivezi. Tu ştii că nu vei face niciodată acest „test“. Ca să scapi de el, inima ta a găsit deja un pretext care nu te va convinge decît pe tine: Ar fi un sacrilegiu să supui un asemenea dar al Duhului la o probă electronică, refuzi să te cobori pînă acolo. Eşti sigur că acesta este motivul adevărat? Căci în alte împrejurări nu şovăi să pui predici pe benzi magnetice, să le asculți, să le apreciezi şi să le judeci, tu şi alții. Sau este teama de a descoperi în sfîrşit adevărul asupra ta care te face să dai înapoi? Acesta este un mijloc de a cerceta duhurile, şi îți este la îndemînă. În plus, ştiința electronicii este o ştiință exactă. Ea e neutră. Ea nu va putea în nici un caz să se înşele sau să te înşele. Cel puțin dacă nu preferi să fii înşelat şi să rămîi aşa. Îmi porți pică, o ştiu. Îți este necaz pe mine pînă în veşnicie că ți-am arătat în sfîrşit un mijloc de control sigur. S-a sfîrşit cu scuza comodă că „nimeni nu o înțelege“. S-a sfîrşit cu jocul de-a v-ați ascunselea, eşti descoperit şi numărat. Eu unul l-am înțeles. Aceasta mi-a luat timp, dar am înțeles. Dar poate preferi să nu înțelegi, ca şi acel om bogat care, aflînd că o sfîntă din calendar la care se ruga ade-

sea nu existase niciodată, a spus: „Ei bine, că există sau nu, eu totuşi mă voi ruga!“ Iată într-adevăr punctul final al încăpăţînării inimii omeneşti. Eu vreau şarpele meu de bronz, na! Dumnezeu este Acela care l-a dat... etc... etc... na! Ei bine, distrează-te bine cu jucăria ta. Fă din ea Dumnezeul tău. El să-ţi fie idolul evanghelic. Dar dacă nu eşti atent cu viaţa ta, vezi ca nu cumva Dumnezeu să te lase să cazi, să te dea pe mîna lui Satan ca să-i împărtăşeşti nimicirea.

Remediul

Mai mulţi care nu aveau acest dar şi care îl căutaseră sincer în timpul anilor mi-au spus deznădejdea lor de a nu-l fi primit. Ei trăiau cu spaima de a putea fi respinşi de Dumnezeu, căci se mergea pînă a li se spune că nu vor fi salvaţi dacă nu vor vorbi în limbi. Iar dacă stăruiau în a se numi convertiţi erau făcuţi să simtă că nu se aflau decît la periferia credinţei şi nu nişte cetăţeni cu drepturi depline. Acelora care cunosc chinurile îndoielii, vreau să le spun să înceteze să se chinuiască şi să înţeleagă prin credinţă că fiecare copil al lui Dumnezeu „are totul deplin în El“ (Col.2:10), în acest Cristos divin care ca şi ei n-a avut darul vorbirii în limbi şi cu toate acestea era Fiul lui Dumnezeu.

Alţii au venit la mine ca să caute ajutor şi mi-au mărturisit confuzia lor, căci practicarea acestui dar nu era decît o faţadă care ascundea de fapt un faliment spiritual şi moral aproape total. Vorbirea lor în limbi era un fel de compensaţie a unei vieţi de eşec. Ei rămîneau superficiali, avînd în acelaşi timp aerul de a dovedi contrariul. Ei aveau nevoie de aceasta pentru a se revaloriza în propriii lor ochi şi în ochii altora. Cei care se dedau cel mai frecvent acestei practici erau atinşi de o instabilitate foarte dureroasă de care sufereau în ascuns fără să îndrăznească să zică sau să-i ghicească cauza. Ei trebuiau totdeauna să dubleze miza ca să nu piardă faţa înaintea altora şi pentru a se asigura pe ei înşişi. Ei se răsuceau în jurul experienţei lor ca prinşi într-un cerc vicios.

Nisipul mişcător al experienţelor psihice, ca să nu le numim decît aşa, îi conducea la o viaţă de suişuri şi coborîşuri, la salturi de dispoziţie imprevizibile, cînd bucurie, cînd lacrimi. Diagrama vieţii lor era ca nişte dinţi de ferestrău, fericiţi dimineaţa şi trişti seara, tămîindu-l pe servul lui Dumnezeu la începutul lunii şi întristîndu-l la sfîrşitul ei, schimbînd adunările cum ar schimba o cămaşă.

Calea care duce la izbăvire este următoarea: Să te asiguri mai înainte că eşti în credinţă în Domnul Iesus. Pe urmă să faci ca bunul rege Ezechia care a nimicit şarpele de bronz *pe care îl făcuse Moise*. Aceasta înseamnă că mărturiseşti pe deplin eroarea de nomenclatură biblică, ca şi consecinţele ei. În fine, să te lepezi de tot, cerînd sîngele lui Iesus care curăţă de orice păcat (1.Io.1:7-9). Idolul biblic i-a fost iertat Israelului. Dumnezeu îl va ierta şi pe al tău. Credinţa ta trebuie atunci să apuce iertarea deplină a lui Dumnezeu şi deplina izbăvire de aceste forţe psihice care stăpînesc asupra ta, suferind, în ciuda eforturilor tale, de influenţele lor destabilizatoare. La picioarele lui Iesus, legiunea instabilă, omul cu strigăte nearticulate (Mc.5:5),

abonatul la caruselul uriaş care se află permanent cînd sus, cînd jos, găseşte pace, odihnă, bun-simţ şi puterea de a arăta clar celor care îl înconjoară o mărturie în sfîşit coerentă.

Rugăciunea mea arzătoare este ca aceste rînduri să te găsească proşternut înaintea Aceluia care izbăveşte de toate înstrăinările, printre care şi cele care creează un zel biblic, dar lipsit de înţelepciune (Rom.10:2).

A doua şi ultima concluzie

Acest paragraf este pentru tine, fratele meu nepenticostal. Cartea mea te umple de satisfacţie. Ea îţi dă dreptate. Itinerarul meu spiritual s-a alăturat celui al tău. Poate că ţi-ar fi plăcut să merg mai departe, pînă la capătul unei concluzii logice, anume că vorbirea actuală în limbi totodată anti- şi extrascripturală nu poate fi decît de origine demonică. Nu am spus-o, este adevărat, pentru că în conştiinţă nu pot merge dincolo de ceea ce am recunoscut ca adevărat sau fals. Desigur, recunosc că tatăl minciunii este implicat aici. Unii afirmă, după porunca Scripturii (1.Io.4:l-3), că au cercetat duhurile care îi însufleţeau pe cei ce vorbeau în limbi şi că ele erau demoni. Eu nu am atins acest stadiu. Nu am primit darul de a cerceta duhurile altfel decît prin examinarea atentă a Scripturilor. Folosirea electronicii a confirmat această examinare şi a descoperit că un spirit de rătăcire este cel care conduce vorbirea în limbi actuală. Iar duhul de rătăcire nu este cu siguranţă Duhul Sfînt. Tu îmi vei spune poate că duh satanic şi duh de rătăcire este şapcă albă şi albă şapcă. Dacă ţii la aceasta, prefer să te trimit la scrierile Dr. Gerald E. MacGraw care îmi par a fi prelungirea cărţii mele. Arăt aici cîteva scurte extrase din interesantul lui articol: „Tongues should be tested“ (Limbile ar trebui testate):

„După cîteva clipe de rugăciune recomandăm persoanei respective să vorbească în limbi. Pe urmă, şeful de grupă îşi va adresa întrebările nu acestei persoane, ci duhului care inspiră această vorbire în limbi... Majoritatea practicaseră darul limbilor în cursul reculegerii lor personale. Mulţi se îndoiau de autenticitatea acestui dar, dar mulţi erau siguri că examenul la care se supuneau îi confirmă originea divină. Faptul şocant este că mai mult de 90% au fost nevoiţi să admită originea demonică a darului lor de vorbire în limbi. Sunt mulţi penticostali şi carismatici care recunosc faptul că limbile demonice există. Totuşi, ei sunt siguri că darul pe care l-au primit este autentic. O fată tînără a cerut să i se cerceteze darul, căci simţea influenţe rele în viaţa ei... Ea era sigură că darul ei era de origine divină. O doamnă din biserica locală care avea darul deosebirii duhurilor îi spusese că la ea vorbirea în limbi venea de la Duhul Sfînt. Cînd ne-am adunat cu scopul de a ne ruga pentru eliberarea acestei surori, duhul ne-a spus că Îl ura pe Domnul Iesus Cristos. Chestionîndu-l, demonul a recunoscut că el era duhul de la originea acestui dar al limbilor... Nişte creştini profund credincioşi pot fi posedaţi de un demon care vorbeşte în limbi... S-a aflat că nişte misionari aflaţi în concediu auzeau vorbindu-se în limbi într-un mod blasfematoriu în limba din cîmpul lor de misiune... Cineva a cerut o întrevede-

re. Era o creştină remarcabilă, dotată, echilibrată, pe care se putea conta, o cîştigătoare de suflete... mi-a fost cu neputinţă să-mi închipui că această creştină proeminentă putea găzdui un demon în legătură cu limbile... Curînd a avut loc o vorbire în limbi exprimînd amărăciunea faţă de Cristos, faţă de ea însăşi şi faţă de noi. Era clar că o stăpînea un dar de limbi demonice. Alţii... sunt profund sinceri şi spirituali. Viaţa arată o adevărată mărturie, o sete după creştere spirituală... Eu nu cred că demonul vorbirii în limbi poate despărţi pe cineva de Cristos... Numai că experienţele făcute în examinarea lor privind această chestiune duc la concluzia că mulţimile de entuziaşti care cred în vorbirea în limbi se amăgesc".

Las lui Dr. MacGraw responsabilitatea concluziilor lui, dar nu le infirm. Alţii, în Europa, au ajuns la aceeaşi concluzie ca şi el. Este o sferă de investigaţie unde încă nu am acces. Nu pot nici dezminţi, nici confirma că vorbirea în limbi este, cum spune el, 90% de origine demonică. Dimpotrivă, ceea ce afirm eu cu Biblia în mînă e că ea este 100% falsă.

Scanderberg

Şi acum între noi doi, fratele meu. O să facem împreună o partidă de scanderberg. Tu ai vrea să mă urmăreşti pînă în pînzele albe ca să mă faci să zic ceea ce nu vreau să zic. Tu mi-ai forţa mîna în trei împingeri de necombătut.

1. Întrucît aceasta nu este de la Dumnezeu, e deci de la diavol.

2. Vei adăuga la aceasta greutatea din Iacov (3:11) referitor la folosirea limbii: „Oare din aceeaşi vînă a izvorului ţîşneşte şi apă dulce şi apă amară?"

3. Cu o logică irezistibilă, vei merge drept spre singura concluzie posibilă: Cei prin care vorbeşte Satan nu pot fi ai lui Cristos; Cristos şi Belial (2.Cor.6:15) nu pot locui împreună în aceeaşi viaţă. Direcţie: 1.000 grade Celsius pentru veşnicie!

Stai puţin! Folosind asemenea raţionamente rişti foarte mult să ajungi şi tu pe banca acuzaţilor. Căci şi tu Îl lauzi pe acelaşi Domn care te-a salvat de la o aşa mare pierzare printr-o aşa mare jertfă. Şi aceste buze care se deschid la serviciul religios ca un izvor de apă dulce se deschid în afara serviciului ca un izvor de apă amară pentru a-l vorbi de rău pe aproapele tău, pe colegul tău sau lucrarea pe care i-a încredinţat-o Dumnezeu. Tu spui că demonul este cel care vorbeşte prin gura fratelui tău penticostal? Probabil că ai dreptate. Dar cine vorbeşte în a ta cînd dai ordine pe un ton neplăcut subalternului tău, păstrezi o muţenie la fel de neplăcută faţă de partenerul tău, îţi calomniezi fratele, îl denigrezi, îl înjoseşti sau îi arunci aceste „adevăruri" în cap, săpunindu-i urechile, în loc să-i speli picioarele? Căci auzindu-i pe unii creştini peste săptămînă, te întrebi cum pot să cînte la serviciul religios de duminică altceva decît marea arie a calomniei din opera Bărbierul din Sevilla! Recunoaşte că şi izvorul tău este cînd dulce, cînd amar şi că această amărăciune nu e de la Dumnezeu.

A cui este greşeala?

Mai mult, n-ai înţeles în ce măsură eşti răspunzător de alunecarea acelora care, în comunitatea ta, caută aceste manifestări zise ale Duhului. Într-o zi, am fost la un pantofar ca să-mi cumpăr o nouă pereche de pantofi. Văzîndu-i pe cei care-i aveam în picioare, el a folosit o expresie pe care nu am uitat-o de atunci: „Sunt foarte obosiţi". Nu s-ar putea zice la fel despre întrunirile bisericii tale? Ele sunt foarte obosite. Cîntările sunt obosite, rugăciunile sunt obosite, predicile sunt obosite. Desigur, ele sunt corecte, dar ce oboseală! Prospeţimea, spontaneitatea frăţească au o barbă lungă şi albă; chiar dragostea este obosită. Nu uita niciodată că oamenii preferă o eroare caldă decît un adevăr rece. Prea adesea, adevărul pe care îl ai tu nu este altceva decît ortodoxie rece. Sufletele nu se încălzesc pe aisberguri. Mai puţin încă într-un congelator. O sobă veche care scoate fum va da mai multă căldură de ambianţă şi de bucurie decît o instalaţie sofisticată şi sterilizată care dă numai un sfert din randament. Lucrarea lui Dumnezeu nu se împacă cu starea de căldicească. Sufletele nu se convertesc aşa. Viaţa creştină nu se trăieşte decît temeinic. Duhul Sfînt ne-a fost dat pentru o viaţă din belşug, nu pentru mai puţin. Şi acolo unde această viaţă este îmbelşugată şi curge în izvoare de apă vie, cei credincioşi nu riscă să alunece în experienţe false înfăţişate ca leacul universal pentru toate relele Bisericii.

„Este de asemenea scris"

Am ajuns încet-încet la capătul cărţii mele. Ea a fost scrisă mai întîi pentru tine, fratele meu nepenticostal. Nu pentru ceilalţi. Ei nu se vor lăsa convinşi de eroarea lor în privinţa aceasta, la fel cum un Martor al lui Iehova nu va accepta divinitatea lui Iesus Cristos chiar dacă ea îi este dovedită pe baza Scripturii. Mai mult ca niciodată sunt de părerea ta. Am recunoscut justeţea învăţăturii tale şi puritatea doctrinei tale. Recomandă această carte celor care sunt tulburaţi de cîntecul sirenelor carismatice. Şi eu am aplecat urechile la melodiile lor. Prin harul lui Dumnezeu, ajutorul Duhului şi luminile Cuvîntului am putut scăpa de primejdiile lor. Tu ai terminat de citit această carte. Reia lectura şi studiază sistematic adevărurile care sunt înfăţişate aici şi erorile care sunt demascate în ea. Chestionarul de la sfîrşitul acestei cărţi te va ajuta să dai un răspuns acelora care îţi vor cere să dai socoteală de credinţa ta (l.Pt.3:15). Bine echipat pentru orice lucrare bună, vei fi atunci un om al lui Dumnezeu împărţind drept Cuvîntul adevărului (2.Tim.2:15). Readu neîncetat la Scriptură pe cei care se abat de la ea ca să se dedea la experienţe care sunt scripturale doar cu numele. Reaminteşte-le că la ispitirea din pustie diavolul a propus de trei ori nişte experienţe Domnului nostru şi de trei ori El a răspuns acestor trei ispite cu: „Este scris" (Mt.4:7). Cînd adversarul spune la rîndul lui ca să amăgească mai bine: „Este scris", trebuie să i se răspundă: „De asemenea este scris". Ca şi Modelul divin, trebuie să îndrăznim să spunem acelora care se rătăcesc cu orice vînt de învăţătură, care merg duşi de vînt şi le place să meargă aşa, ceea ce spune El samaritencei: „Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi" (Io.4:22). Trebuie să le stăm uneori împotrivă. Să

ne luptăm pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna (Iuda 3) şi, după exemplul Învățătorului, să le spunem cu dragoste şi adevăr: „Vă rătăciți, pentru că nu cunoaşteți Scripturile!..“ (Mt.22:29).

Chestionar

1. Vorbirea în limbi se adresează oare oamenilor sau lui Dumnezeu?
2. Cînd s-a vorbit pentru prima dată în limbi?
3. A conținut vorbirea în limbi ideea unei judecăți?
4. Ce înseamnă botezul cu foc?
5. Se putea vorbi în limbi fără interpretare?
6. Vorbirea în limbi şi celibatul sunt recomandate?
7. A fost vorbirea în limbi limba îngerilor?
8. Există oare două feluri de vorbiri în limbi?
9. A fost vorbirea în limbi un semn pentru credincioşi?
10. De ce nu s-a înțeles vorbirea în limbi?
11. Pentru cine a fost vorbirea în limbi un semn?
12. Care a fost scopul vorbirii în limbi?
13. Ce să credem dacă ceea ce se spune prin vorbirea în limbi este adevărat?
14. Ce să credem despre înşelătorie şi falsificare referitor la aceasta?
15. A încetat oare vorbirea în limbi, şi dacă da, cînd anume?
16. Ce vrea să spună versetul: „Cînd va veni ceea ce este desăvîrşit“?
17. Zideşte vorbirea în limbi pe cel care o practică?
18. Unde să se practice vorbirea în limbi?
19. De ce a spus Pavel: „Să nu împiedicați vorbirea în limbi“?
20. Este vorbirea în limbi de astăzi o dovadă că este adevărată ?
21. Au încetat alte carisme?
22. Trebuie să vorbim în limbi acasă la noi?
23. Se poate verifica vorbirea în limbi actuală?
24. Ce valoare au experiențele?
25. A vorbit Iesus Cristos în limbi?

Cuprins

Prefață	5
Prolog	6
Capitolul 1 Un mesaj adresat oamenilor?	7
Capitolul 2 Pentru cine era valabilă o asemenea judecată?	10
Capitolul 3 Limbi îngereşti	13
Capitolul 4 Două feluri de vorbire în limbi	15
Capitolul 5 Semnul şi scopul lui	20
Capitolul 6 Învățătura dată în epistole	25
Capitolul 7 Iesus şi limbile	28
Capitolul 8 Experiențele	34
Capitolul 9 Marea întrebare: CÎND?	42
Capitolul 10 El se zideşte pe sine	51
Capitolul 11 Unde ar trebui să se practice vorbirea în limbi?	54
Capitolul 12 Contradicții	58
Capitolul 13 Şarpele de bronz	61
Capitolul 14 Concluzii	67

* Orice activitate ocultă este un ***contract*** adesea inconştient cu puterile întunericului. Acest contract trebuie să fie ***anulat*** o dată pentru totdeauna printr-o rugăciune de renunţare, în prezenţa unui martor (servul lui Dumnezeu care e martor al ***mărturisirii*** voluntare, dar complete a păcatelor): Nu există „formulă"; în Numele lui Iesus trebuie să ne ***separăm*** de diavol (şi de orice legătură pe care am avut-o cu el prin cuvinte sau fapte, ori prin intermediul altora), şi trebuie să ne ***predăm*** fără rezerve lui Iesus ca ***Domn***.